SUE GRAFTON

B DE LA BANDIT

SUE GRAFTON

B DE LA BANDIT

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză
MIRCEA PRICĂJAN

SUE GRAFTON
B is for Burglar
© SUE GRAFTON, 1985

RAO International Publishing Company

Septembrie 2007

Sue Grafton a început Seria Alfabetului în 1982 şi plănuieşte s-o încheie până în 2015 – „cu un deceniu în plus sau în minus”. În prezent, a ajuns la litera T - Tis for Trespass[1]. Îşi petrece o parte din an în Louisville, Kentucky, şi restul în Montecito, California.

Cărţile lui Sue Grafton au fost publicate în 28 de ţări şi traduse în 26 de limbi. Autoarea crede cu

tărie în genul pe care şi l-a ales:

„Romanul poliţist oferă o lume în care se face dreptate. Poate nu într-o sală de tribunal, declară ea, însă oamenii îşi primesc totuşi pedeapsa cuvenită”.

Pentru Steven,
care mă călăuzeşte.

Autoarea vrea să le mulţumească acestor persoane pentru nepreţuitul lor ajutor: Steven Humphrey; John Carroll; Brenda Harman, doctor stomatolog; Billie Moore Squires; De De LaFond; William Fezler, doctor în medicină; Sydney Baumgartner, Frank E. Sincavage; Milton Weintraub; Jay Schmidt; Judy Cooley; Bill Pronzini şi Marcia Muller; şi lui Joe Driscoll de la Driscoll and Associates Investigations, Columbus, Ohio.

Prolog

După ce s-a terminat, sigur că da, îţi vine să-ţi tragi şuturi pentru toate lucrurile pe care nu le-ai văzut la timpul cuvenit Asta e, poate, şcoala de investigaţii particulare Doar-De-Aş-Fi-Ştiut. Numele meu este Kinsey Millhone şi majoritatea rapoartelor mele încep la fel. Spun din capul locului cine sunt şi cu ce mă ocup, de parcă afirmând aceleaşi câteva lucruri elementare pot pricepe tot ce vine mai apoi.

Acesta-i adevărul despre mine, pe scurt. Sunt femeie, am treizeci şi doi de ani, sunt necăsătorită şi liber-profesionistă. Am trecut prin Academia de Poliţie când aveam douăzeci de ani, alăturându-mă Departamentului de Poliţie din Santa Teresa după absolvire. Acum nici măcar nu-mi amintesc cum îmi închipuiam meseria înainte să o îmbrăţişez. Trebuie să fi avut noţiuni vagi, idealiste despre lege şi ordine, tipii buni contra celor răi, cu ocazionale apariţii la tribunal în care mi s-ar fi cerut să depun mărturie despre care-i bun şi care-i rău. După mine, tipii răi ajungeau toţi la închisoare, lăsându-ne astfel pe ceilalţi să ne vedem de viaţă în siguranţă. După o vreme, mi-am dat seama cât de naivă eram. Am fost frustrată de restricţii şi fiindcă pe-atunci femeile poliţist erau privite cu un amestec de curiozitate şi dispreţ. Nu voiam să-mi petrec zilele apărându-mă de insulte „blajine” sau trebuind să dovedesc iar şi iar cât de dură sunt. Nu eram destul de bine plătită încât să fac faţă tuturor acelor nemulţumiri, aşa că am plecat.

Vreme de doi ani, am încercat o sumedenie de ocupaţii, dar niciuna nu avea aceeaşi atracţie. Dacă este adevărat ceva despre munca de poliţie este faptul că aceasta atrage după sine intermitenta senzaţie bolnăvicioasă a vieţii trăite la limită. Eram

dependentă de fluxul de adrenalină şi nu mă puteam întoarce la banalitate.

În cele din urmă, m-am alăturat unei firme mici de investigatori particulari şi-am petrecut alţi doi ani învăţând meseria, după care mi-am deschis propriul birou, autorizat şi asigurat conform legii. Lucrez acolo de cinci ani, câştigându-mi existenţa modest. Sunt mai înţeleaptă acum decât eram înainte, şi sunt mai experimentată, dar adevărul rămâne că, atunci când se aşază un client în scaunul din faţa mesei mele de lucru, nu ştiu niciodată ce se va întâmpla mai departe.

1

În dimineaţa aceea, eram la birou de aproape douăzeci de minute. Deschisesem glasvandurile balconului de la etajul unu ca să las să intre puţin aer curat şi pusesem ibricul pe foc. Era luna iunie în Santa Teresa, ceea ce înseamnă o ceaţă răcoroasă dimineaţa şi după-amieze pâcloase. Nu era încă ora nouă. Tocmai îmi puneam în ordine corespondenţa de cu o zi în urmă, când am auzit un ciocănit la uşă şi o femeie intră nepoftită.

— O, bun. Sunteţi aici, zise ea. Trebuie să fiţi Kinsey Millhone. Eu sunt Beverly Danziger.

Am dat mâna şi ea se aşeză numaidecât, începând să scotocească prin geantă. Găsi un pachet de ţigări cu filtru şi scutură una în afară.

— Sper că nu vă deranjează dacă fumez, spuse ea, aprinzând ţigara fără să aştepte răspunsul.

Inhală şi-apoi stinse chibritul cu gura plină de fum, căutând alene din ochi o scrumieră. Am scos una din sertarul de sus al fişetului, am şters-o de praf şi i-am dat-o, oferindu-i în acelaşi timp cafea.

— O, sigur, de ce nu? zise ea cu un râset. Sunt deja agitată în dimineaţa asta, aşa că nu mai contează. Tocmai am ajuns cu maşina din Los Angeles, am străbătut chiar traficul de la ora de vârf. Doamne!

I-am turnat o cană de cafea, executând o rapidă trecere vizuală în revistă. Se apropia de treizeci de ani după estimările mele; minionă, energică, bine îmbrăcată. Părul îi era de-un negru lucios şi destul de drept. Avea o tunsoare în trepte şi perfect aranjată în aşa fel încât să-i încadreze faţa mică, precum o bonetă de duş. Ochi de-un albastru-deschis, gene negre, un ten curat, doar cu o idee de fard pe fiecare obraz. Purta un pulover pe gât croşetat dintr-un bumbac albastru pal, moale şi suplu, cu câteva buzunare prevăzute cu fermoare conţinând Dumnezeu ştie ce. Unghiile îi erau lungi

şi ascuţite, vopsite într-un roz trandafiriu şi purta o verighetă bătută în rubine. Insufla încredere în sine şi o anume atenţie nepăsătoare la stil, toate „ambalate” conservator aidoma cadourilor dintr-un magazin universal de clasă.

Scutură din cap când i-am oferit frişcă şi zahăr, aşa că am adăugat jumate-jumate în cana mea şi-am trecut direct la subiect:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Sper să descoperiţi unde se află sora mea, zise ea.

Căută iar prin poşetă. Îşi scoase agenda cu adrese, un set din palisandru cu pix şi stilou şi-un plic alb, lung, pe care-l aşeză pe marginea biroului meu. Nu mai văzusem niciodată pe cineva atât de preocupat, însă nu era ceva neplăcut. Îmi aruncă apoi un zâmbet fugar, de parcă ştia ce gândesc. Deschise agenda cu adrese şi-o întoarse cu faţa spre mine, arătând una dintre însemnări cu o unghie rozalie.

— Poate vreţi să vă notaţia adresa şi numărul de telefon, zise ea. Numele ei e Elaine Boldt. Are un condominiu pe Via Madrina, iar cea de-a doua e adresa ei din Florida. Îşi petrece mai multe luni pe an în Boca.

Mă simţeam întru câtva nedumerită, dar am notat adresele în vreme ce ea scoase un document cu aspect legal din plicul alb şi lung. Îl studie rapid, ca şi când conţinutul lui s-ar fi putut schimba de când îl văzuse ultima oară.

— De când lipseşte? am întrebat.

Beverly Danziger îmi aruncă o privire stânjenită.

— Păi, nu ştiu dacă „lipseşte” într-adevăr. Pur şi simplu nu ştiu unde este şi trebuie să-mi semneze hârtiile astea. Ştiu că sună aiurea. Are dreptul doar la a noua parte din profit şi probabil că asta nu va ajunge la mai mult de două sau trei mii de dolari, dar banii nu pot fi distribuiţi până ce nu-i obţinem

semnătura legalizată. Poftim, puteţi vedea cu ochii dumneavoastră.

Am luat documentul şi am parcurs cuprinsul. Fusese întocmit de o firmă de avocaţi din Columbus, Ohio, şi era plin de „pe de altă parte”, „adjudecă”, „dispune” şi alte vorbe goale, care voiau să spună că un om pe nume Sidney Rowan murise şi numeroasele persoane listate aveau dreptul la părţi din averea lui. Beverly Danziger era a treia pe listă, cu o adresă din Los Angeles, iar Elaine Boldt era a patra, cu o adresă de aici, din Santa Teresa.

— Sidney Rowan era un fel de văr, continuă ea cu poftă de vorbă. Nu cred că l-am întâlnit vreodată, dar am primit înştiinţarea asta şi-am bănuit că a primit şi Elaine una. Am semnat formularul, l-am legalizat şi l-am expediat, apoi nu m-am mai gândit la asta. Puteţi vedea după plicul scrisorii că asta se întâmpla acum şase luni. Apoi, ca să vezi, am primit un telefon săptămâna trecută de la avocat… oare cum îl chema?

Am aruncat o privire la document.

— Wender, am zis.

— O, aşa-i. Nu ştiu de ce-mi tot scapă asta. În orice caz, cei de la biroul domnului Wender au sunat să spună că n-au primit nicio veste de la Elaine. Normal, am bănuit că s-a dus în Florida ca de obicei şi pur şi simplu nu s-a sinchisit să-şi trimită corespondenţa, aşa că am luat legătura cu administratoarea condominiului ei de-acolo. Nici ea n-a mai primit veşti de la Elaine de luni întregi. Ei bine, a primit la început, dar nu recent

— Aţi încercat să sunaţi la numărul din Florida?

— Din câte-am înţeles, avocatul a încercat de mai multe ori. Se pare că stătea o prietenă la ea şi domnul Wender şi-a lăsat numele şi numărul, dar Elaine n-a sunat înapoi. Tillie a avut cam acelaşi noroc.

— Tillie?

— Femeia care se îngrijeşte de clădirea de aici, unde-şi are Elaine reşedinţa permanentă. Tillie i-a redirecţionat corespondenţa şi zice că Elaine îi trimite un mesaj o dată la două săptămâni sau aşa ceva, dar că nu mai ştie nimic de ea din martie. Sincer, nu-i decât o bătaie de cap, însă nu am timp s-o găsesc eu însămi.

Beverly trase un ultim fum din ţigară şi-o stinse cu o serie de mişcări hotărâte.

Eu încă luam notiţe, dar presupun că mi se citea scepticismul pe faţă.

— Care e problema? Nu vă ocupaţi cu aşa ceva?

— Sigur, dar percep treizeci de dolari pe oră, plus cheltuielile aferente. Dacă la mijloc sunt doar două sau trei mii de dolari, mă-ntreb dacă va merita efortul.

— O, am toate intenţiile să-mi fie decontaţi banii din partea de moştenire a lui Elaine, dat fiind că ea a provocat încă de la început toate neplăcerile astea. Adică, totul stă pe loc până ce i se obţine semnătura. Trebuie să spun că asta-i tipic pentru felul în care s-a comportat toată viaţa.

— Să presupun că ajung să iau avionul spre Florida ca s-o caut. Chiar dacă vă percep doar jumătate din tariful meu obişnuit pe oră pentru cât ţine drumul, tot vă va costa o avere. Uitaţi, doamnă Danziger…

— Beverly, te rog.

— Bine, Beverly. Nu vreau să-ţi stric socotelile, dar, cu toată sinceritatea, pare un lucru pe care l-ai putea face tu însăţi. Aş fi bucuroasă chiar să-ţi sugerez nişte căi pe care să le urmezi.

Beverly îmi aruncă atunci un zâmbet, care însă avea ceva tăios în el şi mi-am dat seama, în cele din urmă, că era obişnuită să i se facă poftele. Ochii i se căscaseră cât două farfurioare de porţelan, fiind la fel de albaştri şi neînduplecaţi ca sticla. Genele negre clipiră mecanic.

— Eu şi Elaine nu suntem în cele mai bune relaţii, zise ea fără ezitare. Am impresia că mi-am

dedicat deja destul timp acestui lucru, dar i-am promis domnului Wender că o voi găsi pentru a putea fi împărţită moştenirea. Dânsul e supus presiunilor de către ceilalţi moştenitori şi mă supune presiunii şi pe mine. Îţi pot da un avans, dacă vrei.

Îşi vârî din nou mâna în poşetă, scoţând de data asta un carnet de cecuri. Scoase capacul pixului din palisandru şi se uită ţintă la mine.

— Sunt destui şapte sute cincizeci de dolari?

Am dus mâna la sertarul de jos.

— Să scot un contract.

* * *

Am încasat cecul de la bancă, după care mi-am luat maşina din parcarea din spatele biroului şi-am condus până la adresa lui Elaine Boldt de pe Via Madrina. Nu era departe de zona centrală a oraşului.

Îmi făceam socoteala că aceasta era o problemă de rutină pe care o puteam rezolva într-o zi sau două şi mă gândeam cu regret că probabil aveam să ajung să returnez jumătate din banii pe care tocmai îi depusesem în cont. Nu că aş fi avut oricum altceva de făcut – lucrurile se mişcau greu.

Cartierul în care locuia Elaine Boldt era alcătuit din bungalow-uri modeste din anii 1930, printre care se amestecau ici-colo complexe de apartamente. Până acum, predominaseră căsuţele tencuite şi construite pe structuri uşoare, însă proprietăţile erau transformate una câte una în scop comercial, în ele se mutau chiropracticieni, dar şi dentişti care acceptau plata în rate, dispuşi să-ţi facă anestezie generală ca să-ţi poată curăţa dinţii fără să te crispezi. „CREDIT PENTRU DANTURI COMPLETE ÎNTR-0 ZI.“ Era îngrijorător. Ce-ţi făceau dacă nu reuşeai să plăteşti o rată pentru puntea superioară? Zona era încă în mare parte intactă – pensionari bătrâni îşi propteau cu încăpăţânare tufele de hortensii dar sindicatele imobiliare aveau în cele din urmă să le radă pe

toate. Sunt mulţi bani în Santa Teresa şi mare parte din ei sunt dedicaţi întreţinerii unui anume „aspect” al oraşului. Nu există firme pâlpâitoare cu neon, mahalale, nici fabrici care să scuipe fum şi să înnegrească peisajul. Totul e numai stuc, acoperişuri din ţiglă roşie, tufişuri de bougainvillea[12], grinzi cu amprenta timpului, ziduri din chirpici, ferestre arcuite, palmieri, balcoane, ferigi, fântâni, stradele şi flori îmbobocite. Renovările istorice abundă. Totu-i ciudat de neliniştitor – atât de luxuriant şi rafinat, încât te face să nu-ţi mai doreşti niciun alt loc.

Când am ajuns la adresa doamnei Boldt, am parcat maşina în faţă şi-am încuiat-o, acordându-mi apoi câteva minute să cercetez împrejurimile. Condominiul era o curiozitate. Clădirea în sine era construită sub formă de potcoavă cu două braţe largi deschizându-se înspre stradă; înaltă de trei etaje, cu parcare subterană, o combinaţie ciudată de stil modem şi fals-spaniol. De-a lungul faţadei erau arcade şi balcoane, cu porţi înalte din fier forjat ce se deschideau înăuntru spre o curte plantată cu palmieri, însă laturile şi spatele clădirii erau plate şi neîmpodobite, de parcă arhitectul ar fi aplicat o spoială mediteraneană pe-o cutie simplă de placaj, adăugând o bucată de ţiglă roşie deasupra pentru a sugera un acoperiş întreg acolo unde nu exista niciunul. Până şi palmierii semănau cu nişte decupaje din carton, proptite cu beţe.

Am trecut prin curte şi m-am trezit într-un antreu din sticlă, cu un şir de cutii poştale şi sonerii pe dreapta. Pe stânga, de-a lungul unui alt rând de uşi din sticlă, ţinute, după cum părea, mereu închise, am văzut un şir de uşi de lift şi-o ieşire ce ducea la o serie de scări de incendiu. Uriaşe plante în ghivece fuseseră aranjate cu artă în tot antreul. Drept înainte, o uşă dădea afară într-un patio unde am zărit o piscină împrejmuită de scaune pliante dintr-o pânză de-un galben-deschis. Am verificat numele chiriaşilor, care erau ştanţate

pe-o fâşie de bandă plastică şi lipite lângă soneria fiecărui apartament în parte. Erau douăzeci şi patru de locuinţe. Administratoarea, Tillie Ahlberg, ocupa apartamentul 1. O anume „E. Boldt“ era listată la apartamentul 9, care am bănuit că se afla la etajul unu.

Am sunat mai întâi la „E. Boldt”. Din câte ştiam eu, putea să răspundă la interfon şi-apoi datoria mea avea să se încheie. Se întâmplaseră lucruri şi mai ciudate şi nu voiam să mă fac de râs căutând în lung şi-n lat o doamnă care putea foarte bine să fie acasă. N-am primit niciun răspuns, aşa că am încercat la Tillie Ahlberg.

După zece secunde, vocea acesteia pârâi la interfon de parcă sunetul ar fi fost transmis din spaţiul cosmic.

— Da?

Mi-am apropiat gura de cutie, ridicând uşor vocea.

— Doamnă Ahlberg, numele meu este Kinsey Millhone. Sunt detectiv particular aici în oraş. Sora lui Elaine Boldt mi-a cerut să o găsesc şi mă întrebam dacă pot sta de vorbă cu dumneavoastră.

Urmă o clipă de zgomot alb şi-apoi un răspuns şovăielnic:

— Păi… presupun că da. Eram pe cale să ies, dar bănuiesc că zece minute nu contează. Sunt la parter. Intraţi prin uşa din dreapta liftului şi mă găsiţi la capătul coridorului, pe stânga.

Soneria bâzâi şi-am intrat, împingând uşile de sticlă.

Tillie Ahlberg lăsase uşa din faţă întredeschisă cât timp îşi luă jacheta uşoară, poşeta şi un cărucior pliant pentru cumpărături, care se odihnea lângă masa din hol. Am ciocănit în canat şi femeia a apărut din stânga. Am zărit un frigider şi o bucată din blatul de bucătărie.

Tillie Ahlberg avea probabil şaizeci şi ceva de ani, păr de culoarea caisei făcut permanent, ce părea că tocmai fusese coafat. Încreţitura trebuie

că era puţin mai rigidă decât îi plăcea, fiindcă îşi trase pe cap o căciulă croşetată de bumbac. O şuviţă rebelă de păr roşcovan încă se iţea, ca lui Ronald McDonald, şi ea era ocupată s-o îndese sub căciulă. Avea ochi migdalaţi şi pe faţă o patină prăfoasă de pistrui brun-roşcaţi palizi. Purta o fustă informă, colanţi şi pantofi sport, şi arăta ca şi când ar fi putut-o rupe la sănătoasa oricând poftea.

— Sper că nu am părut ursuză, zise ea în mod degajat. Dar dacă nu ajung la piaţă la prima oră a dimineţii, îmi pierd curajul.

— N-ar trebui să dureze mult, oricum, am replicat. Îmi puteţi spune când aţi primit ultima dată veşti de la doamna Boldt? Este domnişoară sau doamnă?

— Doamnă. E văduvă, deşi n-are decât patruzeci şi trei de ani. A fost căsătorită cu un om care avea un lanţ de ateliere în sud. Din câte am înţeles, pe el l-a răpus un infarct acum trei ani şi i-a lăsat o grămadă de bani. Atunci a cumpărat ea clădirea asta. Poftiţi, luaţi loc, dacă vreţi.

Tillie se duse la dreapta, deschizând drumul într-o cameră de zi mobilată cu reproduceri după antichităţi. O lumină aurie străvezie intra prin perdelele galben pal şi încă mai puteam simţi mirosul stăruitor al micului dejun: şuncă şi cafea, şi ceva amestecat cu scorţişoară.

După ce stabilise faptul că se grăbea, părea pregătită să-mi acorde cât timp voiam. S-a aşezat pe un divan şi eu am ocupat un balansoar de lemn.

— Am înţeles că se află de obicei în Florida în perioada asta a anului, am spus.

— Păi, da. Mai are un condominiu acolo. În Boca Raton, ce-o mai fi şi asta. Lângă Fort Lauderdale, bănuiesc. Însă eu, una, n-am fost niciodată în Florida, aşa că oraşele astea sunt toate doar nişte nume pentru mine. În orice caz, pleacă acolo de obicei în jur de întâi februarie şi se întoarce în California la sfârşitul lui iulie sau începutul lui august. Îi place căldura, spuse ea.

— Iar dumneavoastră îi redirecţionaţi corespondenţa cât e plecată?

Tillie dădu afirmativ din cap.

— I-o expediez cam o dată pe săptămână în pachete, în funcţie de cât de multă s-a strâns. Apoi ea-mi trimite înapoi un bilet o dată la două săptămâni. O ilustrată, ştiţi, doar ca să spună „bună" şi cum e vremea, şi dacă vrea să aduc pe cineva să spele perdelele ori ceva de felul ăsta. Anul ăsta mi-a scris până la întâi martie şi de-atunci n-am mai primit niciun cuvânt. Ei, asta nu-i e câtuşi de puţin caracteristic.

— Mai aveţi cumva ilustratele?

— Nu, le-am aruncat pur şi simplu, aşa cum fac întotdeauna. Nu mă dau în vânt să colecţionez lucruri de-astea. Dacă mă-ntrebaţi, şi aşa se strâng destule hârtii în lumea asta. Le-am citit şi le-am aruncat, şi nu m-am mai gândit o clipă la ele.

— N-a spus cumva că are de făcut un drum sau ceva asemănător?

— Nicio vorbă. Sigur, asta oricum nu-i treaba mea.

— Părea îngrijorată?

Tillie zâmbi cu mâhnire.

— Păi, e greu să pari tulburat într-un mesaj de pe-o ilustrată, ştiţi. Nu-i cine ştie cât loc acolo. Mie mi s-a părut că-i bine.

— Aveţi vreo bănuială unde s-ar putea afla?

— Niciuna. Tot ce ştiu e că nu-i stă în fire să nu scrie. Am încercat să sun de patru sau cinci ori. O dată a răspuns o prietenă de-a ei, dar a fost foarte tăioasă şi, după aia, n-am mai aflat absolut nimic.

— Cine era prietena? Cineva cunoscut de dumneavoastră?

— Nu, dar nici nu ştiu pe cine cunoaşte ea în Boca. Putea fi oricine. Nu mi-am notat numele şi nu l-aş recunoaşte dacă mi l-aţi spune chiar în clipa asta.

— Dar corespondenţa pe care o primea? Încă-i mai vin facturile?

La asta, femeia ridică din umeri.

— Mie aşa mi se pare. N-am fost foarte atentă. Îi trimiteam doar tot ce venea. Am totuşi câteva pe care voiam să i le expediez, dacă vreţi să le vedeţi.

Se ridică în picioare şi se îndreptă spre o servantă din stejar, deschizând una din uşile de sticlă prin răsucirea cheii în broască. Scoase un teanc mic de plicuri şi se uită printre ele, apoi mi le înmână.

— Astea-s lucrurile pe care le primeşte de obicei.

Am aruncat şi eu o privire în treacăt pe ele. Visa, MasterCard, Saks Fifth Avenue. Un blănar pe nume Jacques cu o adresă în Boca Roca. O factură de la un anume John Pickett, medic stomatolog, cu cabinetul imediat după colţ pe Arbol. Absolut nicio scrisoare personală.

— Plăteşte facturile şi la utilităţile de aici? am întrebat.

— Le-am trimis deja luna asta.

— E posibil să fi fost arestată?

Asta îi provocă un râset.

— O, nu! Nu ea! Nu e nici pe departe firea ei. Nu conduce, dar nu e genul de om care să primească măcar o amendă pentru traversare prin loc nepermis.

— Un accident? O boală? Băutură? Droguri?

Mă simţeam ca un doctor care-şi interoghează pacientul la consultaţia medicală anuală.

Expresia lui Tillie era sceptică.

— Ar putea fi în spital, presupun, dar fără-ndoială că ne-ar fi dat de ştire. Mi se pare foarte straniu, sinceră să fiu. Dacă nu s-ar fi interesat sora asta a ei, aş fi luat eu însămi legătura cu poliţia. Pur şi simplu, ceva nu e cum trebuie.

— Dar sunt multe explicaţii pentru locul unde s-ar putea găsi, am zis. E o persoană adultă. Aparent, are bani şi nicio treabă presantă. Dacă nu vrea, nu e obligată de fapt să anunţe pe nimeni de ceea ce face. S-ar putea afla într-o croazieră. Sau poate şi-a

găsit un amant şi a fugit cu el. Poate că ea şi prietena asta a ei au plecat fără să anunţe. Este posibil să nici nu-i treacă prin minte că cineva încearcă să o contacteze.

— Din cauza asta n-am întreprins de fapt nimic până acum, dar ceva nu-mi miroase a bine. Nu cred că ar fi plecat fără să sufle o vorbă cuiva.

— Păi, daţi-mi voie să cercetez. Nu vreau să vă reţin acum, dar vreau să-i văd apartamentul cândva, am spus.

M-am ridicat în picioare şi Tillie s-a ridicat automat. I-am strâns mâna şi i-am mulţumit pentru ajutor.

— Păstraţi corespondenţa pentru moment, dacă puteţi, am spus. Am să urmăresc alte câteva piste, dar mă voi întoarce la dumneavoastră într-o zi sau două şi-am să vă spun ce am aflat. Nu cred că există vreun motiv de îngrijorare.

— Sper că nu, zise Tillie. E-o persoană minunată.

Înainte să ne despărţim, i-am dat lui Tillie cartea mea de vizită. Nici eu nu eram încă îngrijorată, însă curiozitatea îmi fusese stârnită şi eram nerăbdătoare să continui căutările.

2

Pe drumul de întoarcere la birou, m-am oprit la o bibliotecă publică. Am mers la departamentul de cercetare şi-am scos cartea de telefon pentru Boca Raton, căutând adresa lui Elaine Boldt pe care o aveam eu printre adresele listate acolo. Cum era de aşteptat, femeia era prezentă cu un număr de telefon care se potrivea celui care-mi fusese dat. Am observat numele mai multor alţi proprietari ale condominiurilor alăturate şi le-am notat numerele de telefon. Păreau să existe mai multe clădiri în acelaşi complex şi am bănuit că aceasta era o întreagă „comunitate planificată". Exista un birou de vânzări generale, un număr de telefon pentru terenuri de tenis, un centru de sănătate şi o zonă de recreere. Am notat totul doar ca să mă scutesc de-un alt posibil drum la bibliotecă.

Când am ajuns la birou, am deschis un dosar pentru Elaine Boldt, consemnând timpul pe care-l alocasem până atunci şi informaţiile pe care le aveam. Am încercat la numărul din Florida, lăsând telefonul să sune poate de treizeci de ori fără succes, apoi am format biroul de vânzări al condominiului din Boca Raton. Mi-au dat numele administratorului din clădirea lui Elaine Boldt, un anume Roland Makowski, apartamentul 101, care a ridicat receptorul la primul ţârâit.

— Makowski aici.

I-am spus cât mai pe scurt posibil cine sunt şi de ce încercam să iau legătura cu Elaine Boldt.

— N-a venit anul ăsta, zise el. De obicei e-aici pe vremea asta, dar cred că şi-a schimbat planurile.

— Sunteţi sigur?

— Păi, n-am văzut-o. M-am plimbat prin toată clădirea şi prin jurul ei cât a fost ziua de lungă şi n-am dat cu ochii de ea. Asta-i tot ce ştiu. Presupun că ar putea fi aici dacă s-ar afla mereu într-un loc unde nu sunt şi eu, zise. Prietena aia a ei, Pat, e-

aici, însă doamna Boldt a plecat altundeva, mi s-a spus. Poate v-ar putea spunea dânsa unde. Tocmai am dat peste ea când întindea prosoape afară pe balustradă, lucru pe care nu-l permitem. Balconul nu-i uscător de rufe şi i-am spus şi ei asta. A plecat înfuriată.

— Îmi puteţi spune numele ei de familie?

— Poftim?

— Îmi puteţi spune numele de familie al lui Pat, prietena doamnei Boldt?

— O! Da…

Am aşteptat un moment.

— Am pix şi hârtie, am zis.

— E Usher[3]. Ca într-o sală de cinema. A subînchiriat, mi-a zis. Dumneavoastră cum spuneaţi că vă numiţi?

I-am dat din nou numele meu şi numărul de la birou în caz că voia să mă contacteze. Nu fusese o discuţie mulţumitoare. Pat Usher părea să fie singura legătură cu Elaine Boldt şi mi se părea esenţial să discut cu ea cât mai repede posibil.

Am mai format o dată numărul lui Elaine din Florida, lăsând telefonul să sune până ce eu m-am săturat de sunetul lui. Nimic. Dacă Pat Usher era încă în apartament, refuza cu încăpăţânare să răspundă.

Am verificat lista pe care o alcătuisem cu apartamentele învecinate şi am încercat numărul de telefon al unui Robert Perreti, care, se vede treaba, locuia chiar alături. Niciun răspuns. Am încercat numărul vecinului din cealaltă parte, lăsând cu obstinaţie telefonul să sune de zece ori, aşa cum ne sfătuieşte compania de telefonie. Într-un târziu, cineva a răspuns – cineva foarte bătrân, după cum vorbea.

— Da?

Femeia vorbea de parcă ar fi fost debilă şi i-ar fi venit să plângă. M-am trezit că vorbesc puternic şi răspicat, ca şi cum m-aş fi adresat cuiva slab de auz.

— Doamna Ohsner?

— Da.

— Numele meu este Kinsey Millhone. Sun din California şi încerc să dau de femeia care locuieşte lângă dumneavoastră, la apartamentul 315. Nu ştiţi cumva dacă e acasă? Tocmai am apelat-o şi am lăsat telefonul să sune de aproape treizeci de ori fără niciun noroc.

— Aveţi probleme cu auzul? mă întrebă ea. Vorbiţi foarte tare, să ştiţi.

Am râs, coborând tonul la un nivel normal.

— Îmi pare rău, am zis. Nu ştiam sigur cât de bine mă puteţi auzi.

— O, aud perfect. Am optzeci şi opt de ani şi nu pot face-un pas fără ajutor, dar n-am nimic cu urechile. Am numărat toate acele treizeci de țârâituri prin perete şi-am crezut c-o să înnebunesc dacă o mai tine mult.

— Pat Usher a plecat cumva de acasă? Tocmai am vorbit cu administratorul clădirii şi mi-a spus că e acolo.

— O, sigur că e-acolo. Ştiu că e, fiindcă a trântit uşa acum doar câteva clipe. Ce doreaţi, dacă nu sunt prea impertinentă să întreb?

— Păi, încerc de fapt să dau de Elaine Boldt, dar am înţeles că n-a reuşit să ajungă acolo anul ăsta.

— Aşa e, şi-am fost extrem de dezamăgită. Este una dintre cele patru jucătoare de bridge, pe lângă doamnele Wink şi Ida Rittenhouse, şi contăm pe ea. N-am putut juca nici măcar o mână de la ultimul Crăciun şi asta a făcut-o pe Ida foarte morocănoasă, dacă vreţi să ştiţi.

— Aveţi vreo idee unde ar putea fi doamna Boldt?

— Nu, nu am şi bănuiesc că individa de alături e pe cale să plece. Regulile condominiului nu permit subînchirieri şi am fost surprinsă că Elaine a fost de acord cu asta. Ne-am plâns cu vârf şi îndesat la asociaţie, şi cred că domnul Makowski i-a cerut să elibereze apartamentul. Femeia are argumentul ei,

desigur, susţinând că înţelegerea cu Elaine e valabilă până la finele lui iunie. Dacă vreţi să discutaţi în persoană cu ea, aţi face bine să veniţi aici cât de repede. Am văzut-o aducând sus nişte cutii de carton de la magazinul de băuturi şi cred… ei bine, ar trebui să spun că sper că-şi strânge lucrurile chiar în timp ce vorbim.

— Mulţumesc. S-ar putea să fac asta. Aţi fost de mare ajutor. Dacă ajung pe-acolo, am să trec pe la dumneavoastră.

— Presupun că nu joci bridge, nu-i aşa, draga mea? Suntem nevoite să jucăm Hearts deja de şase luni, iar Ida începe să aibă o gură cât se poate de spurcată. Eu şi doamna Wink nu vom mai suporta mult asta.

— Păi, n-am jucat niciodată, dar aş putea face o încercare, am spus.

— Un penny pe punct, zise ea brusc şi râse.

Am format numărul lui Tillie. Părea cu răsuflarea tăiată, de parcă trebuise să fugă la telefon.

— Bună, Tillie, am zis. Tot eu sunt. Kinsey.

— Tocmai m-am întors de la piaţă, gâfâi ea. Stai aşa până-mi recapăt răsuflarea. Pfiu! Ce pot face pentru tine?

— Cred că ar fi mai bine să arunc acum o privire la apartamentul lui Elaine.

— De ce? Ce se întâmplă?

— Păi, cei din Florida spun că nu e acolo, aşa că sper să ne dăm seama unde altundeva s-ar fi putut duce. Dacă mă întorc la tine, mă poţi lăsa să intru?

— Aşa cred. Nu fac altceva decât să scot cumpărăturile din pungi, iar asta nu-mi va lua decât o clipită.

* * *

Când am ajuns înapoi la condominiu, am sunat-o la interfon şi mi-a deschis, iar apoi m-a întâmpinat la uşa liftului cu o cheie de la apartamentul lui Elaine. I-am relatat amănuntele discuţiei mele cu administratorul clădirii din

Florida, informând-o în vreme ce urcam la etajul unu.

— Vrei să spui că nimeni de acolo n-a văzut-o deloc? Păi, atunci ceva nu e bine, zise ea. Categoric! Ştiu că a plecat şi ştiu că avea toate intenţiile să se ducă în Florida. Mă uitam pe fereastră când a oprit taxiul în faţă şi-a claxonat, iar ea a urcat. Avea pe ea haina de blană cea bună şi turbanul ăla asortat. Călătorea noaptea, lucru pe care nu-i plăcea să-l facă, dar nici nu se simţea bine şi se gândea că schimbarea de climă ar putea-o ajuta.

— Era bolnavă?

— O, ştii tu. I se umflau sinusurile şi avea răceala aia îngrozitoare la cap sau alergie, sau ce-o fi. Nu vreau să critic, dar era puţin ipohondră. M-a sunat şi mi-a spus că s-a hotărât să ia avionul într-acolo, aproape sub impulsul momentului. Nu plănuia de fapt să plece decât peste aproape două săptămâni, dar apoi doctorul a zis că i-ar prii şi cred că şi-a făcut rezervare la primul zbor pe care l-a prins.

— Ştii cumva dacă a folosit un agent de voiaj?

— Sunt aproape sigură că da. Probabil unul din apropiere. Dat fiind că nu conducea, îi plăcea să-şi rezolve treburile, când putea, pe-o distanţă uşor de parcurs pe jos. Uite că am ajuns.

Tillie se oprise în faţa apartamentului 9, care se afla la etajul unu, chiar deasupra locuinţei ei. Descuie şi apoi mă urmă înăuntru.

Apartamentul era slab luminat, cu draperiile trase, cu un aer uscat şi nemişcat. Tillie traversă camera de zi şi dădu la o parte draperiile.

— N-a mai fost nimeni pe-aici de când a plecat ea? am întrebat. Menajera? Depanatori?

— Nu, din câte ştiu eu.

Amândouă păream să folosim tonul de la o bibliotecă publică, însă este ceva neliniştitor în a te afla în casa cuiva atunci când n-ar trebui să fii

acolo. Simţeam cum un impuls electric de nivel scăzut îmi străbătea viscerele.

Am făcut împreună un tur rapid şi Tillie spuse că ei i se părea totul în ordine. Nimic ieşit din comun. Nimic nelalocul lui. Plecă atunci, iar eu am continuat investigaţia singură, fără să mă grăbesc, aşa încât să pot face totul ca la carte.

Era un apartament pe colţ, aflat pe partea din faţă a clădirii la primul etaj, cu ferestre dispuse de-a lungul a două laturi. Am stat un minut să mă uit în jos la stradă. Nu trecea nicio maşină. Un băiat tuns cu creastă stătea sprijinit de-o maşină parcată direct sub mine. Era ras la tâmple, care acum erau cenuşii, precum ale deţinuţilor înaintea execuţiei, iar fâşia de păr netunsă stătea drept în sus ca iarba uscată pe spaţiul median al unei şosele. Era vopsit într-o nuanţă de roz pe care n-o mai văzusem de când nu mai erau la modă colanţii scurţi. Părea să aibă şaisprezece sau şaptesprezece ani, purta o pereche de pantaloni bufanţi roşu-aprins îndesaţi în bocanci de armată şi-o cămaşă portocalie mulată, fără mâneci, cu un slogan pe partea din faţă pe care, de unde mă aflam, nu-l puteam citi. L-am privit cum răsuceşte şi-şi aprinde un *joint*[4].

M-am mutat la ferestrele laterale care dădeau pieziş spre cele de la parter ale micii case de lemn de alături. Acoperişul fusese ars, prin el văzându-se streşinile aidoma oaselor fragile ale unui peşte gătit prea tare. Uşa era bătută în scânduri, iar sticla era spartă la ferestre, aparent de căldură. Un anunţ „de vânzare” era înfipt în iarba veştejită ca o lespede funerară neîngrijită. Nu era cine ştie ce privelişte pentru un condominiu despre care estimasem că trebuie s-o fi costat pe Elaine mai bine de o sută de mii de dolari. Am ridicat din umeri şi am intrat în bucătărie.

Tejghelele şi aparatele de uz casnic străluceau. Podeaua, se pare, fusese spălată şi ceruită. În dulapuri erau stivuite frumos alimente conservate, inclusiv câteva cutii de 9-Lives Beef şi Liver

Platter[5]. Frigiderul era gol, cu excepţia rafturilor de la uşă pline de măsline, murături, muştaruri şi dulceţuri. Cuptorul electric fusese scos din priză, cablul atârnând peste cadranul ceasului, care anunţa ora 8.20. Un sac de hârtie maro gol fusese introdus în coşul de gunoi de sub chiuvetă şi îndoit frumos cu o manşetă în partea de sus. Arăta ca şi când Elaine Boldt îşi pregătise în bună rânduială apartamentul pentru o lungă perioadă de absenţă.

Am ieşit din bucătărie şi-am intrat alene în antreu. Dispunerea camerelor părea a fi o replică a apartamentului lui Tillie de la parter. Am mers de-a lungul unui coridor scurt, aruncând o privire la dreapta într-o baie mică, dotată cu o chiuvetă sub forma unei cochilii de marmură, cu robinete suflate în aur, cu faianţă lucioasă, vârstată în auriu, pe-un perete. Coşul mic de nuiele de sub chiuvetă era gol, cu excepţia unui ghem brun-maroniu de păr fin, ce stătea agăţat pe-o parte, arătând ca firele încâlcite rămase în urma curăţării unei perii de cap.

Vizavi de baie era o cămăruţă cu un pupitru, un televizor, un fotoliu şi-o sofa extensibilă. Sertarele pupitrului conţineau gama obişnuită de pixuri, agrafe de birou, cartoane pentru notiţe şi dosare, pe care, pentru moment, n-am văzut vreun motiv să le examinez îndeaproape. Am dat totuşi peste cardul ei de asigurare socială şi mi-am notat numărul. Am plecat din cămăruţă şi-am intrat într-un dormitor principal cu toaletă proprie.

Dormitorul era întunecos cu draperiile trase, dar, din nou, totul părea în ordine. La dreapta era o garderobă suficient de mare s-o poţi închiria. Câteva umeraşe erau goale şi-am văzut spaţii libere între articolele aşezate la linie pe rafturi, acolo de unde probabil că luase haine pentru a-şi face bagajele. O valiză mică era încă aşezată cu grijă într-un colţ, unul dintre modelele acelea scumpe de colecţie acoperite cu numele cuiva scris cu înfloriturі.

Am verificat la întâmplare sertarele comodei. În unele încă se găseau pulovere de lână în pungi de plastic de spălătorie. Câteva erau goale, cu excepţia unui pliculeţ odorizant sau două, lăsate în urmă aidoma unor mici perne parfumate. Câteva bijuterii asortate.

Baia principală era spaţioasă şi ordonată, dulapul cu medicamente golit de tot conţinutul, mai puţin de câteva leacuri pentru care nu trebuia reţetă. M-am întors la uşă şi-am rămas acolo o clipă, cuprinzând cu privirea dormitorul. Nu era nimic care să sugereze înşelătorie sau grabă, furt, vandalism, boală, sinucidere, beţie, abuz de droguri, confuzie ori folosire de dată recentă. Până şi stratul fin de praf de pe suprafeţele lucioase părea nederanjat.

Am plecat, încuind uşa în urma mea. Am luat liftul în jos spre apartamentul lui Tillie şi-am întrebat-o dacă nu are vreo fotografie cu Elaine.

— Nu, din câte ştiu, spuse ea, dar o pot descrie, dacă vrei. E cam de statura mea, ceea ce înseamnă că are unu şaizeci şi patru, cincizeci şi nouă de kilograme. Are păr blond cu şuviţe, pe care-l poartă prins la spate. Ochi albaştri. Tillie se opri. O, stai, poate că am totuşi o poză. Tocmai mi-am amintit de una. Stai aşa…

Dispăru pe direcţia cămăruţei şi, după câteva clipe, se întoarse cu un instantaneu polaroid pe care mi-l dădu. Poza avea o tentă portocalie şi părea lipicioasă la atingere. Două femei stăteau în curte, o fotografie care le arăta în întregime, făcută poate de la şase metri distanţă. Una am ghicit imediat că era Elaine, zâmbind fericită, îngrijită şi elegantă, într-o pereche de pantaloni largi bine croiţi. Cealaltă femeie era groasă la mijloc, cu rame de ochelari din plastic albastru şi o coafură ce arăta de parcă ar fi putut fi scoasă de pe cap cu totul. Părea să se apropie de cincizeci de ani, mijind stingheră ochii în soare.

— A fost făcut toamna trecută, zise Tillie. Cea din stânga-i Elaine.

— Cine-i cealaltă femeie?

— Marty Grice, o vecină de-a noastră. Ei, ăla a fost un lucru îngrozitor. A fost ucisă… o, Doamne, cred că-n urmă cu şase luni. Nu pare să fi trecut atât de mult timp.

— Cum s-a întâmplat?

— Păi, se crede că a surprins un spărgător care intra în casă. Presupun că a ucis-o pe loc şi apoi a-ncercat să dea foc locuinţei pentru a-şi ascunde fapta. A fost oribil. E posibil să fi citit despre asta în ziare.

Am scuturat din cap. Sunt perioade lungi când nu citesc deloc ziarele, dar mi-am amintit casa de alături cu acoperişul ei carbonizat şi ferestre sparte.

— Mare păcat, am zis. Te superi dacă păstrez asta?

— Nici pomeneală.

I-am aruncat din nou o privire. Imaginea era vag tulburătoare, captura un moment nu foarte îndepărtat în timp când ambele femei surâdeau cu atâta uşurinţă, neştiind că viitorul rezerva ceva neplăcut. Acum, una era moartă şi cealaltă dată dispărută. Nu-mi plăcea deloc combinaţia asta.

— Elaine şi femeia aceasta erau prietene bune? am întrebat.

— Nu tocmai. Jucau bridge împreună din când în când, însă nu se frecventau mai mult de-atât. Elaine e puţin cu nasul pe sus faţă de majoritatea oamenilor. De fapt, Marty se cam enerva din pricina atitudinii lui Elaine. Nu că mi-ar fi spus vreodată cine ştie ce despre asta, dar îmi amintesc că era puţin cam distantă din când în când. Elaine se respectă – în legătură cu asta nu încape îndoială – şi are tendinţa să fie insensibilă la ideea că oamenii chiar nu-şi permit să trăiască la fel de bine ca ea. Haina aia de blană a ei e-un exemplu grăitor. Ştia că Leonard şi Marty aveau probleme

financiare, dar îşi lua haina pe ea când mergea să joace bridge. Pentru Marty, asta era exact ca şi când ai flutura un steag roşu în faţa unui taur.

— E aceeaşi haină pe care o purta când ai văzut-o ultima dată?

— Da, chiar aşa. O haină din blană de linx în valoare de o mie două sute de dolari şi o căciulă asortată.

— Oau! am făcut eu.

— O, e frumoasă! Mi-aş da caninii ca să am o haină ca aia.

— Ţi-aminteşti altceva despre plecarea ei în noaptea aia?

— Nu pot spune că da. Ea avea un fel de bagaj – cred că o valiză cu rotile –, iar şoferul de taxi i-a dus până la maşină restul.

— Îţi aduci aminte numele companiei de taxiuri?

— Chiar n-am fost foarte atentă la momentul respectiv, dar de obicei suna la City Cab sau la Green Stripe, uneori la Tip Top, deşi nu-i plăceau atât de mult. Mi-aş dori să fiu mai de ajutor. Adică, dacă a plecat de-aici în drum spre Florida şi n-a ajuns acolo, unde-a ajuns?

— Asta vreau să ştiu şi eu, am spus.

I-am aruncat lui Tillie ceea ce speram că e un zâmbet încurajator, însă mă simţeam neliniştită.

M-am întors la birou şi-am făcut un calcul rapid al cheltuielilor de până atunci; poate şaptezeci şi cinci de dolari pentru timpul petrecut cu Tillie şi cât cercetasem apartamentul lui Elaine, plus cel scurs în bibliotecă şi la telefon, şi taxa convorbirii la distanţă. Am cunoscut investigatori particulari care desfăşoară anchete întregi la telefon, dar eu nu cred că asta e înţelept. Dacă nu ai de-a face cu oamenii faţă în faţă, sunt prea multe feluri de-a fi înşelat şi prea multe lucruri pe care le ratezi.

Am sunat la un agent de voiaj şi mi-am făcut rezervare pentru un drum dus-întors la Miami. Costul a fost de nouăzeci şi nouă de dolari pentru

fiecare drum dacă zburam în miezul nopţii şi nu mâneam, nu beam şi nu mergeam la toaletă. Mi-am rezervat de asemenea o maşină ieftină de închiriat la destinaţie.

Avionul nu pleca decât peste câteva ore bune, aşa că am mers acasă şi am făcut o alergare de cinci kilometri, apoi am îndesat o periuţă şi-o pastă de dinţi în poşetă şi-am considerat bagajul făcut. La un moment dat, trebuia să-l găsesc pe agentul de voiaj al lui Elaine şi să aflu la ce companie aeriană apelase şi dacă nu-şi făcuse cumva rezervare pentru Mexic sau Caraibi. Până una-alta, speram s-o pot prinde pe prietena ei din Florida înainte să spele putina, luând cu ea singura mea legătura cu Elaine.

3

Era încă întuneric când avionul atinse solul în Miami la 4.45 dimineaţa. Aeroportul era slab populat la acea oră, iar lumina, la fel de ştearsă ca într-o casă funerară. În zona de recuperare a bagajelor, mormane de valize abandonate erau stivuite în dulapuri cu uşi de sticlă. Toate magazinele din aeroport erau închise. Călătorii dormeau ici-colo pe scaunele de plastic incomode, sprijinindu-şi capetele pe genţi umflate din pânză, cu jachetele adunate peste umeri. Prin interfon, un pasager fu trimis la telefonul alb fără taxă, însă numele fu mormăit şi nu credeam că va răspunde cineva. Reuşisem să dorm doar în jur de-o oră în avion şi mă simţeam şifonată şi indispusă.

Mi-am luat maşina de închiriat şi-o hartă şi, la 5.15, mă îndreptam spre nord pe Autostrada 1. Treizeci şi doi de kilometri până la Fort Lauderdale, alţi douăzeci şi patru până la Boca Raton. Zorii transformau cerul într-un cenuşiu transparent şi perlat, iar norii erau îngrămădiţi precum căpăţânile de conopidă pe-o tarabă de la marginea drumului. Terenul de-o parte şi de alta a autostrăzii era plat, cu bucăţi de nisip alb iţindu-se la marginea şoselei. Porţiuni de rogoz şi chiparoşi pitici se vedeau până la orizont şi-n copaci atârnau licheni spanioli[6] ca nişte zdrenţe. Aerul era deja jilav şi răcoritor, iar razele portocalii aruncate de soarele la răsărit anunţau sosirea unei zile călduroase. Pentru a mai trece puţin timpul, am oprit la un local fast-food şi am mâncat nişte lucruri maro şi galbene pe care le-am făcut să alunece pe gât cu o cutie de suc de portocale. Toate avură gustul a ceva ce-ar fi trebuit îngurgitat de astronauţi.

Pe când am ajuns la comunitatea în care Elaine Boldt deţinea condominiul din Florida, era aproape ora şapte şi aspersoarele împrăştiau jeturi de apă

peste iarba tunsă scurt. Erau şase sau şapte clădiri din beton, fiecare înaltă de trei etaje, cu verande închise ce reliefau liniile joase, precise. Arbuşti de hibiscus adăugau tuşe de roşu-aprins şi roz. Am dat ocol zonei, conducând încet de-a lungul străzilor largi, ce duceau până la terenurile de tenis. Fiecare clădire părea să aibă foarte aproape propria piscină, şi deja erau oameni întinşi la plajă pe şezlonguri de plastic. Am ochit numărul străzii pe care-l căutam şi-am tras într-o parcare din faţă. Apartamentul administratorului era la parter, cu uşa de intrare stând deschisă, şi cu apărătoarea din plasă închisă împotriva năvalei insectelor mari de Florida ce emiteau deja sunete de avertizare în iarbă.

Am ciocănit în rama de aluminiu.

— Sunt chiar aici.

Era o voce de femeie, deconcertant de aproape.

Am făcut o mână căuş, umbrindu-mi ochii aşa încât să văd cine vorbea prin uşa de plasă.

— Pot vorbi cu domnul Makowski?

Femeia păru să se materializeze de cealaltă parte, faţa ei aflându-se la nivelul genunchilor mei.

— Staţi aşa. Mi-am făcut genuflexiunile şi încă nu mă pot ridica în picioare. Doamne, ce doare! Se opinti în genunchi, agăţându-se de braţul unui scaun. Makowski a plecat să repare toaleta de la 208. Cu ce vă pot ajuta?

— Încerc să iau legătura cu Elaine Boldt. Aveţi vreo idee unde ar putea fi?

— Sunteţi investigatorul acela care-a sunat din California?

— Da, eu sunt. M-am gândit că ar trebui să stau de vorbă cu cineva de aici şi să văd dacă nu reuşesc să aflu ceva despre ea. A lăsat o adresă de redirecţionare a corespondenţei?

— Nţ'. Mi-aş dori să vă pot ajuta, dar nu ştiu mai multe decât dumneavoastră. Poftiţi, intraţi! Se ridică anevoie în picioare şi ţinu uşa de plasă

deschisă. Eu sunt Charmaine Makowski sau ce-a mai rămas din ea. Faceţi exerciţii fizice?

— Păi, alergări, dar atâta tot, am zis.

— Bravo! Să nu faceţi niciodată genuflexiuni. Ăsta-i sfatul meu. Eu fac o sută în fiecare zi şi doare întotdeauna.

Avea încă răsuflarea tăiată şi obrajii rozalii din pricina efortului. Avea aproape cincizeci de ani şi purta un trening galben ţipător, cu pântecele proeminent din pricina sarcinii. Arăta ca un grepfrut de Florida pârguit.

— V-aţi prins, zise ea. Încă una dintre micile glume ale vieţii. Am crezut că e-o tumoare, până ce-a început să dea din picioare. Ştiţi ce-i asta? Arăta cu degetul spre o umflătură puţin mai jos de brâu. Aşa arată un buric întors pe dos. E stânjenitor. Eu şi cu Makowski n-am crezut că putem avea copii. Am aproape cincizeci de ani şi el, şaizeci şi cinci. O, la naiba, ce importanţă are asta? E mai distractiv decât menopauza, cred. Aţi vorbit cu femeia de la 315? Numele ei e Pat Usher, dar probabil că ştiţi asta. Susţine că Elaine a lăsat-o să subînchirieze, dar mă-ndoiesc că-i adevărat.

— Care-i povestea cu chestia asta? Doamna Boldt nu v-a vorbit niciodată despre o asemenea înţelegere?

— Nţ'. Nicio vorbă. Tot ce ştiu e că această Usher şi-a făcut apariţia acum câteva luni şi s-a mutat în apartament. La început, nimeni n-a obiectat, fiindcă ne-am gândit cu toţii că era o vizită de două săptămâni sau ceva de felul ăsta. Oamenii din clădire pot avea orice fel de companie poftesc pentru perioade scurte de timp, însă regulile spun că nu poţi subînchiria. Potenţialii cumpărătorii sunt selectaţi cu foarte mare grijă şi, dacă am permite subînchirieri, ar fi pur şi simplu o invitaţie pentru orice neica-nimeni să se mute aici. Toată comunitatea ar începe să se deterioreze. În orice caz, după o lună, Makowski s-a dus sus să poarte o mică discuţie cu ea şi femeia susţine că i-a

plătit lui Elaine pentru şase luni şi că nu are intenţia să se mute. Asta l-a scos din pepeni.

— Are un contract semnat?

— Are o chitanţă care arată că i-a plătit lui Elaine nişte bani, dar nu şi pentru ce. Makowski i-a servit un aviz de evacuare, însă ea nu se grăbeşte câtuşi de puţin să plece. N-aţi întâlnit-o încă, sănţeleg…

— Tocmai acum merg la etaj. Ştiţi cumva dacă e acasă?

— Probabil că da. Nu iese prea mult, doar la piscină ca să-şi îngrijească bronzul. Transmiteţi-i „să crape", din partea administraţiei.

* * *

Trei sute cincisprezece era amplasat la etajul trei, în colţul unei clădiri sub formă de L. Încă dinainte să sun la sonerie, am avut senzaţia că sunt inspectată prin vizorul din mijlocul uşii. După un moment, uşa se deschise atât cât permitea lungimea lanţului de siguranţă, dar nu apăru nicio faţă.

— Pat Usher?

— Da.

— Numele meu este Kinsey Millhone. Sunt investigator din California. Încerc să o găsesc pe Elaine Boldt.

— De ce?

Tonul ei era plat, reţinut, deloc modulat şi fără urmă de bunăvoinţă.

— Sora ei încearcă să ia legătura cu ea pentru a semna un document legal. Îmi puteţi spune unde este?

Urmă o tăcere precaută.

— Aţi venit să-mi aduceţi acte?

— Nu.

Am scos fotocopia legitimaţiei mele şi i-am dat-o prin crăpătura uşii. Legitimaţia dispăru cât ai clipi, ca un card bancar vârât într-un automat valutar. După o perioadă, apăru din nou.

— Doar un minut. Să văd dacă-i găsesc adresa.

A lăsat uşa întredeschisă, însă legată cu lanţul. Am simţit o mică scăpărare de speranţă. Poate că înregistram progrese. Dacă puteam prinde urma lui Elaine într-o zi sau două, aveam să mă simt suficient de mândră de mine, lucru care de obicei valorează la fel de mult ca banii în orice branşă ai lucra. Am aşteptat, uitându-mă ţintă-n jos la covoraşul de la intrare. Litera „B" era reliefată prin fire întunecate, împrejmuite de unele de-o nuanţă mai deschisă. Aveau oare destul noroi în Florida să se justifice un astfel de covoraş? Era suficient de aspru să-ţi rupi talpa pantofilor. Am aruncat o privire la stânga. Puţin mai departe de balcon, am văzut palmieri cu mici mănunchiuri de frunze aproape de vârf. Part Usher se întoarse, vorbind în continuare prin crăpătura uşii.

— Trebuie s-o fi aruncat. Ultima dată am auzit că era în Sarasota.

Eram deja sătulă să discut cu uşa şi am simţit un val de iritare.

— Vă deranjează dacă intru? E vorba despre împărţirea moştenirii cuiva. S-ar putea alege cu două sau trei mii de dolari, doar de i-aş obţine semnătura.

„Un apel la lăcomie, mi-am spus. Un apel la dorinţa secretă a îmbogăţirii rapide." Uneori mă folosesc de asta ca şiretlic atunci când mă aflu în căutarea unui debitor care a întârziat cu plata unei facturi. De data aceasta era chiar adevărat, aşa că vocea mea a avut o minunată rezonanţă sinceră.

— Administratorul v-a trimis aici?

— Hei, vreţi să încetaţi cu paranoia? O caut pe Elaine şi vreau să stau de vorbă cu dumneavoastră. Sunteţi singura persoană care pare să aibă vreo idee unde se află.

Tăcere. Cumpănea la asta de parcă ar fi fost un test de inteligentă şi putea căuta în voie răspunsurile. A trebuit să mă lupt cu impulsul de-a muşca. Aceasta era singura pistă pe care-o aveam şi pe care nu voiam s-o scap.

— Bine, zise ea cu reţinere, staţi să pun mai întâi nişte haine pe mine.

Când în sfârşit deschise uşa, purta un sarafan, unul dintre alea diafane cu imprimeuri, pe care le tragi peste cap când eşti prea leneşă să-ţi iei pe tine chiloţii. Avea o bandă de leucoplast peste nas. Ochii îi erau umflaţi şi încercuiţi de vânătăi ce treceau de la albastru la verde. Avea câte o fâşie de bandă transparentă sub fiecare ochi şi bronzul îi scăzuse la o nuanţă gălbuie care o făcea să pară că suferă de-o afecţiune uşoară de hepatită.

— Am fost implicată într-un accident de maşină şi mi-am rupt nasul, zise ea. Nu-mi place să mă vadă oamenii aşa.

Se îndepărtă de uşă, caftanul fluturându-i în urmă de parcă ar fi suflat curentul. Am urmat-o în casă, închizând uşa după mine. Apartamentul era decorat cu trestie indiană şi culori pastel, şi mirosea vag a mucegai. Uşile glisante de pe-o parte a camerei de zi se deschideau în veranda închisă, dincolo de care erau vizibile doar luxuriantele coronamente verzi ale copacilor şi norii ce se îngrămădeau ca spuma de baie.

Scoase o ţigară dintr-o cutie de plumb cu cristale de pe măsuţa pentru cafea şi o aprinse cu o brichetă asortată, care chiar funcţiona. Se aşeză pe canapea, urcându-şi picioarele goale pe marginea mesei. Tălpile ei erau cenuşii.

— Staţi jos, dacă vreţi.

Ochii săi aveau o nuanţă stranie de verde electric, coloraţi de lentile de contact, bănuiam eu. Părul îi era roşiatic, cu un luciu pe care niciodată n-am reuşit să-l adaug la al meu. Se uita acum cu interes la mine, într-o dispoziţie vag amuzată.

— A cui e moştenirea?

Avea un fel de-a pune anumite întrebări fără niciun suiş la capăt, cerând informaţii prin enunţarea unor afirmaţii la care eu se presupunea că trebuie să răspund. Ciudat! Mă făcea oarecum circumspectă şi m-am trezit că am grijă la ce spun.

— Un văr, se pare. Cineva din Ohio.

— Nu e-un gest puţin cam radical să angajezi un detectiv particular ca să poţi da trei mii de dolari?

— Mai sunt implicaţi şi alţi moştenitori, am spus.

— Aveţi vreun fel de formular pe care vreţi să-l semneze?

— Vreau să vorbesc cu ea mai întâi. Oamenii sunt îngrijoraţi fiindcă n-au primit veşti de la ea. Aş vrea să includ ceva în raportul meu cu privire la unde s-a aflat.

— O, Doamne, acum vorbim de-un raport. Nu are astâmpăr. A călătorit. Ce-i aşa mare lucru?

— Vă deranjează dacă vă întreb despre relaţia dumneavoastră cu ea?

— Nu, nu mă deranjează. Suntem prietene. O ştiu de ani de zile. A venit în Florida şi-a vrut puţină companie.

— Când a fost asta?

— La mijlocul lui ianuarie. Cam aşa ceva.

Făcu o pauză, privind scrumul ţigării. Ochii i se ridicară din nou spre ai mei, cu o expresie distantă.

— Şi locuiţi aici de atunci?

— Sigur, de ce nu? Tocmai am pierdut chiria apartamentului meu şi ea a spus că pot să mă mut.

— De ce-a plecat?

— Va trebui s-o întrebaţi pe ea.

— Când aţi primit ultima dată veşti de la ea?

— Acum două săptămâni, cam aşa ceva.

— Şi se afla în Sarasota pe atunci?

— Aşa-i. Stătea la nişte oameni pe care îi întâlnise.

— Îmi puteţi spune la cine?

— Uitaţi ce e, voia să-i ţin companie, nu s-o dădăcesc. Nu-i treaba mea cu cine-şi face veacul, aşa că n-am întrebat.

Era de parcă aş fi jucat un joc de salon pe care nu era posibil să-l câştig. Pe deasupra, Pat Usher se simţea mult mai bine decât mine, şi-mi

displăcea asta. Mi-am mai încercat o dată norocul, cu o întrebare a la „indicii”.

— Îmi puteţi spune altceva ce credeţi că ar fi de ajutor?

— Nu ştiam că am fost de-ajutor până acum, zise ea cu un zâmbet superior.

— Încercam o abordare optimistă, am ripostat.

Ea ridică din umeri.

— Scuze că vă înăbuş mica rază de speranţă. V-am spus tot ce ştiu.

— Se pare că va trebui să ne mulţumim cu atât. Am să vă las cartea mea de vizită. Dacă va mai suna, îi spuneţi să mă contacteze?

— Hei, sigur. Fără doar şi poate.

Am scos o carte de vizită din portmoneu şi, când m-am ridicat, am pus-o pe masă.

— Am înţeles că vă cam hărţuiesc oamenii de aici.

— Vă vine să credeţi asta? Adică, ce i-a apucat? Mi-am plătit chiria. Nu ţin petreceri, nu dau muzica tare. Îmi atârn rufele afară şi administratorul se pierde cu firea. A făcut o criză. Nu pricep!

Se ridică în picioare şi mă conduse la uşă. Caftanul ce-i fâlfâia în urmă o făcea să pară o femeie mai masivă decât era. Când am trecut pe lângă bucătărie, am zărit câteva cutii de carton stivuite lângă chiuvetă. Ea se întoarse şi-mi urmări privirea.

— Probabil c-o să găsesc un motel pe-aproape, dacă se ajunge la asta. Ultimul lucru din lume de care am nevoie e să-l preocupe pe şerif cazul meu. Asta am crezut că sunteţi, dacă tot veni vorba. În zilele de-acum există şi femei şerif, ştiaţi? Şerifele.

— Am auzit şi eu.

— Dar dumneavoastră? mă întrebă. Cum aţi ajuns detectiv? E-un fel ciudat de a-ţi câştiga existenţa, nu-i aşa?

Devenea cu adevărat vorbăreaţă, acum că eram în drum spre ieşire, şi m-am întrebat dacă n-aş

putea-o stoarce de mai multe informaţii. Părea dornică să prelungească întâlnirea, ca un om care-a stat prea mult timp închis cu o ceată de preşcolari.

— M-am lovit întâmplător de munca de detectiv, am spus, dar este mai interesantă decât meseria de vânzător de pantofi. Dumneavoastră nu lucraţi?

— Eu, nu. M-am pensionat. Nu vreau să mai muncesc niciodată.

— Sunteţi norocoasă. Eu nu prea am de ales. Dacă nu lucrez, nu mănânc.

A zâmbit pentru prima dată.

— Obişnuiam să-mi petrec viaţa aşteptând marea lovitură. Apoi mi-am dat seama că e mai bine să-mi fac singură norocul, ştiţi ce vreau să spun? Nimeni nu-ţi dă nimic în lumea asta, asta-i sigur.

M-am prefăcut că sunt de-acord, aruncând o privire jos către parcare.

— Ar fi mai bine să pornesc la drum, am zis. Dar vă mai pot întreba un lucru?

— Cum ar fi…

— Îi cunoaşteţi pe ceilalţi prieteni ai lui Elaine? Trebuie să fie cineva care să ştie cum să iau legătura cu ea, nu credeţi?

— Nu sunt eu persoana potrivită pe care s-o întrebaţi, zise. Obişnuia să mă viziteze în Lauderdale, aşa că nu-i cunosc prietenii de aici.

— Cum de v-aţi întâlnit de data asta? Am înţeles că a luat avionul încoace aproape sub impulsul momentului.

Păru pe moment dezorientată, dar îşi recăpătă stăpânirea.

— Mda, aşa-i, sub impulsul momentului. M-a sunat de la aeroportul din Miami şi apoi a trecut să mă ia când venea încoace.

— Cu o maşină închiriată?

— Mda. Un Oldsmobile Cutlass. Alb.

— Cât a stat aici, atunci, înainte să plece?

Pat a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Nu mult. Vreo două zile, cred.

— A părut cât de cât agitată sau indispusă?

Deveni vag iritată.

— Staţi o clipă. Înspre ce bateţi? Poate aş reuşi să-mi amintesc ceva dacă aş şti la ce vă gândiţi.

— Nu sunt sigură, am răspuns cu blândeţe. Încerc doar apele, încerc să-mi dau seama ce se întâmplă. Oamenii care o cunosc în Santa Teresa cred că e neobişnuit faptul că a dispărut fără o vorbă.

— Dar mi-a spus *mie*. V-am zis asta. Ce-i ea, vreun copil, de trebuie să sune acasă tot timpul şi să spună cuiva unde e şi la ce oră se întoarce? Care-i problema?

— Nu e niciuna. Sora ei vrea să ia legătura cu ea. Asta-i toată chestia.

— Mda, sigur. Devin irascibilă din când în când. Am suportat multă presiune şi nu vreau să mă descarc pe dumneavoastră. Probabil că va suna la un moment dat şi-am să-i dau numele şi numărul dumneavoastră, bine?

— Minunat. Aş aprecia asta.

Am întins mâna şi ea a strâns-o scurt. Degetele ei erau uscate şi reci.

— Mi-a făcut plăcere să discut cu dumneavoastră, am spus.

— Şi mie, a răspuns ea.

Am ezitat, aruncându-i înapoi o privire.

— Dacă vă mutaţi totuşi într-un motel, cum va şti Elaine unde să vă caute?

Surâsul superior apăru din nou, însă ochii ei spuneau altceva.

— Ce ziceţi dacă-i las o adresă lui Makowski, prietenosul meu administrator de clădire de la parter? În felul ăsta veţi şti cum să mă contactaţi. E bună mişcarea asta?

— Probabil. Mulţumesc mult.

4

M-am îndreptat spre scări. I-am simţit privirea aţintindu-mă din spate, apoi am auzit uşa închizându-se. Am luat-o în jos spre parcare şi am urcat în maşină, după care am demarat. Voiam să discut cu doamna Ochsner din apartamentul vecin, dar credeam că e mai bine să aştept. Ceva în privinţa lui Pat Usher mă deranja. Nu era doar faptul că unele dintre spusele ei nu erau adevărate. Şi eu sunt o mincinoasă înnăscută şi ştiu cum se face asta. Rămâi cât mai aproape posibil de adevăr. Te prefaci că oferi voluntar câteva informaţii, însă faptele sunt toate selectate cu grijă pentru efect. Problema lui Pat era că se întindea mult prea mult şi începuse să brodeze acolo unde ar fi trebuit să-şi ţină gura. Treaba aceea cum că Elaine Boldt o luase din Fort Lauderdale cu un Cutlass alb închiriat era de rahat. Elaine nu conducea. Tillie îmi spusese asta. În momentul acela, nu-mi puteam da seama de ce minţise Pat în privinţa asta, însă trebuie să fi fost important. Ceea ce mă deranja cu adevărat la ea era că nu avea clasă şi mi se părea straniu că Elaine Boldt şi-o alesese de prietenă. Din ce-mi spuseseră Tillie şi Beverly, aveam impresia că Elaine era puţin snoabă, iar Pat Usher nu mi se părea destul de şlefuită ca să-i fie pe plac.

Am găsit un magazin la o jumătate de stradă mai încolo şi am cumpărat două pachete de cartonaşe pentru notiţe, aşa încât să iau nişte însemnări, apoi am sunat-o pe doamna Ochsner de la 317. Într-un târziu, a ridicat.

— Alo?

M-am prezentat şi i-am spus unde sunt.

— Tocmai am fost acolo să discut cu Pat Usher şi nu vreau să ştie că vorbesc cu dumneavoastră. Ştiţi vreun mod prin care să ne întâlnim?

— Ei, ce distracţie! făcu doamna Ochsner. Cum să facem? Aş putea coborî cu liftul până în

spălătorie. E chiar lângă parcare, ştii, şi m-ai putea lua de acolo.

— Hai să facem aşa, am zis. Trec pe-acolo în zece minute.

— Mai bine cincisprezece. Sunt mai înceată decât crezi.

* * *

Femeia pe care am ajutat-o să urce pe scaunul din faţă al maşinii ieşise şontâcăit din spălătorie cu un baston în mână. Era scundă, cu o cocoaşă de bătrâneţe de mărimea unui rucsac şi păr albicios, ce-i radia în jurul capului ca puful de păpădie. Chipul său era la fel de moale şi de ridat ca un măr deshidratat, iar artrita îi contorsionase mâinile în forme groteşti, de parcă ar fi vrut să proiecteze capete de gâscă în umbră pe perete. Purta o rochie de casă ce părea să-i atârne pe corpul osos şi gleznele îi erau înfăşurate în bandaje. Avea două rochii petrecute peste braţul stâng.

— Vreau să las astea la curăţătorie, zise ea. Le poţi duce tu înăuntru. Vreau să trec şi pe la piaţă. Am rămas fără cereale şi bere.

Avea un stil energic, vocea îi tremura, dar era plină de viaţă.

Am mers de cealaltă parte a maşinii şi am urcat. Am pornit motorul, aruncând o privire la etajul trei să mă asigur că Pat Usher nu stătea acolo să ne vadă. Am ieşit din parcare. Doamna Ochsner mă scruta cu aviditate.

— Nu arăţi deloc cum păreai la telefon, zise ea. Mă gândeam că eşti blondă cu ochi albaştri. Cum sunt, cenuşii?

— Căprui, am spus.

Mi-am coborât ochelarii de soare ca să se convingă.

— Unde e curăţătoria pe-aici?

— Chiar lângă magazinul de unde mi-ai dat telefon. Cum i se spune tunsorii ăleia?

Am aruncat o privire la mine în oglinda retrovizoare.

— Cred că nu i se spune nicicum. Fac asta singură cu foarfecele pentru unghii o dată la şase săptămâni. Îmi ţin părul scurt fiindcă nu-mi place să-mi bat capul cu el. De ce, credeţi că arată rău?

— Nu ştiu încă. Probabil ţi se potriveşte, dar nu te cunosc destul de bine să-mi dau seama. Dar eu? Arăt cum mă recomandă vocea?

Am aruncat o privire spre ea.

— Păreţi un căpcăun la telefon.

— Asta şi eram când aveam vârsta ta. Acum trebuie să am grijă să nu trec drept o scorpie ca Ida. Toţi bunii mei prieteni sunt morţi şi-am rămas cu cei morocănoşi. Ai avut noroc în legătură cu Elaine?

— Nu mult. Pat Usher spune că a fost chiar în Boca vreo două zile şi că apoi a plecat din nou.

— Nu, n-a fost.

— Sunteţi sigură?

— Sigur că sunt. Mereu bătea în perete când intra. Era ca un mic cod. Face asta de ani de zile. Venea la mine în nu mai mult de-o oră şi stabileam când să joace bridge cu noi, fiindcă ştia ce mult înseamnă asta.

Am parcat în faţa curăţătoriei şi-am luat cele două rochii pe care le pusese pe scaun.

— Mă întorc imediat, am spus.

M-am ocupat de ambele îndatoriri în vreme ce doamna Ochsner aştepta, după care am stat în maşină şi am discutat. Am informat-o cu privire la discuţia mea cu Pat Usher.

— Ce credeţi despre ea? am întrebat-o.

— E prea agresivă, zise doamna Ochsner. A încercat să se pună bine cu mine la început, ştii. Uneori şedeam în balcon la soare şi ea îmi vorbea. Întotdeauna a avut mirosul ăla de funingine pe care-l prind oamenii când filmează prea mult.

— Despre ce discutaţi?

— Păi, nu despre cultură, asta-ţi spun sigur. De cele mai multe ori, ea vorbea despre mâncare, însă n-am văzut-o niciodată că pune altceva în gură în

afară de ţigară şi Fresca[7]. Bea asta fără-ncetare şi dădea tot timpul din gură. Aşa de egoistă! Nu cred că m-a întrebat vreodată o vorbă despre mine. Pur şi simplu nu i-a trecut prin cap. Eram plictisită de moarte, desigur, şi-am început s-o evit oricând puteam. Acum e bădărană pentru că ştie că-i dezaprob comportarea. Oamenii nesiguri au o sensibilitate aparte pentru tot ceea ce, în cele din urmă, le confirmă proasta părere despre ei înşişi.

— A pomenit de Elaine?

— O, da! A spus că Elaine a plecat într-o excursie, ceea ce mi s-a părut ciudat. N-am văzut-o niciodată să vină aici doar ca să plece altundeva. Ce sens ar fi avut?

— Îmi puteţi spune cu cine altcineva ar fi putut păstra Elaine legătura? Vreun alt prieten sau vreo rudă de pe-aici?

— Va trebui să mă gândesc la asta. Nu-mi vine nimeni în minte pe moment. Presupun că majoritatea prietenilor ei buni sunt în California, dat fiind că acolo locuieşte mare parte din timp.

Am discutat o vreme, dar în principal despre alte lucruri. La 11.15, i-am mulţumit şi-am dus-o înapoi în parcare, i-am dat cartea de vizită astfel încât să mă poată suna dacă era nevoie, după care am privit-o cum o ia şontâcăit către lift. Avea mersul neregulat, ca al unei marionete ghidate prin sfori. M-a salutat cu o fluturare din baston şi i-am răspuns cu o fluturare din mână. Nu-mi spusese multe, dar speram că va putea să mă ţină la curent cu ce se întâmplă acolo după plecarea mea.

Am condus apoi spre plajă şi-am stat în parcare cu cartonaşele mele pentru însemnări, notând tot ce-mi puteam aminti despre căutările de până atunci. Mi-a luat o oră şi mă durea mâna, însă trebuia să trec totul pe hârtie câtă vreme amănuntele erau proaspete. Când am terminat, m-am descălţat şi am încuiat maşina, după care am pornit la plimbare pe plajă. Era prea cald să alerg şi, oricum, lipsa de somn mă amorţise. Briza ce

venea dinspre ocean era plină de mirosul sării. Fluxul părea să se rostogolească pe mal cu jumătate de viteză şi fără nicio pată de spumă. Oceanul era de-un albastru luminos şi nisipul, presărat cu cochilii exotice. Tot ce văzusem mereu pe plajele californiene erau încâlceli de alge şi câte un fund de sticlă de Coca-Cola netezit de apa mării. Tânjeam să mă întind pe plajă şi să moţăi în soarele aprins, dar trebuia să pornesc la drum.

Am luat prânzul la un stand de pe marginea drumului construit din cărămizi roz de zgură, în vreme ce o staţie radio urla programe în spaniolă la fel de necunoscute pentru mine ca şi mâncarea. M-am înfruptat din supă de fasole neagră şi o *bolsa* – un fel de săculeţ făcut din aluat şi umplut cu carne tocată picantă. Pe la patru în acea după-amiază, eram în avion, îndreptându-mă spre California. Stătusem în Florida mai puţin de douăsprezece ore şi mă întrebam dacă eram mai aproape s-o găsesc pe Elaine Boldt. Era posibil ca Pat Usher să fi fost sinceră cu mine când susţinuse că Elaine fusese în Sarasota, dar mă îndoiam de asta. În orice caz, eram nerăbdătoare să ajung acasă şi am dormit buştean până când avionul a atins solul pe Aeroportul Internaţional Los Angeles.

* * *

Când am ajuns la birou la nouă în dimineaţa următoare, am completat un formular tipizat pentru Arhiva Permiselor de Conducere de la Departamentul de Vehicule Motorizate din Tallahassee, Florida, şi un al doilea pentru Sacramento, cu speranţa vagă ca lui Elaine să i se fi emis un permis de conducere pe propriul nume cândva în cursul ultimelor şase luni. Am făcut cereri asemănătoare şi către Arhiva de înmatriculări Auto din ambele locuri, nu atât aşteptându-mă să aibă vreun rezultat, cât doar să bifez totul de pe listă. Am vârât toate cele patru plicuri în cutia de expediere şi apoi am scos cartea

de telefon şi-am început să verific adresele agenţilor de voiaj aflaţi la o distanţă uşor de parcurs pe jos faţă de condominiul lui Elaine. Speram să-i aflu coordonatele de călătorie şi să văd dacă folosise un bilet de avion. Până acum, aveam doar cuvântul lui Pat Usher cum că Elaine sosise la un moment dat în Miami. Poate că nici măcar nu ajunsese la aeroportul din Santa Teresa sau poate coborâse din avion la vreo escală. În orice caz, trebuia să fac verificări pas cu pas. Mă simţeam ca în faţa unei linii de asamblare, inspectând realitatea cu o lupă de bijutier. Nu e loc în viaţa unui investigator particular pentru nerăbdare, laşitate ori neglijenţă. Am înţeles că aceleaşi date sunt valabile şi pentru gospodine.

Majoritatea anchetelor mele se desfăşoară aşa. Nesfârşite notiţe, nesfârşite surse verificate şi reverificate, urmărind piste ce uneori nu duc nicăieri. De obicei, încep din acelaşi loc, târându-mă înainte metodic, neştiind niciodată la început ce-ar putea fi important. Totul ţine de detalii; datele se acumulează anevoie.

E greu să rămâi anonim în zilele noastre. Informaţiile sunt disponibile despre aproape oricine: dosare de credit, cărţi de muncă, procese, divorţuri, testamente, naşteri, morţi, permise, brevete, vehicule înmatriculate. Dacă vrei să rămâi invizibil, plăteşte cu bani peşin pentru orice şi, dacă faci o greşeală, nu te lăsa prins. Altfel, orice detectiv particular bun sau chiar şi un cetăţean oarecare, curios şi insistent, te poate găsi. Mă uimeşte că oamenii de rând nu sunt mai paranoici. Mare parte din informaţiile noastre personale sunt de domeniu public. Tot ce trebuie să ştii e cum să le cauţi. Ceea ce conducerea statului şi a oraşului tău nu are în dosare, vecinul tău de alături va da de obicei în vileag fără ca măcar un dolar să treacă dintr-o mână în alta. Dacă nu reuşeam nicicum să aflu pe căi directe ceva despre Elaine Boldt, aveam să încerc o abordare ocolită. Plecase spre Boca cu

două săptămâni mai devreme, călătorind noaptea, ceea ce, după spusele lui Tillie, era un lucru pe care nu-i plăcea să-l facă. Îi zisese că e bolnavă, că pleacă din oraş la recomandarea doctorului, dar, până în momentul de faţă, nu exista nicio confirmare a acestei afirmaţii. Tillie putea să mă fi minţit. Din câte ştiam eu, Elaine ar fi putut părăsi ţara, lăsând-o intenţionat pe Pat Usher în urmă, ca să răspândească ideea că se afla de fapt în Sarasota. Nu aveam nicio idee de ce ar fi făcut un asemenea lucru, dar încă mai aveam cale multă de bătut.

* * *

După ce am scurtat lista agenţiilor de voiaj la şase posibilităţi, am sunat-o pe Beverly Danziger şi am informat-o despre excursia mea în Florida. Voiam să-i aduc asta la cunoştinţă chiar dacă drumul făcut nu mă dumirise prea mult. Aveam, de asemenea, vreo două întrebări pentru ea.

— Ce-mi poţi spune despre familie? am întrebat. Sunt în viaţă părinţii voştri?

— O, amândoi au plecat dintre noi de ani întregi. N-am fost niciodată o familie unită, oricum. Cred că ea n-a ţinut legătura nici cu vreun unchi sau văr.

— Dar serviciul? Ce fel de muncă a desfăşurat?

Beverly râse la auzul întrebării.

— Trebuie că încă n-ai dibuit-o destul de bine pe Elaine. Ea n-a ridicat un deget niciodată în viaţă.

— Însă are un card de asigurare socială, am zis. Dacă a lucrat cât de cât, asta-mi oferă încă o pistă de urmărit. Din câte ştim, s-ar putea speti acum făcând pe chelneriţa undeva.

— Păi, nu cred că a avut vreodată serviciu, iar dacă a avut, nu e ceva ce-ar mai face vreodată, spuse Beverly cu afectare. Elaine a fost răsfăţată. Avea impresia că trebuie să i se dea totul pe tavă, iar ceea ce nu i se dădea, îţi lua oricum direct de sub nas.

Nu prea aveam chef s-o ascult pe Beverly cum se plânge de neplăcerile din trecut.

— Uite, hai să trecem la subiect. Cred că ar trebui să reclamăm dispariţia ei. În felul acesta putem lărgi orizontul problemei. Asta ar trebui de asemenea să elimine câteva posibilităţi şi, credemă, în momentul acesta, orice e de ajutor.

Tăcerea era totală, astfel încât am crezut că mi-a închis telefonul în nas.

— Alo?

— Nu, sunt aici, zise ea. Doar că nu înţeleg de ce vrei să vorbeşti taman cu *poliţia*.

— Fiindcă acesta-i următorul pas logic. S-ar putea foarte bine să fie undeva în Florida, dar să presupunem că nu e. În momentul de faţă, avem doar cuvântul lui Pat Usher în direcţia asta. De ce să nu ne folosim de puţină acoperire la scară largă? Să-i lăsăm pe poliţişti să emită o circulară de căutare. Să lăsăm Departamentul de Poliţie din Boca Raton să pornească un fel de anchetă prin Sarasota şi să vedem ce reuşesc să afle. Ei pot trimite o descriere la secţiile de poliţie statale şi la cele locale, şi astfel am afla cel puţin că nu e bolnavă sau moartă, sau în stare de arest.

— Moartă?

— Hei, îmi pare rău. Ştiu că sună îngrijorător şi s-ar putea să nu fie nimic de felul ăsta, însă poliţiştii au acces la informaţii la care eu pur şi simplu nu pot ajunge.

— Nu-mi vine să cred asta. Voiam doar semnătura ei. Te-am angajat fiindcă am crezut că va fi cea mai rapidă cale de a o găsi. Nu cred că e tocmai o problemă de competenţa poliţiei. Adică, pur şi simplu nu vreau să fac asta.

— Bine. Ce, atunci? Nu-mi poţi cere să-ţi găsesc sora şi apoi să încep să elimin pistele de anchetă.

— Nu văd de ce nu, dacă eu cred că ăsta-i lucrul cel mai bun de făcut. Nu văd de ce nu poți accepta varianta asta.

De data aceasta am tăcut eu, minunându-mă de natura crispării ei bruşte.

— Beverly, îmi scapă mie ceva? Îmi spui cumva să renunţ la caz?

— Păi, nu ştiu. Lasă-mă să mă gândesc la asta şi-o să te mai caut. Doar că n-am crezut că va fi o problemă şi nu sunt sigură că vreau să merg mai departe. Poate că domnul Wender poate rezolva lucrurile în absenţa surorii mele. Poate reuşeşte să găsească vreo portiţă care să-i permită să reţină doar bucata ei din moştenire până ce-şi va face apariţia.

— Nu păreai să crezi asta acum două zile, am spus.

— Poate am făcut o greşeală, zise. Hai doar să nu ne facem griji despre asta acum, bine? Am să iau legătura cu tine dacă voi mai dori să continuăm căutările. Între timp, ce-ar fi să-mi trimiţi un raport şi-o factură detaliată de-un fel sau altul? Va trebui să discut cu soţul meu despre ce să facem de aici încolo.

— Bine, am răspuns nedumerită, dar trebuie să-ţi spun că sunt îngrijorată.

— Ei bine, nu fi, zise, şi telefonul trântit îmi păcăni în ureche.

M-am holbat la receptor. Ei, ce însemnase asta? Nervozitatea ei fusese indubitabilă, însă nu puteam ignora mesajul. Nu mă concediase pe şleau, dar mă trăsese pe dreapta şi, teoretic, nu aveam voie să continui fără consimţământul ei.

Cu reţinere, mi-am revăzut cartonaşele cu însemnări şi-am scris la maşină un raport. Trăgeam de timp şi ştiam asta, însă nu eram pregătită să renunţ. Am pus o copie la indigo în dosarele mele şi-am strecurat originalul într-un plic, pe care l-am adresat lui Beverly, alăturând o listă detaliată a cheltuielilor de până atunci. Pe lângă cei şapte sute cincizeci de dolari pe care mi-i dăduse ca avans, autorizase alţi două sute cincizeci de dolari pentru un total care „să nu depăşească o mie de dolari fără

o ulterioară înştiinţare scrisă” – ceea ce era o exprimare contractuală cu dublu sens pentru faptul că, până acum, eram acoperiţi. Cu valoarea biletului de avion, a maşinii închiriate, telefoanele la distanţă şi aproximativ treizeci de ore din timpul meu, costul ajungea la 996 de dolari plus nişte mărunţiş. Îmi datora două sute patruzeci şi şase de dolari. Mă aşteptam să mi-i achite şi să se spele pe mâini de problemă. Bănuiala mea era că îi făcuse plăcere să angajeze un detectiv, să agite oficial lucrurile pentru Elaine, care o necăjise nesemnând pe linia punctată, aşa cum i se ceruse. Acum, brusc, trebuie să-şi fi dat seama că deschisese o cutie mare plină cu viermi.

Am încuiat biroul şi, în drum spre casă, am pus raportul într-o cutie poştală. Elaine Boldt nu fusese încă găsită, iar asta nu-mi dădea pace.

5

Telefonul meu sună la 2.08 noaptea. Am ridicat receptorul automat, cu creierul încă gol din pricina somnului.

— Kinsey Millhone?

Vocea era masculină şi tonul neutru, ca al cuiva care citea la întâmplare din cartea de telefon. Cumva, am ştiut că era un poliţist. Toţi vorbeau aşa.

— Da. Cine este?

— Domnişoară Millhone, aici poliţistul de patrulă Benedict de la Departamentul de Poliţie din Santa Teresa. Am fost chemaţi pentru un cod 594 la Via Madrina numărul 2097, apartamentul 1, iar o anume doamnă Tillie Ahlberg întreabă de dumneavoastră. Ar fi posibil să ne oferiţi puţin ajutor? Am trimis o poliţistă la ea, însă femeia a cerut special cu dumneavoastră şi am aprecia dacă aţi putea răspunde solicitării.

Am ridicat o sprânceană, cu câţiva neuroni intrând în stare de funcţionare.

— Ce-i un cod 594? am spus. Comportament violent?

— Da, doamnă.

Era limpede că poliţistul de patrulă Benedict nu voia să rişte nimic grăbindu-se să ofere prea multe informaţii.

— Tillie e bine? am întrebat.

— Da, doamnă. Nevătămată, dar tulburată. Nu vrem să vă deranjăm, însă locotenentul ne-a dat permisiunea să vă contactăm.

— Ajung acolo în cinci minute, am spus şi am închis.

Am dat cuvertura deoparte şi-am bâjbâit după jeanşi şi pulover, trăgându-mi în picioare bocancii fără a mă ridica măcar de pe canapea. De obicei dorm goală în cuvertura împăturită în două pentru că e mult mai uşor decât să desfac sofaua

extensibilă. Am intrat în baie, m-am spălat pe dinţi şi m-am stropit cu apă pe faţă, pieptănându-mi părul neascultător cu degetele în vreme ce înşfăcam cheile şi mergeam spre maşină. Eram trează de-a binelea acum, întrebându-mă despre ce fel de cod 594 era vorba. În mod clar, nu Tillie Ahlberg era făptaşul, altfel ar fi chemat un avocat, nu pe mine. Aerul nopţii era rece şi ceaţa se rostogolise dinspre plajă şi acoperise jumătate din oraş, umplând străzile goale cu o negură fină. Semafoarele clipeau ascultătoare de la roşu la verde şi iar la roşu, însă nu era niciun pic de trafic şi am trecut de ele fără a le băga în seamă de fiecare dată când am putut. În faţa numărului 2097 era parcată o maşină de poliţie şi luminile din apartamentul de la parter al lui Tillie erau toate aprinse, însă lucrurile păreau liniştite; nici girofaruri pornite, nici vecini strânşi pe trotuar. Mi-am anunţat sosirea la interfon şi cineva mi-a deschis. Am intrat prin uşa din dreapta liftului şi am mers repede de-a lungul coridorului spre apartamentul lui Tillie din capătul lui. Mai mulţi oameni în halate şi pijamale stăteau în hol lângă uşă, însă un poliţist de patrulă în uniformă îi îndemna să se întoarcă în pat. Când mă observă, se apropie cu mâinile în şolduri de parcă nu ştia ce altceva să facă cu ele. Arăta ca şi când probabil încă i se mai cerea buletinul când comanda o băutură, însă de aproape am văzut urme ale vârstei: linii discrete lângă ochi, o uşoară slăbire a pielii întinse pe maxilar. Avea ochi bătrâni şi am ştiut că văzuse deja mai multe despre condiţia umană decât putea asimila.

Am întins mâna.

— Sunteţi Benedict?

— Da, doamnă, zise, strângându-mi mâna. Sunteţi domnişoara Millhone, să-nţeleg. Încântat de cunoştinţă. Apreciem asta.

Strângerea lui fu fermă, însă scurtă. Clătină din cap spre uşa apartamentului lui Tillie, care stătea

întredeschisă.

— Puteţi merge, dacă vreţi. Agenta de poliţie Redfern e cu ea, îşi notează detaliile.

I-am mulţumit şi am intrat în apartament, aruncând o privire la dreapta. Prin camera de zi părea să fi trecut o tornadă. M-am oprit şi m-am uitat ţintă o clipă. Vandalism, într-un loc ca acesta? Am intrat în bucătărie. Tillie stătea la masă cu mâinile adăpostite între genunchi, pistruii ieşindu-i în evidenţă pe faţă ca nişte boabe de piper roşu. O poliţistă în uniformă, în vârstă de, probabil, patruzeci de ani, stătea şi ea la masă şi lua notiţe. Avea păr blond tuns scurt şi un semn din naştere ca nişte petale de trandafir pe obraz. Ecusonul o prezenta drept Isabelle Redfern; vorbea cu Tillie pe un ton jos, grav, aidoma cuiva care încearcă să convingă un sinucigaş să nu sară de pe pod.

Când Tillie mă zări, lacrimile i se revărsară din ochi şi începu să tremure, de parcă prezenţa mea ar fi fost o permisiune tacită să cedeze. Am îngenuncheat lângă ea, luându-i mâinile într-ale mele.

— Hei, e-n ordine, am spus, ce se întâmplă?

Încercă să vorbească, dar nu ieşi nimic la început decât un sunet şuierat ca acela al unei răţuşte de cauciuc când o calci sub picior. În cele din urmă, reuşi să icnească un răspuns.

— A intrat cineva. M-am trezit şi-am văzut o femeie stând în uşa camerei mele. Doamne, am crezut c-o să-mi stea inima în loc! Nici nu mă puteam mişca, atât eram de îngrozită! Iar apoi… iar apoi, a pornit… a scos un fel de şuierat şi-a fugit în camera de zi şi-a început să distrugă totul…

Tillie îşi puse o batistă peste gură şi nas, închizând ochii. Eu şi Redfern am schimbat o privire. Bizar lucru! Mi-am petrecut braţul pe după umerii femeii, scuturând-o uşor.

— Hai, Tillie, am spus, s-a terminat acum şi eşti în siguranţă.

— Mi-a fost atât de frică! Mi-a fost atât de frică! Credeam că mă va omorî. Era ca un maniac, ca un nebun de legat, gâfâia şi hârâia, şi distrugea orbeşte. Am trântit uşa dormitorului şi-am încuiat-o, şi am sunat la urgenţe. Apoi, cât ai clipi, s-a făcut linişte, însă nu am descuiat uşa până ce n-a ajuns poliţia aici.

— Asta-i bine. Te-ai descurcat minunat. Uite, ştiu că ai fost speriată, dar ai procedat corect şi acum eşti în regulă.

Poliţista se aplecă înainte.

— Aţi văzut-o bine pe femeia aceasta?

Tillie scutură din cap, începând să tremure din nou.

De data aceasta, poliţista îi prinse mâinile.

— Luaţi câteva guri mari de aer. Trebuie doar să vă relaxaţi. S-a terminat acum şi totul e în regulă. Haideţi, respiraţi adânc! Aveţi vreun tranchilizant la îndemână sau alcool de vreun fel?

M-am ridicat şi m-am dus la dulapurile din bucătărie, deschizând uşi la întâmplare, însă nu părea să fie niciun pic de tărie. Am găsit o sticlă de extract de vanilie şi i-am turnat conţinutul într-un pahar de jeleu. Tillie îl goli fără ca măcar să se uite.

Începu să respire adânc, calmându-se.

— N-am mai văzut-o niciodată în viaţa mea, zise ea pe-o voce întru câtva mai stăpânită. Era nebună. O dementă. Nici nu ştiu cum de-a intrat.

Făcu o pauză. Aerul mirosea a prăjituri.

Poliţista ridică privirea de la notiţe.

— Doamnă Ahlberg, n-am găsit nicio urmă de intrare prin efracţie. Trebuie să fi fost cineva care avea cheie. Aţi dat cheie cuiva în trecut? Poate cuiva care vă întreţinea casa? Care vă uda plantele când eraţi plecată?

La început, Tillie scutură din cap şi apoi se opri şi îmi aruncă o privire, cu ochii plini de-o teamă subită.

— Elaine. Ea e singura care-a avut vreodată una. Se întoarse spre poliţistă. Vecina mea din apartamentul de deasupra. I-am dat o cheie toamna trecută când am făcut o mică excursie la San Diego.

Atunci am preluat eu ideea, completând restul; aparenta dispariţie a lui Elaine şi faptul că sora ei m-a angajat s-o găsesc.

Agenta Redfern se ridică în picioare.

— Staţi aşa. Vreau să audă şi Benedict asta.

* * *

Era 3.30 dimineaţa pe când îşi terminară Redfern şi Benedict interogatoriul, iar Tillie era epuizată. Îi cerură să vină la secţie mai târziu în dimineaţa aceea ca să semneze o declaraţie şi, între timp, eu am spus că voi rămâne cu ea până îşi va reveni.

Când în sfârşit poliţiştii plecară, eu şi Tillie am stat şi ne-am uitat una la cealaltă obosite.

— E posibil să fi fost Elaine? am întrebat.

— Nu ştiu, zise ea. Nu cred, însă era întuneric şi nu gândeam limpede.

— Dar sora ei? Ai întâlnit-o vreodată pe Beverly Danziger? Sau pe o femeie numită Pat Usher?

Tillie scutură din cap fără să vorbească. Faţa ei era încă albă ca o farfurie şi avea cercuri negre sub ochi. Îşi prinse iarăşi mâinile între genunchi, tensiunea vibrând prin ea ca un vânt peste corzile unei chitare.

Am mers în camera de zi şi am trecut în revistă pagubele mai îndeaproape. Servanta cea mare cu uşi de sticlă fusese răsturnată şi stătea cu faţa în jos peste măsuţa pentru cafea, care părea să se fi prăbuşit la momentul impactului. Canapeaua fusese tăiată, buretele din ea atârnând acum ca nişte bucăţi de carne palidă. Draperiile erau smulse. Ferestrele fuseseră sparte, lămpile, revistele şi ghivecele cu flori erau aruncate laolaltă într-un morman de cioburi şi apă, şi hârtie udă. Aşa arăta nebunia atunci când se dezlănţuia.

„Nebunia sau o furie nestăpânită”, mi-am spus. Asta trebuia să aibă legătură cu dispariţia lui Elaine. Nu se putea să crezi că era o întâmplare izolată, doar o coincidentă apărută în cursul căutărilor mele. M-am întrebat dacă exista o cale prin care să aflu unde fusese Beverly Danziger în noaptea aceea. Cu frumuseţea ei delicată şi ochii-i albaştri ca de porţelan, era greu să mi-o închipui iscând iadul pe pământ, însă cum puteam fi sigură de asta? Poate, cu acea primă ocazie, luase maşina spre Santa Teresa pe când se afla într-o „permisie” de la azil.

Am încercat să-mi imaginez cum ar fi să te trezeşti în toiul nopţii şi să vezi o femeie care şuiera într-un acces de nebunie. M-a cuprins un fior involuntar şi m-am înapoiat în bucătărie. Tillie nu se mişcase, însă ochii i se ridicară spre faţa mea cu o privire imploratoare.

— Hai să facem curăţenie, am spus. Oricum, niciuna din noi n-o să poată dormi şi n-ar trebui să faci asta de una singură. Unde ţii pământuful de praf şi mătura?

Arătă spre debara, după care, cu un suspin, se ridică în picioare şi ne apucarăm de lucru.

După ce am aranjat totul, i-am spus lui Tillie că voiam cheia de la apartamentul lui Elaine.

— Pentru ce? mă întrebă cu teamă.

— Vreau să-l cercetez. Poate că e acolo.

— Vin cu tine, se oferi ea voluntară imediat.

M-am întrebat în treacăt dacă avea de gând să se ţină toată viaţa scai de mine. Totuşi, am strâns-o scurt în braţe şi i-am spus să aştepte un minut cât făceam repede un drum la VW-ul meu. Ea scutură din cap şi mă urmă afară.

Mi-am luat pistolul semiautomat din torpedou, cântărindu-l în mână. Era o armă oarecare de calibrul .32, cu mâner pepit de fildeş şi-un încărcător în care încăpeau opt gloanţe. Viaţa unui detectiv particular ţine mai puţin de confruntările armate şi mai mult de cercetări elementare, dar

sunt momente când un pix pur şi simplu nu rezolvă lucrurile. Îmi şi imaginam o femeie deranjată mintal sărind la mine din întuneric ca un liliac. Poate că un pistol de calibrul .32 nu punea mari piedici, însă cu siguranţă îţi putea încetini înaintarea. Am vârât arma la spatele jeanşilor şi m-am îndreptat înapoi spre lift, cu Tillie venindu-mi pe urme.

— Credeam că e împotriva legii să porţi o armă ca aia, zise ea cu nelinişte.

— Din cauza asta am permis, am zis.

— Dar mereu am auzit că pistoalele sunt foarte periculoase.

— Sigur, sunt periculoase! Asta-i ideea. Ce vrei să fac? Să intru acolo cu un ziar făcut sul?

Când am ajuns la etaj, încă se mai gândea la ideea asta. Am scos pistolul şi i-am coborât încet siguranţa, trăgând în spate glisorul de pe ţeavă ca s-o armez. Am strecurat cheia în încuietoare, apoi am deschis uşa şi-am lăsat-o să alunece spre perete. Tillie se ţinea de mâneca mea ca un copilaş. Am aşteptat o clipă, uitându-mă concentrată în interiorul întunecos, cu inima bubuindu-mi în piept. Nu era niciun sunet… nicio mişcare înăuntru. Am dibuit după comutator şi l-am apăsat, aruncând repede o privire după canatul uşii. Nimic. I-am făcut semn lui Tillie să aştepte unde era şi m-am mişcat prin apartament în tăcere, aprinzând becurile pe unde treceam, folosind o versiune modificată a celei mai bune poziţii de agent federal începător de fiecare dată când intram într-o cameră. Din câte-mi dădeam seama, nu era nicio urmă că ar fi fost cineva acolo. Am verificat dulapurile şi am tras iute cu ochiul sub pat, după care am expirat, dându-mi seama că-mi ţineam răsuflarea. M-am întors la uşa de la intrare şi am poftit-o pe Tillie să intre, închizând şi încuind uşa în urma noastră. Am înaintat din nou de-a lungul coridorului către cămăruţa de lucru.

Am cercetat repede biroul lui Elaine, verificându-i dosarele. În al treilea sertar de jos, i-am găsit paşaportul şi i-am frunzărit paginile. Era încă valabil, dar nu fusese folosit de la excursia la Cozumel din aprilie, cu trei ani în urmă. Am vârât paşaportul în buzunarul de la spate. Dacă mai era prin zonă, nu voiam să-l folosească pentru a se furişa afară din ţară. Ceva încă se zbătea în subconştientul meu, însă nu-mi puteam da seama ce. Am ridicat din umeri, bănuind că avea să iasă la suprafaţă la timpul cuvenit.

Am depus-o pe Tillie la uşa ei.

— Uite, am spus, când ai ocazia, aruncă o privire atentă prin jur şi vezi dacă nu lipseşte ceva. Când vei merge la secţia de poliţie, îţi vor cere o listă a lucrurilor furate, dacă ai cunoştinţă de vreunul. Ai cumva asigurare pe bunuri care să acopere pagubele?

— Nu ştiu, zise ea. Cred că aş putea verifica. Nu vrei nişte ceai?

Expresia ei era rugătoare şi se ţinea de mâna mea.

— Tillie, aş vrea să pot sta, dar trebuie să plec. Ştiu că eşti tulburată, dar vei fi în siguranţă. Nu e nimeni în clădire care să-ţi ţină companie?

— Poate femeia de la apartamentul 6. Ştiu că se trezeşte devreme, o să încerc la ea. Şi mulţumesc, Kinsey! Vorbesc serios.

— Nu-ţi face griji despre asta. Mă bucur că te-am ajutat. Vorbim mai târziu. Dormi puţin, dacă poţi.

Am lăsat-o uitându-se după mine cu jale, în vreme ce mă îndreptam spre ieşirea din clădire. Am urcat în maşină şi-am strecurat pistolul la loc în torpedou, după care am pornit spre locuinţa mea. Capul îmi era plin de întrebări, dar eram prea obosită să mai gândesc. Pe când m-am strecurat înapoi sub cuvertură, cerul avea cenuşiul dinaintea zorilor şi un cocoş cu iniţiativă de prin împrejurimi anunţa începutul zilei.

* * *

Telefonul ţiui din nou la 8.00 dimineaţa. Tocmai atinsesem acea minunată fază profundă a somnului în care sistemul nervos ţi se transformă în plumb şi ai impresia că un fel de forţă magnetică te-a lipit de pat. Trezind pe cineva în mod repetat dintr-un asemenea somn l-ai putea aduce la psihoză în două zile.

— Ce? am murmurat.

Auzeam bârâituri pe fir, dar nimic altceva. Excelent, poate mă trezise un om pus pe obscenităţi care suna de la distanţă.

— Alo?

— O, tu eşti! Credeam că am format numărul greşit. Aici Julia Ochsner din Florida. Te-am trezit din somn?

— Nicio problemă, am zis. Parcă de-abia ne-am văzut. Ce s-a întâmplat?

— Am dat peste nişte informaţii care te-ar putea interesa. Se pare că femeia aia de alături spunea adevărul când ţi-a zis că Elaine a luat avionul încoace în ianuarie, cel puţin până în Miami.

— Adevărat? am întrebat, ridicându-mă în coate. Ce te face să spui asta?

— Am găsit biletul de avion în gunoi, zise ea cu satisfacţie. N-o să crezi niciodată ce am făcut. Îşi pregătea bagajele de plecare şi pusese mai multe cutii pline de obiecte inutile şi gunoi afară. Eu eram jos, în apartamentul administratorului şi, întorcându-mă la mine, am zărit biletul. Stătea aproape deasupra, îngropat până la jumătate şi am vrut să văd ce este. N-am crezut că ar trebui s-o întreb direct, aşa că am aşteptat până ce-a făcut un drum la parcare cu un transport de haine şi am alergat până acolo şi l-am furat.

— Ai alergat? am zis cu neîncredere.

— Păi, n-a fost tocmai o „alergare”. Mai degrabă o târşâire alertă. Cred că nici măcar nu i-a observat lipsa.

— Julia, ce te-a împins să faci asta? Dacă te prindea?

— Ce-mi pasă? Mă distrez de minune! Când m-am întors, a trebuit să mă întind în pat, atât de tare râdeam!

— Mda, ei bine, n-ai ghici niciodată ce s-a întâmplat aici, am zis. Am fost concediată.

— Concediată?

— Mai mult sau mai puţin. Sora lui Elaine vrea să o las moale pentru moment. S-a enervat când i-am spus că ar trebui să depună un raport de dispariţie la poliţie.

— Nu înţeleg. De ce s-ar opune?

— Habar n-am. Când a plecat Elaine din Santa Teresa? Ştii data?

— Se pare că-n nouă ianuarie. Data întoarcerii era necompletată.

— Ei bine, asta ajută puţin. Ce-ar fi să-mi trimiţi biletul prin poştă, dacă nu-i un deranj prea mare? Beverly ar putea încă reveni asupra hotărârii.

— Dar e ridicol! Dacă Elaine e-n bucluc?

— Ce pot să fac? Sunt plătită să urmez instrucţiuni. Nu pot face orice mă taie capul.

— Şi dacă te-aş angaja eu?

Am ezitat, luată prin surprindere de acea idee, dar neopunându-mă ei.

— Nu ştiu. Ar putea deveni cam ciudat. În caz că aş pune capăt relaţiei mele cu sora lui Elaine, nu am cum să-ţi ofer informaţii pe care le-am aflat pentru ea. Cu tine ar trebui să încep de la zero.

— Dar nu m-ar putea *împiedica* să te angajez, nu-i aşa? Adică, odată ce-ţi vei fi reglat conturile cu ea?

— Doamne, e prea devreme ca să-mi fac griji despre astfel de lucruri, dar o să mă gândesc bine şi-o să văd ce soluţie găsesc. Din câte ştiu eu, aş putea lucra şi pentru tine atâta timp cât asta nu reprezintă vreun conflict de interese. Va trebui s-o anunţ de ceea ce se întâmplă, dar nu văd cum s-ar putea amesteca.

— Bun, atunci fă-o!

— Eşti sigură că vrei să-ţi cheltuieşti banii în felul ăsta?

— Sigur că sunt. Am o grămadă şi vreau să ştiu ce i s-a întâmplat lui Elaine. Pe deasupra, mă distrez cât pentru toată viaţa! Spune-mi doar ce facem mai departe.

— Bine. Lasă-mă să mai iscodesc puţin lucrurile şi-o să te sun. Şi, Julia, între timp, vrei să ai grijă de tine? am spus, însă ea nu făcu decât să râdă.

6

Am stat sub duş până când s-a terminat apa caldă, după care m-am îmbrăcat cu o pereche de jeanşi şi un pulover de bumbac, trăgând fermoarul unor cizme până la genunchi. Mi-am îndesat pe cap o pălărie moale din piele cu boruri largi şi-am studiat efectul în oglinda din baie. Avea să meargă.

M-am îndreptat întâi spre birou şi i-am scris o scrisoare lui Beverly Danziger, punând capăt relaţiei noastre profesionale. Eram cât se poate de sigură că va fi extrem de deconcertată şi asta-mi dădea o senzaţie plăcută. M-am dus vizavi la birourile California Fidelity Insurance şi am făcut o fotocopie a facturii detaliate, am marcat-o „definitiv", vârând alături de scrisoare şi o copie a raportului meu final. Apoi am pornit spre secţia de poliţie de pe Floresta şi am vorbit cu sergentul Jonah Robb despre dispariţia lui Elaine Boldt, urmărindu-i degetele cum zburau peste taste în timp ce introducea în formular informaţiile pe care i le dictam.

Poliţistul părea să se apropie de patruzeci de ani, trupul lui compact fiind strâns în uniformă. Avea vreo zece kilograme peste greutatea normală, nu o cantitate dizgraţioasă, dar ceva cu care avea să fie nevoit să se confrunte curând. Păr negru tuns scurt, o faţă rotundă şi netedă, o adâncitură pe inelarul mâinii stângi unde purtase până de curând o verighetă. Îmi aruncă o privire în clipa aceea. Ochi albaştri vârstaţi cu verde.

— Mai vrei să adăugi ceva la asta?

— Vecina ei de vizavi din Florida îmi trimite un bilet de avion pe care se pare că l-a folosit. Am să mă uit la el şi-am să văd dacă ne mai spune ceva. O prietenă de-a ei pe nume Pat Usher jură pe toţi sfinţii că a petrecut două zile cu Elaine Boldt înainte ca aceasta să plece spre Sarasota, dar nu cred mare lucru din ce susţine.

— Probabil că va apărea ea. Aşa se întâmplă de obicei. Scoase un dosar şi introduse o clemă. Ai fost poliţistă, nu-i aşa?

— Pentru scurtă vreme, am zis. Dar nu m-am descurcat. Sunt prea rebelă, cred. Dar tu? De când eşti în poliţie?

— De opt ani. Am fost distribuitor înainte. Vindeam medicamente pentru Smith, Kline and French. M-am săturat să mă tot plimb în ultimul model de maşină, dându-mă pe lângă doctori. Totul era o mare reclamă, oricum. Aşa cum e la orice produs. Boala se vinde bine. Se uită în jos la mâinile sale, apoi înapoi la mine. Asta-i. Oricum, sper s-o găseşti pe doamna în chestiune. O să facem şi noi ce putem.

— Mulţumesc, am zis, am să te sun spre sfârşitul săptămânii ăsteia.

Mi-am luat poşeta şi-am pornit spre uşă.

— Hei, făcu el.

M-am uitat în spate.

— Îmi place pălăria.

Am zâmbit.

În drum spre ieşire, trecând pe lângă biroul de recepţie din faţă, l-am observat pe locotenentul Dolan la Departamentul de Identificare şi înregistrare, vorbind cu o tânără funcţionară de culoare, în uniformă. Privirea lui trecu peste mine şi apoi se întoarse cu o expresie de recunoaştere. Îşi întrerupse conversaţia şi veni alene spre mine. Locotenentul Dolan are cincizeci şi ceva de ani, o faţă pătrăţoasă, buhăită, şi o chelie pe care încearcă s-o ascundă cu pieptănături complicate ale puţinului păr rămas. Aceasta-i singura dovadă a vreunei vanităţi din partea lui, iar pe mine mă înveseleşte, cumva. Mi-l imaginez stând în faţa oglinzii din baie în fiecare dimineaţă, încercând să-şi acopere întinderea tot mai mare de scalp spân. Purta ochelari bifocali fără rame, se pare că noi, fiindcă nu reuşea să mă vadă prea bine. Se uită cu ochii mijiţi la mine mai întâi pe deasupra micilor

jumătăţi de lentilă şi apoi pe dedesubt. În cele din urmă, îşi dădu ochelarii jos şi-i vârî în buzunarul costumului cenuşiu şi şifonat.

— Bună, Kinsey. Nu te-am mai văzut de la schimbul ăla de focuri. Cum te mai descurci în privinţa asta?

Am simţit cum roşesc stânjenită. Omorâsem pe cineva în cursul unei investigaţii, cu două săptămâni în urmă, şi evitam cu sârguinţă subiectul. În clipa când l-a adus în discuţie mi-am dat seama cât de complet mi-l alungasem din gând. Nici nu-mi trecuse prin minte, iar referirea la el păru la fel de surprinzătoare ca visul acela în care te trezeşti gol puşcă într-un loc public.

— Sunt bine, am spus scurt, întrerupând contactul vizual.

Într-o fulgerare, am văzut plaja noaptea, acea fâşie de lumină când a fost deschisă pubela de gunoi în care mă ascundeam şi am ridicat privirea. Micul meu pistol semiautomat îmi apăruse în mână ca din reflex şi am tras mai multe cartuşe decât era cu adevărat necesar pentru rezolvarea problemei. Detunătura, în spaţiul acela închis, fusese asurzitoare şi urechile-mi ţiuiau încontinuu de atunci, un şuierat ascuţit ca un gaz ce iese printr-o supapă stricată. Într-o fulgerare, imaginea dispăru din nou şi locotenentul Con Dolan stătea acolo, dorind poate să-şi fi ţinut gura, judecând după expresia feţei sale.

Relaţia mea cu Dolan fusese întotdeauna una de împotrivire, distantă, bazată pe-un invidios respect reciproc. Lui nu-i plac detectivii particulari, din principiu. Crede că ar trebui să ne vedem de treburile noastre, *oricare* ar fi acestea, şi să lăsăm aplicarea legii şi-a ordinii în seama profesioniştilor ca ei. Dorinţa mea ascunsă a fost întotdeauna ca într-o bună zi să stăm jos şi să facem schimb de bârfe din lumea crimei asemenea unor domnişoare bătrâne, dar acum că el introdusese o notă personală, simţeam cum bat în retragere,

deconcertată de schimbare. Când i-am întâlnit din nou ochii, privirea lui era indiferentă, expresia – afabilă.

Am scuturat din cap.

— Scuze, am zis, m-ai luat prin surprindere. Cred că încă nu mi-am făcut ordine în gânduri.

De fapt, ceea ce mă luase prin surprindere era faptul că omorâsem pe cineva şi că nu-mi păsa cine ştie cât. Nu, nu era adevărat. Îmi păsa, dar dacă-mi era ameninţată viaţa, ştiam c-o voi face din nou. Întotdeauna am crezut că sunt o persoană bună. Acum nu mai ştiam ce înseamnă „bun”. Fără-ndoială că oamenii buni nu omorau alte fiinţe umane, aşa încât eu unde mă încadram?

— Ce faci aici? mă întrebă.

Am scuturat iarăşi din cap uşor şi m-am concentrat asupra subiectului prezent.

— Tocmai am depus un raport de dispariţie pentru un client, am zis.

Am ezitat, întrebându-mă dacă n-o întâlnise pe Elaine în cursul investigaţiei incidentului de vizavi.

— Tu te-ai ocupat de uciderea lui Grice din ianuarie anul ăsta?

Se uită ţintă la mine, chipul închizându-i-se ca o anemonă de mare. Din câte se vedea, se ocupase.

— Ce-i cu asta?

— Mă întrebam dacă n-ai interogat o femeie pe nume Elaine Boldt. Locuieşte în condominiul de alături.

— Mi-amintesc numele, zise el cu băgare de seamă. Am vorbit eu însumi cu ea la telefon. Trebuia să vină şi să stea de vorbă cu noi, dar nu cred că a făcut-o. Ea e clienta ta?

— E cea pe care o caut.

— De când lipseşte?

I-am oferit informaţiile pe care le aveam şi l-am văzut cum trece în revistă posibilităţile, aşa cum o făcusem şi eu. În districtul Santa Teresa, în jur de patru mii de persoane, bărbaţi şi femei, sunt date

dispărute an de an. Majoritatea sunt găsiţi, însă câţiva rămân cumva în eter.

Îşi vârî mâinile în buzunare, legănându-se pe călcâie.

— Când îşi face apariţia, spune-i că vreau să vină aici pentru un interogatoriu, zise el.

Eram uimită.

— Încă n-a fost închis cazul?

— Nu, şi nici nu-l voi discuta cu tine. Politica departamentului, zise el. Expresia lui preferată.

— Isuse, locotenente Dolan! Mare brânză! Cine ţi-a cerut asta?

Ştiam că proteja integritatea cazului, dar mă călca pe nervi că era aşa de înţepat. Crede că are dreptul la orice informaţie deţin eu, în vreme ce el însuşi nu-mi dă niciodată nimic. Eram pricepută, şi el o ştia.

Mi-a zâmbit.

— M-am gândit doar să-ţi înăbuş tendinţa aia a ta de a-ţi vârî nasul unde nu-ţi fierbe oala.

— Şi eu o să te ajut cândva, am spus. Până atunci, dacă vrei să vorbeşti cu Elaine Boldt, poţi s-o găseşti singur.

M-am îndepărtat, îndreptându-mă spre ieşire.

— Ei, nu-i nevoie să adopţi atitudinea asta, strigă el.

M-am uitat în spate. Părea mult prea mulţumit de sine pentru gustul meu.

— Da, bine, am zis şi am ieşit, împingând în lături uşile duble.

Am păşit afară din secţia de poliţie în ziua anostă şi mohorâtă, şi-am stat locului o clipă, adunându-mă. Omul ăla mă calcă pe bătături. Asta-i sigur. Am tras adânc aer în piept.

Temperatura era undeva în jur de 18 grade Celsius. Palide rămăşiţe de lumină solară răzbăteau printre nori, vopsind cartierul într-o lumină de culoarea lămâii. Arbuştii dobândiseră o strălucire de *chartreuse*[8], iar iarba părea uscată şi artificială din cauza lipsei de umezeală. Nu

plouase de câteva săptămâni şi luna iunie fusese o succesiune monotonă de dimineţi ceţoase, după-amiezi pâcloase şi nopţi răcoroase. De fapt, locotenentul Dolan deschisese portiţa unei posibilităţi şi m-am întrebat dacă plecarea lui Elaine nu avea cumva legătură cu uciderea lui Marty Grice. Dacă vandalismul de la Tillie avea, aceasta din urmă de ce n-ar fi avut? Era oare posibil să fi spălat putina pentru a evita întrebările locotenentului? Mi-am spus că ar fi de ajutor să stabilesc clar nişte date.

Am pornit spre redacţia ziarului aflată la distanţă de şase cvartale şi l-am rugat pe funcţionarul de la arhivă să caute articolele despre moartea lui Marty Grice. Era numai unul singur, un articol scurt, măsurând poate cinci centimetri, aruncat spre final la pagina opt a ştirilor locale, purtând data de 4 ianuarie.

UN SPĂRGĂTOR UCIDE O GOSPODINĂ APOI DĂ FOC CADAVRULUI, CREDE POLIŢIA

> O gospodină din Santa Teresa a fost omorâtă în bătaie în timpul a ceea ce poliţia crede a fi o pătrundere prin efracţie la reşedinţa victimei din partea de vest a oraşului, noaptea trecută devreme. Potrivit detectivilor de la omucideri, Martha Renée Grice, 45 de ani, domiciliată în Via Madrina nr. 2095, a fost lovită în mod repetat cu un instrument contondent şi apoi stropită cu lichid inflamabil. Cadavrul victimei a fost descoperit, cu arsuri grave, în holul locuinţei parţial distruse, după ce pompierii din Santa Teresa s-au luptat cu flăcările vreme de treizeci de minute. Focul a fost prima dată observat de vecini la ora 9.55 seara. Două case

alăturate au fost evacuate, însă nu s-a raportat niciun alt rănit. Amănuntele legate de incendiere au fost clasate în aşteptarea anchetei.

Crima părea destul de spectaculoasă pentru cât de scăzut interes a iscat. Poate că poliţiştii nu avuseseră prea multe piste de anchetă şi încercaseră să minimalizeze acoperirea subiectului în presă. Asta ar fi putut explica atitudinea lui Dolan. Poate că nu era intenţia lui să fie necooperant. Poate că nu avea dovezi. Nimic nu-l indispune mai mult ca asta pe-un poliţist. Am notat în carneţel informaţiile pertinente, după care m-am dus la biblioteca publică şi am verificat cartea telefonică din Santa Teresa, publicată primăvara trecută. Martha Grice era listată la Via Madrina numărul 2095 alături de un „Leonard Grice, constructor”. Am presupus că era soţul ei. În articolul din ziar nu fusese deloc pomenit şi m-am întrebat unde se afla când se întâmplase totul. Cartea de telefon îi menţiona pe vecinii de alături, de la numărul 2093, ca fiind Orris şi May Snyder. Ocupaţia lui era „pensionar”, însă cartea nu spunea de unde se pensionase. Am notat numele şi numărul de telefon. Ar fi fost interesant să văd dacă reuşesc să aflu ce se întâmplase şi dacă Elaine ar fi ştiut ceva despre care nu voia să vorbească. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât îmi plăcea mai mult ideea. Îmi dădea o cale nouă de urmat.

Mi-am recuperat maşina din parcarea din spatele biroului meu şi-am dat ocol înapoi spre Via Madrina. Era acum ora douăsprezece fix şi liceeni se revărsau pe străzi; fete în jeanşi, purtând şosete albe scurte şi tocuri înalte, băieţi în pantaloni de bumbac şi cămăşi de flanelă. Tinerii californieni sănătoşi şi tipici îi depăşeau numeric pe punkişti cam cu trei la unu, însă majoritatea lor arătau ca şi când s-ar fi îmbrăcat din lada cu gunoi. Câţiva

copii purtau salopete scandalos croite, iar alţii, costume întregi făcute din pânză de camuflaj, pregătiţi parcă pentru un atac aerian. Cam jumătate din fete aveau de la trei până la patru cercei pe ureche. În privinţa coafurilor, păreau să le placă aspectul ud ori cozile care se iţeau de la tâmple ca nişte trombe de apă.

Când am oprit în faţa condominiului, un grup de şase adolescente înaintau tropăind pe trotuar, fumând ţigări cu miros de cuişoare. Perniţe la umeri şi lac de unghii verde, ruj roşu-închis. Arătau ca şi când s-ar fi aflat în drum spre o serată dansantă la USO[19] din anul 1943.

Am surprins doar un fragment din discuţia lor.

— Aşa că zic: „Despre ce dracu' credeai că vorbesc, sulă bleagă?!" şi el zice: „Hei, păi, nu ţi-am făcut niciodată nimic, târfă, aşa că nu ştiu care-i problema ta".

Am zâmbit în sinea mea, apoi m-am uitat cu interes înspre casa familiei Grice. Avea zidurile albe, era înaltă de un cat şi jumătate, cu o verandă scundă în formă de L pe partea din faţă, aşezată pe stâlpi din cărămidă roşie acoperiţi cu mici piramide de lemn. Arăta ca şi când fusese ridicată cumva cu cricul şi se putea prăbuşi în orice clipă. Cea mai mare parte din acoperişul verandei arsese. Curtea era mizerabilă şi un şir de tufe de hortensii roze-albastre palide aglomerau porţiunea din faţa casei, încă maronii şi veştejite de foc, deşi începeau să se iţească lăstari îndrăzneţi. Ferestrele din faţă de la etaj erau acoperite cu funingine neagră, acolo unde focul linsese cercevelele. Fusese pus un anunţ care-i alunga pe cei care încălcau proprietatea. M-am întrebat dacă echipa de salvare intrase deja să cureţe. Speram să n-o fi făcut, însă probabil că norocul nu-mi surâdea în privinţa asta. Voiam să văd casa aşa cum fusese în noaptea incendiului. Voiam, de asemenea, să stau de vorbă cu Leonard Grice, însă nu era niciun semn că ar fi locuit cineva acolo. Chiar şi din

stradă puteam simţi miasma, veche de şase luni, a lemnului ars şi-a umezelii sfărâmicioase acolo unde furtunurile pompierilor pătrunseseră prin orice îmbinare sau crăpătură.

Îndreptându-mă spre condominiul lui Elaine, am zărit pe cineva care ieşea dintr-o magazie de lemn din curtea din spatele casei distruse. M-am oprit să privesc. Un puşti, poate de şaptesprezece ani. Era tuns cu creastă, şase centimetri din ceea ce părea a fi un fân roz-aprins cu poteci rase de-o parte şi de cealaltă. Îşi ţinea capul plecat, mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor largi de armată. Cu o tresărire, mi-am dat seama că l-am mai văzut înainte – de la geamul lateral al lui Elaine, prima oară când i-am cercetat apartamentul. Stătea în stradă, răsucindu-şi un *joint* fără mare grabă. Acum oare ce punea la cale? M-am răsucit, accelerând pasul aşa încât să-mi intersectez drumul cu al lui exact la limita proprietăţii.

— Bună, am zis.

A ridicat ochii spre mine, uitându-se ţintă, declanşând genul de zâmbet politicos pe care puştii îl rezervă adulţilor.

— Salut.

Faţa nu i se potrivea cu restul corpului. Ochii erau adânciţi în orbite, verde jad, accentuaţi de genele negre şi sprâncenele la fel de negre ce se întâlneau la baza nasului. Avea o piele curată şi un zâmbet cuceritor, cu doar câţiva dinţi prea mici. Avea o gropiţă în obrazul stâng. Aruncă o privire într-o parte, trecând pe lângă mine. Am întins mâna şi l-am prins de mânecă.

— Pot discuta cu tine?

Se uită la mine şi după aceea, repede, înapoi peste umăr.

— Cu mine vorbeşti?

— Da. Te-am văzut ieşind din magazia din spate. Locuieşti pe-aici?

— Poftim? O! Sigur, la câteva străzi mai încolo. Asta-i casa unchiului meu, Leonard. Trebuie să

verific dacă nu s-a atins cineva de lucruri.

Avea o voce uşoară, aproape feminină.

— Despre ce lucruri e vorba?

Ochii verzi ca jadul poposiseră asupra mea cu o oarecare curiozitate. Zâmbi, şi toată faţa i se lumină.

— Eşti cumva poliţistă sau aşa ceva?

— Detectiv particular, am zis. Numele meu este Kinsey Millhone.

— Oau, asta-i minunat! făcu el. Eu sunt Mike. Păzeşti locuinţa sau ceva de felul ăsta?

Am scuturat din cap.

— Cercetez o altă problemă, dar am auzit de incendiu. Mătuşa ta e cea care a fost ucisă?

Zâmbetul tremură.

— Mda, aşa-i. Isuse, a fost îngrozitor! Adică, eu şi ea n-am fost niciodată apropiaţi, dar unchiul chiar a fost dat peste cap din cauza asta. E-o legumă, în puii mei! O! Scuze de limbaj, zise el sfios. Şi-a pierdut parcă minţile sau cam aşa ceva, iar acum stă cu cealaltă mătuşă a mea.

— Îmi poţi spune cum să iau legătura cu el?

— Păi, numele mătuşii mele e Lily Howe. Nu-mi amintesc acum numărul, altfel te-aş ajuta.

Începea să roşească, şi efectul era straniu. Păr roz, ochi verzi, obraji porfirii, pantaloni verzi de armată. Arăta ca un tort de aniversare, inocent şi cumva festiv. Îşi trecu o mână prin părul care-i stătea drept în creştet ca o mătură de paie.

M-am întrebat de ce era atât de stingherit.

— Ce făceai acolo-n spate?

Aruncă o privire în urmă spre magazie cu o ridicare stânjenită din umeri.

— Verificam lacătul. Uneori sunt de-a dreptul paranoic, ştii? Adică, tipu' mă plăteşte zece dolari pe lună şi-mi place să nu-l dezamăgesc. Mai voiai ceva? Fiindcă tre' să merg să înfulec ceva de prânz şi să mă-ntorc la şcoală, bine?

— Sigur. Poate ne vedem mai târziu.

— Aşa-i. Ar fi minunat. Oricând.

Îmi zâmbi din nou şi apoi se îndepărtă, mergând mai întâi cu spatele, cu ochii lipiţi de ai mei, întorcându-se în cele din urmă aşa încât i-am privit spatele îngust şi şoldurile subţiri. Era ceva neliniştitor în privinţa lui, dar nu-mi dădeam seama ce. Ceva nu se potrivea. Disponibilitatea de-a ajuta fără rezerve şi privirea din ochii lui. Simplă şi vicleană… un puşti a cărui conştiinţă e curată fiindcă nu are aşa ceva. Poate că trebuia să-l verific şi pe el, dacă tot mă ocupam de treaba asta. Am intrat în curtea condominiului.

7

Am găsit-o pe Tillie pe când uda cu furtunul trotuarul, o învălmăşeală rostogolitoare de frunze şi mizerii fiind împinsă în faţă de forţa jetului. Apa picura din palmieri, mirosul de cauciuc al furtunului amestecându-se cu izul de pământ ud. Printre ferigile uriaşe erau aşezate dale de trecere, deşi de ce-ar fi vrut cineva să meargă înapoi în casă pe-acolo mă depăşea. Arăta ca un rai umbros pentru păianjenii de casă. Tillie zâmbi când mă văzu şi eliberă trăgaciul ştuţului, întrerupând jetul. Purta jeanşi şi un tricou, silueta ei firavă conferindu-i un aspect de fetişcană chiar şi la şaizeci de ani.

— Ai dormit cât de cât? am întrebat.

— Nu, şi n-am să stau în apartamentul ăla până ce nu se repară ferestrele. S-ar putea să instalez şi un sistem de alarmă. Am ieşit doar ca să-mi fac de lucru. Stropirea trotuarelor e-un lucru odihnitor, nu crezi? E una dintre plăcerile maturităţii. Când eram copil, tata nu mă lăsa niciodată să ţin şi eu furtunul.

— Ai fost deja la secţia de poliţie?

— O, mă voi duce în curând, dar nu ard de nerăbdare s-o fac.

— Am fost eu acum ceva timp şi-am depus un raport de dispariţie pentru Elaine.

— Ce-au spus?

Am ridicat din umeri.

— Nu cine ştie ce. Că vor face ce vor putea. Am dat peste un detectiv de la Omucideri care a lucrat la cazul lui Marty Grice. El spune că Elaine trebuia să vină la secţie pentru interogatoriu şi că n-a făcut-o. Ţi-aminteşti la câtă vreme după aia a plecat în Florida?

— Păi, nu-s sigură. A fost în aceeaşi săptămână. Măcar atâta lucru ştiu. Era îngrozitor de tulburată

de crimă şi ăsta-i unul dintre motivele pentru care a plecat. Credeam că ţi-am zis asta.

— Ai spus că era bolnavă.

— Era, dar întotdeauna părea să fie ceva în neregulă cu ea. Zicea că omorul o scosese din minţi de teamă. Credea că plecarea din oraş o va ajuta. Stai aşa, zise Tillie.

Se duse în tufişuri şi opri apa de la robinet, folosind ultimele zvâcniri de presiune să golească furtunul înainte să-l încolăcească la loc. Ieşi dintre arbuşti ştergându-şi mâinile umede pe jeanşi.

— Te gândeşti că ştia ceva despre moartea lui Marty?

— Cred că merită să luăm asta în considerare, am zis. Fereastra ei laterală dă drept spre intrarea casei familiei Grice. Poate că a văzut hoţul.

Tillie făcu o faţă sceptică.

— Pe întuneric?

Am ridicat din umeri.

— Nu pare probabil, aşa-i, dar nu ştiu ce altceva să cred.

— Dar de ce să nu se ducă la poliţie, dacă ştia cine-i făptaşul?

— Cine ştie? Poate că n-a raţionat corect. Oamenii intră în panică. Nu le place să fie implicaţi în astfel de lucruri. Poate se simţea ea însăşi în pericol.

— Păi, chiar era agitată, zise Tillie. Însă am fost cu toţii un pachet de nervi în săptămâna aia. Vrei să intri?

— Că veni vorba, da. Cred că ar trebui să arunc o privire la facturile alea ale ei. Cel puţin putem vedea cât de recent şi-a folosit conturile de credit şi unde se afla la momentul acela. A mai primit ceva prin poştă?

— Doar vreo două lucruri. Să-ţi arăt ce am.

Am urmat-o pe Tillie prin antreu şi în coridorul de dincolo de el.

Descuie uşa din faţă şi intră în camera de zi, traversând-o spre servantă. Dat fiind că sticla

uşiţelor fusese spartă, nu era nevoie să descuie ceva, dar am văzut-o cum ezită, nedumerită, ducând un arătător la un obraz, ca o persoană care pozează.

— Ei, asta-i ciudat!

— Ce? am întrebat.

Am traversat camera spre servantă şi m-am uitat înăuntru. Puseserăm la loc teancul de cărţi noaptea trecută şi nu mai era nimic altceva pe rafturi acum în afară de-un mic elefant de alamă şi de un instantaneu înrămat înfăţişând un căţeluş cu un băţ în gură.

— Nu văd facturile lui Elaine şi totuşi aici ar trebui să fie, zise ea. Ei, nu-i aşa că-i ciudat?

Aruncă din nou o privire la rafturi, apoi deschise sertarele unul după altul, căutând printre obiectele din ele.

Se duse în bucătărie şi făcu săpături în punga mare de plastic negru unde aruncaserăm cioburile de sticlă şi mizeriile cu o noapte în urmă. Nu era nici urmă de ele.

— Kinsey, ieri erau în servantă. Le-am văzut cu ochii mei. Când ar fi putut dispărea?

Ridică privirea spre mine. Nu era nevoie de-un uriaş salt de inteligenţă ca să ajungi la posibilitatea evidentă.

— E posibil să le fi luat ea? întrebă Tillie. Femeia aia care a intrat aici noaptea trecută? Oare asta căuta de fapt?

— Tillie, nu ştiu. Ceva în legătură cu asta m-a intrigat la vremea respectivă, am spus. Nu are sens să crezi că ar intra cineva cât timp erai tu aici, doar ca să distrugă locuinţa. Eşti sigură că le-ai văzut ieri?

— Sigur că da. Am pus facturile cele noi alături de celelalte pe raft. Erau chiar aici. Şi nu-mi aduc aminte să le fi văzut cât timp am făcut curăţenie. Tu?

M-am gândit retrospectiv, urmărind amănuntul în amintire. Văzusem facturile doar o dată, prima

oară când vorbisem cu ea. Dar de ce s-ar fi ostenit cineva să le fure? Nu avea sens.

— Poate că te-a băgat în sperieţi intenţionat ca să te ţină la distanţă în vreme ce ea căuta prin casă, am zis.

— Păi, s-a gândit bine, asta-ţi spun sigur. N-aş fi ieşit din cameră nici provocată! Dar de ce să facă asta? Nu înţeleg.

— Nici eu. Pot obţine oricând duplicate ale facturilor, dar va fi o mare bătaie de cap şi aş prefera să n-o fac dacă nu e neapărat nevoie.

— Vreau să ştiu cine are cheia de la apartamentul meu. Asta-mi îngheaţă sângele în vene.

— Nu te condamn. Ascultă, Tillie! Nimic nu mă înnebuneşte mai tare decât mai mult de zece întrebări consecutive fără răspuns. Merg să văd ce pot afla despre crima asta din vecini. Trebuie să aibă cumva legătură. Ai vorbit recent cu Leonard Grice?

— O, n-a mai locuit acolo de când s-a întâmplat, zise ea. În orice caz, eu nu l-am văzut.

— Dar familia Snyder de vizavi? Crezi că ar putea fi de folos?

— S-ar putea. Vrei să discut cu ei?

— Nu, nu te deranja! O să trec eu însămi pe acolo. Încă un lucru. Leonard Grice are un nepot… un puşti cu creastă roz.

— Mike.

— Mda, el. E cumva posibil ca el să fie persoana care a pătruns în casă azi-noapte? Tocmai am vorbit cu el afară şi nu-i un tip masiv. E foarte probabil să fi arătat ca o femeie pe întuneric.

— Nu cred, spuse ea, citindu-i-se scepticismul în voce. N-aş putea jura asta, dar nu cred că a fost el.

— Ei bine, era doar o idee. Nu-mi place să fac presupuneri pe marginea a ce a fost: bărbat sau femeie. Putea fi orice, la drept vorbind. Am să

merg vizavi să văd ce au de spus Snyderii. Ai grijă de tine.

* * *

Casa de la numărul 2093 emana un sentiment asemănător cu locuinţa care arsese – lot de aceeaşi mărime, aceleaşi proporţii greşite, acelaşi cadru alb şi cărămidă roşie. Cărămida însăşi avea o textură dură, o imitaţie reuşită a lutului ars. Era un anunţ „de vânzare” în faţă cu un abţibild lipit de-a curmezişul lui care se lăuda „vândut!” de parcă fusese încheiată o licitaţie chiar înainte să pornesc eu de-a lungul trotuarului. Un copac mare umbrea curtea şi-o răcorea, iar iedera neagră îi gâtuia trunchiul, răspândindu-se în toate direcţiile într-o ţesătură densă ce aproape că sufoca aleea. Am urcat scările verandei şi am bătut la apărătoarea de plasă cu canat din aluminiu. Uşa de la intrare avea un panou mare din sticlă, acoperit cu o draperie de-un alb perfect întinsă între două tije. După un moment, cineva trase draperia deoparte şi se uită afară.

— Domnul Snyder?

Draperia fu lăsată şi uşa se deschise cât o crăpătură. Bărbatul părea să aibă şaptezeci şi ceva de ani, era corpolent şi senin. Bătrâneţea îi redase grăsimea de bebeluş şi aspectul de curiozitate solemnă.

Am întins o carte de vizită.

— Numele meu este Kinsey Millhone. Putem sta de vorbă câteva minute? Încerc s-o găsesc pe Elaine Boldt, care locuieşte în condominiul cel mare de-acolo, iar Tillie Ahlberg m-a îndemnat să discut cu dumneavoastră. Mă puteţi ajuta?

Domnul Snyder eliberă ivărul uşii cu plasă.

— Am să fac tot ce pot. Intraţi.

Ţinu uşa deschisă iar eu l-am urmat înăuntru. Casa era la fel de întunecată ca interiorul unei conserve cu supă şi mirosea a ţelină gătită.

Din spatele casei, o voce stridentă strigă:

— Ce-i asta? Cine e-acolo, Orris?

— Cineva trimis de Tillie!

— Cine?

— Staţi un minut, îmi zise bărbatul, e surdă ca un liliac. Luaţi loc.

Domnul Snyder se împletici spre spatele casei. Eu m-am cocoţat pe-un fotoliu tapiţat, cu braţe de lemn. Materialul era un pluş maro-închis cu model înflorat de diferite mărimi, ceva de nedescris, cum nu mai văzusem niciodată în viaţă. Şezutul era sărit; tot, numai margini dure şi miros de praf. Mai erau acolo o canapea asortată acoperită de ziare şi o măsuţă pentru cafea din mahon, cu o inserţie de sticlă ovală abia vizibilă din pricina tuturor nimicurilor de deasupra: cărţi în ediţie de buzunar foarte uzate, flori de plastic într-o vază de ceramică sub forma a doi şoareci în poziţie bipedă, o versiune în bronz a unor mâini în rugăciune, şase creioane cu radierele roase, sticluţe de medicamente şi un pocal ce aparent conţinuse lapte cald, care lăsase un desen dantelat pe marginile lui ca nişte dinţi de nou-născut. Se vedea de asemenea un teanc inexplicabil de clătite înfăşurate în celofan. M-am aplecat înainte, mijind ochii. Mai era şi o lumânare. Domnul Snyder putea să ducă toată masa afară şi să spună că începe vânzarea cu amănuntul.

Din partea din spate a casei îi auzeam explicaţia exasperată adresată soţiei sale.

— Nu-i un vânzător ambulant, se răsti el. E-o femeie trimisă de Tillie, zice că o caută pe doamna Boldt. Boldt! Văduva aia care locuia deasupra lui Tillie, cea care juca uneori cărţi cu Leonard şi Martha.

Urmă o interjecţie slabă, după care tonul îi coborî:

— Nu, nu e nevoie să ieşi! Rămâi doar cuminte. Mă ocup eu.

Reapăru, scuturând din cap, cu obrajii roşii. Pieptul părea afundat în talia umflată. Trebuise să-şi strângă pantalonii pe sub pântece, iar manşetele

îi atârnau la glezne. Le trăgea cu iritare, aparent convins că le va pierde dacă nu va avea grijă.

Purta pantofi de casă fără şosete şi tot părul îi fusese ros de pe glezne, care erau înguste şi albe, ca nişte oase în supă.

— Aprindeţi lumina de colo, îmi zise. Îi place să se zgârcească la utilităţi. Jumătate din timp nu văd nimic.

M-am întins spre veioza cu picior şi am tras de lanţ. Un bec de patruzeci de waţi se aprinse, zumzăind vag, fără a ilumina prea tare. Auzeam un bubuit constant şi-un târşâit în hol.

Doamna Snyder apăru, împingând un cadru ajutător. Era mică şi fragilă, şi mişca fără-ncetare din maxilar. Se uita încordată la podeaua din lemn şi, când păşea, picioarele-i scoteau un sunet înăbuşit, de parcă podeaua fusese lăcuită şi nu se uscase complet. Se opri, ţinându-se de umblător cu mâini tremurânde. M-am ridicat în picioare, schimbându-mi vocea.

— Nu vreţi să luaţi loc aici? am întrebat-o.

Femeia studie peretele cu ochi reumatici, încercând să descopere sursa sunetului. Avea o mână micuţă, ca un dovlecel la capătul unui lujer prea lung, părând scofâlcită din pricina unei slăbiciuni interioare. Ochii erau două „V”- uri răsturnate şi înguste, şi un dinte îi ieşea în relief din gingia de jos aidoma unui fitil de lumânare. Părea confuză.

— Ce-i? zise ea, însă întrebarea avea o sonoritate disperată. Nu credeam că-i mai răspundea cineva în zilele astea.

Snyder flutură nervos din mână spre mine.

— Nu are nimic. Lăsaţi-o doar în pace. Doctorul oricum vrea să stea mai mult în picioare, zise el.

Am privit-o stânjenită. Continuă să stea acolo, arătând nedumerită şi uluită, ca un copilaş care a învăţat cum să se ridice în picioare trăgându-se de marginea leagănului, dar nu şi-a dat seama cum să se aşeze la loc.

Domnul Snyder o ignoră, făcându-se comod pe canapea, cu genunchii depărtaţi. Pântecele-i umplea spaţiul dintre picioare ca o desagă, incomodându-l aşa cum l-ar fi incomodat un costum de clovn dintr-alea cu burdihan fals. Îşi puse mâinile pe genunchi, oferindu-mi întreaga sa atenţie, de parcă i-aş fi putut cere să-mi povestească tot trecutul său pentru a-l include în antologia *Asta-i viaţa ta*.

— Stăm în casa asta de patruzeci de ani, zise el. Am cumpărat-o în 1943 cu patru sute de dolari. Pariez că n-aţi auzit niciodată de-o casă aşa ieftină. Acum valorează o sută cincizeci de mii. Numa' lotu' pe care ne aflăm. Asta fără a mai pune la socoteală şi casa. Pot dărâma construcţia şi să ridice în locul ei orice doresc. La naiba, nu poate ieşi cu umblătorul ăla nici măcar până la budă. Ei, Leonard de alături aproape că şi-a vândut casa pentru o sută treizeci şi cinci, semnase actele preliminare şi toate alea, dar apoi a căzut afacerea. Asta l-a cam terminat. Mie îmi pare rău de el. I-a ars casa. I-a murit soţia. Ştiţi ce-ar spune copiii din zilele noastre… n-are plămadă bună.

Continuă nestingherit să vorbească în vreme ce eu luam notiţe în gând. Era mai bine decât sperasem. Crezusem că va trebui să spun câteva gogoşi, să conduc discuţia cu băgare de seamă de la Elaine la subiectul crimei din vecini, însă uite-l pe Orris Snyder cum stătea acolo şi-mi făcea mărturisiri din proprie iniţiativă. Mi-am dat seama că se oprise. Se uita la mine.

— Aţi vândut locuinţa? Am văzut anunţul din faţă.

— E vândută, zise el cu satisfacţie. Ne putem muta în casa aia de bătrâni după ce copiii or împacheta totul aici. Avem o rezervare în toată regula. Suntem pe listă şi toate alea. Ea-i bătrână. Jumate din timp nici măcar nu ştie unde se află. Dac-ar izbucni aici focul, ar sta locului şi s-ar prăji.

Am aruncat o privire spre soţia lui, care se părea că îşi blocase genunchii. Îmi făceam griji că va leşina, însă el nu părea preocupat prea tare de asta. Femeia putea fi la fel de bine un cuier.

Snyder continuă, îndemnat parcă de întrebări din partea unui public nevăzut.

— Da, dom'le, am vândut-o. Poate-o să facă o criză soţia, da' casa-i pe numele meu şi am toate drepturile asupra ei. Am primit patru mii de dolari. Ei, ăsta zic şi eu profit, nu-i aşa?

— Nu-i rău, am răspuns.

Am aruncat din nou o privire spre soţia lui. Picioarele începuseră să-i tremure.

— De ce nu te-ntorci în pat, May? spuse el, după care se uită la mine cu o scuturare dezaprobatoare din cap. E tare de urechi. Auzul îi vine şi-o lasă. I-am făcut ferotipii, iar tot ce poate vedea sunt siluete mişcătoare. Şi-a agăţat piciorul umblătorului de uşa debaralei cu mături săptămâna trecută şi-a stat acolo patruzeci şi şase de minute până să se elibereze. Bătrână fără minte!

— Vreţi să vă ajut s-o duceţi înapoi în pat? am întrebat.

Snyder se mişcă greoi pe canapea, întorcându-se pe-o parte ca să se poată ridica. Se opinti în picioare, după care se duse la ea şi-i strigă în faţă.

— Du-te şi întinde-te o vreme, May, apoi o să-ţi aduc nişte prăjitură, zise el.

Ea i se holba inexpresivă la gât, dar aş fi putut jura că ştia exact despre ce vorbea bărbatul şi nu era decât încăpăţânată şi posacă.

— De ce-ai aprins lumina? Credeam că e zi afară, spuse ea.

— Costă doar cinci cenţi să ţinem becul ăla aprins, zise el.

— Poftim?

— Am spus că-i întuneric ca-n nucă afară şi tu tre' să te duci în pat! strigă el.

— Păi, spuse ea, cred c-ar trebui să merg, în cazul ăsta.

Cu dificultate, se întoarse zgomotos cu umblătorul, mişcându-se anevoie. Ochii îi alunecară pe lângă mine şi păru brusc să mă distingă în ceaţă.

— Cine-i acolo?

— E-o femeie, interveni Snyder. Îi povesteam de ghinionul lui Leonard.

— I-ai spus ce-am auzit în noaptea aia? Spune-i cum m-a ţinut trează ciocănitul. Agăţa tablouri… Bum, bum, bum! A trebuit să iau o pastilă, atât de mari dureri de cap mi-a dat.

— Asta n-a fost în aceeaşi noapte, May. De câte ori ţi-am spus-o? Nu putea fi el, pentru că nu era acasă atunci şi el e cel care făcea lucruri de-astea. Hoţii nu agaţă tablouri.

Se uită spre mine, răsucind arătătorul lângă tâmplă pentru a sugera că femeia era cu minţile aiurea.

— A bubuit şi-a tot bubuit, zise ea, dar nu făcea decât să bolborosească în barbă pe când se îndepărta împleticit, împingând umblătorul în faţă ca pe-un stativ pentru haine.

— Nu i-a mai rămas niciun pic de minte, îmi zise el peste umăr. Face pe ea jumate din timp. A trebuit să duc afară toată mobila de sufragerie şi să-i pun patul chiar acolo unde era bufetul. I-am spus că-i voi supravieţui în ziua când am luat-o de soţie. Mă calcă pe nervi. Şi-atunci mă călca. Mai degrabă aş fi trăit cu o halcă de carne.

— Cine-i la uşă? zise ea insistent.

— Nimeni. Vorbesc singur, spuse el.

Şontâcăi în hol după ea. Felul cum o urmă avea ceva delicat, în ciuda a ceea ce spusese. În orice caz, femeia nu părea conştientă de exasperarea sau de micile lui răutăţi. M-am întrebat dacă el stătuse acolo şi-i cronometrase cele patruzeci şi şase de minute cât se luptase cu uşa debaralei pentru mături. La asta se ajunge în cele din urmă în căsnicii? Văzusem cupluri bătrâne înaintând bălăbănit de-a lungul străzii ţinându-se de mână, şi

întotdeauna le privisem cu o oarecare înduioşare, însă poate că-n spatele uşilor închise e vorba de aceeaşi încleştare a voinţelor. Eu însămi am fost căsătorită de două ori şi ambele încercări s-au soldat cu divorţul. Mă mustru pentru asta uneori, dar acum nu mai sunt aşa sigură. Poate că n-am făcut un troc atât de rău. Personal, prefer să îmbătrânesc singură decât în compania cuiva dintre cei cunoscuţi până acum. Nu mă consider o singuratică, incompletă sau neîmplinită, însă nu vorbesc prea mult despre asta. Pare să-i enerveze pe oameni – mai ales pe bărbaţi.

8

Domnul Snyder se întoarse în camera de zi şi se aşeză greoi pe canapea.

— Ei bine?

— Ce-mi puteţi spune despre incendiul de alături? am întrebat. Am văzut casa. Arată îngrozitor.

Clătină din cap, pregătindu-se parcă pentru un interviu televizat, uitându-se drept în faţă.

— Păi, sirena pompierilor m-a trezit la zece seara. Erau două maşini. Eu nu dorm bine, oricum, şi am auzit sirena apropiindu-se mult, aşa că m-am ridicat şi am ieşit din casă. Vecinii fugeau care de pe unde. Casa era învăluită într-un fum negru, cum n-ai văzut niciodată. Pompierii au intrat cu forţa înăuntru şi, cât ai zice peşte, flăcările au înghiţit veranda din faţă. Toată partea din spate a fost salvată. Au găsit-o pe Marty, adică pe soţia lui Leonard, zăcând întinsă pe podea. Asta trebuia să fie chiar pe-acolo, zise el, arătând cu degetul spre uşa din faţă. Eu, unul, n-am văzut-o deloc, dar Tillie a zis că era scrum din cap până-n picioare. Numa' un morman de cioturi, ca o bucată de lemn.

— O, chiar aşa? Tillie nu mi-a spus asta.

— Ea a văzut fumul şi-a sunat imediat. La Serviciul Urgenţe, vreau să zic. Eu dormeam buştean. M-am trezit când a venit tulumba pe drum cu sirena bubuind. Credeam că vor trece pe lângă, dar apoi am văzut luminile şi m-am ridicat, am pus un halat pe mine şi-am ieşit afară. Sărmanul Leonard nici măcar nu era acasă. A venit cam pe când au stins focul. S-a prăbuşit drept în stradă când a auzit că a murit. N-am văzut niciodată un om aşa de deznădăjduit. Soţia mea, May, nici nu s-a trezit din somn. Luase o pastilă şi-i surdă ca o mătură, oricum. Aţi văzut asta cu ochii dumneavoastră. Dacă izbucnea focul aici, ar fi fost porc pârlit.

— La ce oră a ajuns acasă domnul Grice?

— Nu ştiu ora exactă. Cincisprezece, douăzeci de minute după ce-au venit tulumbele, din câte-mi aduc eu aminte. Era la cină cu sora lui, aşa am auzit spunându-se, şi-a venit acasă să-şi găsească nevasta moartă, l-au cedat genunchii şi-a picat grămadă. Chiar pe trotuar, puţin mai departe de mine. S-a albit la faţă şi-a căzut de parcă o mână uriaşă i-ar fi dat un brânci şi i-ar fi luat cunoştinţa. A fost cel mai cumplit lucru din câte am văzut vreodată! Au scos-o afară într-un sac de plastic cu fermoarul tras…

— Cum s-a întâmplat s-o vadă Tillie? l-am întrerupt eu. Adică, dacă era închisă cu fermoarul într-un sac de plastic?

— O, Tillie asta vede tot. Întrebaţi-o. Probabil că şi-a croit drum în casă când a fost doborâtă uşa şi-a văzut cadavrul cu ochii ei. Mi se face greaţă să mă gândesc.

— Înţeleg că Leonard stă de atunci la sora lui.

— Asta am auzit şi eu. O cheamă Howe. Locuieşte pe Carolina. E-n cartea de telefon, dacă vreţi să-i contactaţi.

— Bine. O să încerc să stau de vorbă cu el în după-amiaza asta. Sper să-mi poată spune ceva despre unde s-ar fi putut duce doamna Boldt.

M-am ridicat în picioare şi am întins mâna.

— Aţi fost de mare ajutor.

Domnul Snyder se luptă să se ridice în picioare şi-mi strânse mâna, însoţindu-mă către uşă.

M-am uitat la el cu curiozitate.

— La ce credeţi că se referea soţia dumneavoastră când a pomenit de ciocănitul din noaptea aceea? Aveţi vreo idee ce voia să spună?

Flutură nerăbdător din mână.

— Nu ştie despre ce vorbeşte. I s-au încurcat gândurile în cap.

Am ridicat din umeri.

— Ei bine, sper în orice caz că domnul Grice se descurcă bine. Avea o asigurare bună? Asta ar fi de

mare ajutor, sunt sigură.

El scutură din cap, trăgându-se de bărbie.

— Nu cred că i-au ieşit prea bine socotelile cu asta. Eu şi el aveam aceeaşi companie de asigurări, dar poliţa nu s-a ridicat la cine ştie cât, din ce-am înţeles. Cu incendiul şi cu soţia care l-a lăsat singur, e cam ruinat. Are pensie de handicap pentru o afecţiune a spatelui, ştiţi, iar ea era singurul lui sprijin.

— Doamne, asta-i îngrozitor! Îmi pare rău să aud asta, am zis, după care am făcut o încercare: Ce companie de asigurări?

— California Fidelity.

Ah! Mi-am simţit inima cum tresaltă. Asta era prima izbândă de până atunci. Lucrasem pentru ei.

* * *

California Fidelity Insurance e-o companie micuţă, ce oferă toată gama de asigurări comune: de viaţă şi sănătate, de locuinţă, auto, având şi câteva linii comerciale, cu filiale în San Francisco, Pasadena şi Palm Springs. În Santa Teresa e sediul central, care ocupă etajul al doilea al unei clădiri de pe State Street, drept în inima oraşului. Colţul meu e alcătuit din două încăperi – una interioară, alta exterioară – cu intrare separată. La începutul carierei am lucrat pentru CFI[10], făcând anchete asigurătorii în privinţa incendiilor şi a despăgubirilor pentru moarte prin imprudenţă. Acum că sunt pe picioarele mele, păstrăm o legătură lejeră. Mă ocup de anumite cereri pentru ei în fiecare lună în schimbul spaţiului ocupat de biroul meu.

Am intrat acum în birou şi-am verificat robotul telefonic. Beculeţul pâlpâia, dar banda era goală, cu excepţia unui şuierat şi-a două bipuri ascuţite. O vreme, am avut un robot telefonic viu, însă mesajele erau de obicei trunchiate. Nu credeam că posibilii clienţi erau atât de dornici să-şi încredinţeze problemele unei centraliste de douăzeci de ani care abia dacă ştia să scrie corect,

darămite să mai şi reţină numerele. Un robot telefonic e iritant, dar cel puţin îi spune apelantului că sunt femeie şi că ridic la al doilea ţârâit. Poşta nu venise încă, aşa că m-am dus alături să vorbesc cu Vera Lipton, una dintre evaluatoarele de daune de la California Fidelity.

Biroul Verei e amplasat în mijlocul unui labirint de separeuri care-i despart pe evaluatori. Fiecare mic spaţiu de lucru e dotat cu un pupitru, un fişet pe rotile, două scaune şi un telefon, mai degrabă un fel de magherniţă a unui agent de pariuri. Nişa Verei este uşor de identificat după vălul de fum ce pluteşte deasupra paravanelor înalte până la nivelul umerilor. Ea e singura din companie care fumează şi-o face cu energie, adunând grămadă mucuri albe şi pătate de ţigară ca nişte fiole de nicotină distilată. E de asemenea dependentă de Coca-Cola şi are de obicei un şir de sticle goale dispuse pe marginea mesei, adăugându-le câte una în fiecare oră. Are treizeci şi şase de ani, e nemăritată şi colecţionează bărbaţi cu uşurinţă, deşi niciunul dintre ei nu pare să i se potrivească. Am tras cu ochiul în separeul ei.

— Ce ţi-ai făcut cu părul? am întrebat când am observat frizura.

— Am stat trează toată noaptea. E-o perucă, zise ea.

Îşi vârî o ţigară nouă între dinţi, muşcând-o uşor în vreme ce-o aprinse. I-am admirat întotdeauna stilul de-a fuma. Elegant şi sofisticat, graţios şi dur. Arătă spre peruca vârstată cu blond, cu efect de „bătut de vânt”.

— Mă gândesc să-mi vopsesc părul în nuanţa asta. N-am mai fost blondă de luni întregi.

— Îmi place, am zis.

Culoarea ei obişnuită era castaniu, un amestec de mai multe game oferit de L’Oréal ce variau de la „sherry scânteietor” la „flacără”. Ochelarii ei aveau astăzi rame din carapace de ţestoasă şi lentile mari şi rotunde, colorate în nuanţa ceaiului

cu gheaţă. Îi stătea atât de bine cu ochelari, că le făcea pe celelalte femei să-şi dorească să le lase vederea.

— Probabil ai un nou bărbat în viaţa ta, am spus.

Vera ridică din umeri nepăsătoare, scuturând din cap.

— Am doi, de fapt, dar n-am stat trează făcând ceea ce crezi tu. Am citit o carte despre cum funcţionează noua tehnologie. Lasere şi convertoare din analog în digital. M-a apucat curiozitatea pentru electricitate ieri, înţelegi? Se pare că nimeni nu ştie ce este, ceea ce-i îngrijorător, dacă mă-ntrebi pe mine. Terminologia are stil, însă. „Amplitudinea pulsului" şi „oscilaţia". Poate-o să dau peste un tip căruia să-i pot spune asta. Ce-i cu tine? Vrei o Cola?

Deja deschisese sertarul de jos al fişetului unde ţinea un răcitor mic plin cu gheaţă. Scoase o Cola într-o sticlă cam de mărimea unui biberon şi-o desfăcu fixând-o sub mânerul de metal al sertarului şi aplicându-i o lovitură iute în jos. Mi-o întinse, dar am scuturat din cap şi-o bău ea în schimb.

— Ia loc, zise atunci şi aşeză sticla cu un bufnet pe tăblia mesei.

Am pus deoparte un teanc de dosare şi m-am aşezat pe scaunul liber.

— Ce ştii despre o femeie pe nume Marty Grice care a fost ucisă acum şase luni? Am auzit că era asigurată prin CFI.

Vera îşi atinse delicat colţurile buzelor cu degetul mare şi arătătorul.

— Sigur, am fost însărcinată cu asta. M-am dus acolo şi am aruncat o privire la locul faptei la două zile după ce s-a întâmplat. Doamne, ce dezastru! N-am încă dovada pierderilor, dar Pam Sharkey a zis că mi-o va aduce în următoarele două săptămâni.

— Ea este agenta care se ocupă de caz?

Vera dădu afirmativ din cap, trăgând un fum din ţigară. Suflă fumul drept în sus.

— Poliţa cea mare de asigurare pe viaţă expirase, însă mai era valabilă o poliţă mică de douăzeci şi cinci de mii de dolari. Asta probabil că n-ajunge să îngropi un câine-n zilele noastre. Mai e şi-o asigurare de locuinţă în caz de incendiu, tipul însă era îngrozitor de neasigurat. Pam jură în stânga şi-n dreapta că l-a sfătuit să-şi înnoiască poliţele, dar el nu voia să i se pună în cârcă şi cheltuieli suplimentare. Ştii cum sunt oamenii. Încearcă să economisească şase dolari şi ajung să arunce în vânt două-trei sute de mii când nu-i mai ţine craca.

Lovi ţigara de buza unei sticle goale de Cola, aruncând cu grijă scrumul în ea.

— De ce durează atât de mult încheierea dosarului?

Gura Verei se lăsă în jos şi coborî o pleoapă – un gest ce transmitea mesajul „mare scofală”, deşi nu ştiu cum.

— Cine ştie? zise ea. Tipul are un an la dispoziţie să depună cererea. Pam spune că-i o legumă de când i-a murit soţia. Abia dacă reuşeşte să-şi semneze propriul nume.

— Femeia a lăsat vreun testament?

— Nu, din câte am auzit eu. Toată povestea stă la Curtea de Atestare de cinci luni sau aşa ceva, în orice caz. De ce te interesează pe tine? îi cercetezi moartea?

— Nu tocmai. O caut pe o doamnă care locuia alături când s-a întâmplat asta. A plecat din oraş două zile mai târziu şi n-a mai fost văzută de atunci de către apropiaţi. Îmi tot zic că există o legătură. Speram să-mi spui că e valabilă o poliţă uriaşă de asigurare.

— Şi poliţiştii s-au gândit la asta. Amicul tău, locotenentul Dolan, a fost pe-aici şi mai că nu mi-a stat în poală câteva zile. Îi tot spuneam: „Las-o baltă! Omul e falit. Nu se va alege cu niciun pol”.

Cred că în cele din urmă l-am convins, fiindcă de-atunci n-am mai primit veşti de la el. La ce te gândeşti, cumva că Grice şi păpuşa asta de alături erau în cârdăşie?

— Mi-a trecut prin minte şi aşa ceva. Pe el nu l-am întâlnit încă şi n-am nicio idee dacă ar fi putut exista o relaţie între ei, însă pare într-adevăr ceva suspect. Din ce-am aflat, ea a plecat din oraş pe nepusă masă şi era tulburată. Primul meu gând a fost că poate a văzut ceva şi-a şters-o ca să evite implicarea în poveste.

— Poate că asta-i.

Vera părea nesigură.

— Nu eşti prea convinsă, i-am zis.

— Eu privesc lucrurile doar din perspectiva mea. Dacă omul şi-a omorât soţia pentru distracţie şi profit, a cam dat-o în bară. De ce să laşi să expire aşa o poliţă? Dacă era deştept, ar fi ridicat valoarea nominală acum doi-trei ani, lăsa să treacă nişte timp aşa încât să nu pară prea evident şi-apoi – pam! soţia lui moare şi el strânge mălaiul. Dacă a omorât-o fără vreun profit, e-un idiot.

— Doar dacă n-o voia pur şi simplu scoasă din peisaj. Poate că nu-i păsa decât de asta. Poate că a fost o mişcare tactică să lase poliţa să expire.

— Hei, ascultă, ce ştiu eu? Nu-s detectiv de la Omucideri.

— Nici eu. Încerc doar să-mi dau seama de ce-a dispărut femeia şi unde s-ar fi putut duce. Chiar dacă ai dreptate şi Grice n-a avut nimic de-a face cu asta, tot e posibil ca ea să fi fost martoră la ceva. Treaba cu spărgătorul sună prea convenabilă pentru a fi şi reală.

Vera zâmbi cu cinism.

— La naiba, poate că ea însăşi a făcut-o.

— Doamne, eşti mai bănuitoare decât mine!

— Păi, vrei numărul lui Grice? Îl am undeva pe-aici.

Se opri ca să arunce chiştocul ţigării în sticla de Cola. Se auzi un scurt fâsâit când jarul aprins

atinse degetul de Cola rămas înăuntru. Scoase un dosar de la fundul unei stive şi găsi numărul de telefon şi adresa.

— Mersi, am zis.

Ea îmi aruncă o privire speculativă.

— Te interesează un inginer în tehnica aerospaţială şomer? Are gologani. A inventat un sistem de bruiere pe care-l folosesc acum la toţi sateliţii.

— Cum de nu-l vrei tu? am întrebat.

Vera înclina să-şi ofere altora partenerii părăsiţi ca pe nişte daruri din partea stăpânei casei.

Făcu o mutră.

— A fost bun o vreme, dar acum l-a apucat mania traiului sănătos. A-nceput să ia pilule de alge. Nu vreau să sărut un bărbat care mănâncă mizerii de mlaştină. Mă gândeam că pe tine nu te-ar deranja, dat fiind că duci o viaţă aşa curată. Poate că aţi putea alerga împreună şi să ronţăiţi gustări din alge marine. Dacă te interesează, e al tău.

— Eşti prea bună cu mine, am zis. Am să fiu cu băgare de seamă. S-ar putea să dau peste cineva potrivit pentru el.

— Eşti mult prea năzuroasă la bărbaţi, Kinsey, zise ea pe un ton de reproş.

— Eu sunt năzuroasă?! Ce să mai spun despre tine?

Vera îşi vârî altă ţigară între dinţi şi am privit-o cum aprinde o brichetă mică şi aurie înainte să vorbească:

— Îmi fac socoteala că bărbaţii sunt precum ciocolăţelele „Merci”. Îmi place să iau o muşcătură mică din fiecare şi să trec mai departe până nu se râncezeşte toată cutia.

9

Era 13.30 de-acum şi, din câte-mi aduceam aminte, nu mâncasem de prânz. Am tras la un restaurant fast-food, am parcat şi-am intrat în local. Aş fi putut să-mi urlu comanda în gura unui clovn şi să mănânc în maşină în vreme ce conduceam, dar voiam să arăt că am clasă. Am înfulecat un cheeseburger, cartofi prăjiţi şi o cola pentru un dolar şi şaizeci şi nouă de cenţi, şi eram înapoi pe străzi în exact şapte minute.

Casa unde se presupunea că locuieşte Leonard Grice era amplasată într-un şir de construcţii scorojite, puţin mai departe de şosea, într-un cartier de străzi şerpuitoare ce fuseseră numite după statele ţării, începând cu Coasta de Est. Am rătăcit de-a lungul străzilor Maine, Massachusetts, New York şi Rhode Island, rămânând blocată în fundături amăgitoare unde Vermont şi New Jersey se închideau. Părea că antreprenorul ajunsese până la Colorado Avenue înainte să rămână fără bani sau să-l lase cunoştinţele de geografie. Era un şir lung de loturi goale cu stâlpi vizibili la anumite intervale, fiecare legat cu o bucată mică de cârpă albă pentru a delimita porţiunile neexploatate de pământ.

Majoritatea construcţiilor fuseseră ridicate în anii 1950. Copacii înfloriseră, dominând micile loturi. Casele erau făcute din stuc vopsit succesiv în roz şi verde pal, imagini în oglindă una a celeilalte, ca o tavă de prăjituri pe raftul unei cofetării. Toate aveau acelaşi acoperiş plin de pietre, de parcă erupsese un vulcan din apropiere, făcând să plouă peste ele grohotiş mărunt. Toată zona părea dominată de garaje cu porţile deschise şi-am avut prilejul să văd talmeş-balmeşul de echipament de grădinărit şi corturi, jucării, unelte, valize prăfuite, frigidere diforme. Erau surprinzător de puţine maşini la vedere şi impresia

pe care mi-am format-o a fost aceea a unei comunităţi abandonate în urma unui dezastru natural. Poate o ciumă trecuse pe acolo sau poate se ridicaseră prin sol nişte reziduuri toxice, ucigând toţi căţeii şi pisicile, şi arzând picioarele copiilor. La intersecţia lui Maryland cu Virginia, am virat la dreapta.

Pe California, câteva suflete întreprinzătoare îşi acoperiseră faţadele caselor cu lespezi de piatră sau şindrilă, iar unii optaseră pentru un efect oriental – spaliere din placaj cu decupaje geometrice, care trebuiau să arate chinezeşti, cu colţurile acoperişurilor ridicate în acel aspect de pagodă din anii 1950. În comparaţie cu zonele mai noi de la periferia lui Santa Teresa, aceste case erau părăginite şi dovezile clare ale greşelilor de construcţie pluteau la suprafaţă ca grăsimea de pui în supa de casă. Erau crăpături în stucatură şi obloane strâmbe. Vopseaua de pe uşile din faţă se descojea în fâşii. Chiar şi draperiile erau atârnate şui şi-mi puteam imagina tencuiala din baie umflată în unele locuri sau mânerele robinetului împietrite de rugină.

Familia Howe renunţase la peluza din faţa casei în favoarea unei grădini de piatră, îngropând, se pare, iarba mizerabilă sub tone de nisip acoperit cu straturi de pietriş în tonuri de mov şi verde. Încă mai puteam vedea o fâşie de strat protector din plastic negru iţindu-se de după marginea unde fusese făcută o încercare de înlăturare a buruienilor. Iarba de peluză se ridicase la înălţimea provocării şi-şi croia drum şerpuit prin pietriş, cu pas încet. Între plantele bogate în frunze era vârâtă o baie pentru păsări, şi o veveriţă turnată în ciment părea să se iţească dintre cactuşi într-o postură de optimism perpetuu, împietrit. Mă îndoiam că era vreo veveriţă vie pe-o rază de câteva străzi bune.

Am parcat maşina şi m-am apropiat pe jos de casă, luând dosarul cu clemă pe care-l ţineam pe bancheta din spate. Uşa de la garajul familiei

Howe era închisă, făcând locul să pară gol şi neocupat. Linia lungă şi joasă a verandei era ascunsă de iederă, având un aspect pitoresc, dar capabilă, ştiam, să ridice acoperişul cu totul. Draperiile erau trase. Am apăsat soneria, Însă nu se auzi niciun „ding-dong” liniştitor dinăuntru. Trecu un minut. Am ciocănit.

Femeia care veni la uşă era smerită, ochii ei de-un albastru şters cercetându-mi faţa cu fereală.

— Doamnă Howe?

— Eu sunt doamna Howe, zise ea.

Mi-a sunat ca prima lecţie de pe un disc de învăţare a unei limbi străine. Avea cearcăne întunecate sub ochi şi vocea-i era la fel de plată şi de uscată ca un biscuit.

— Am înţeles că Leonard Grice stă aici. Aşa e?

— Da.

Am ridicat dosarul cu clemă.

— Sunt de la compania de asigurări şi mă întreb dacă nu pot schimba o vorbă cu dumnealui.

E-o minune că Dumnezeu nu întinde mâna şi nu-mi smulge limba de la rădăcină pentru minciunile pe care le spun uneori!

— Leonard se odihneşte. Ce-ar fi să vă întoarceţi altă dată?

Dădu să închidă uşa.

— Durează doar un minut, am zis repede.

Am vârât dosarul în crăpătura uşii. În felul acesta, nu avea cum s-o mai închidă.

Ea ezită.

— Doctorul încă-i mai administrează sedative.

Un *non-sequetur,* însă ideea era clară.

— Înţeleg. Păi, sigur că da, n-aş vrea să-l deranjez, dar chiar mi-aş dori să-l văd, dacă tot am bătut atâta drum până aici.

Am încercat să vorbesc cuceritor, dar se pare c-am eşuat.

Se uită la mine cu încăpăţânare şi-am văzut cum i se aprinse culoarea în obraji. Aruncă priviri de-o parte şi de cealaltă, de parcă s-ar fi consultat cu un

însoţitor invizibil. Brusc, se dădu în spate şi mă lăsă în casă cu atitudinea cuiva care rosteşte în barbă cuvântul care începe cu *f*. Părul ei era cărunt, lung până la umeri şi firav, cu vârfurile răsucite strâns spre interior. Avea un breton cum nu mai văzusem de când cu filmele lui June Allyson, în care aceasta era atât de încântătoare şi de aşa mult timp îndurerară. Doamna Howe purta o bluză albă simplă şi o fustă mare de lână gri-cărbune. Era solidă la brâu. Ce are vârsta de mijloc, de face corpul femeii să imite graviditatea?

— Să văd dacă vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră, zise ea şi plecă din cameră.

Am aşteptat chiar în spatele uşii de la intrare, observând dintr-o privire tăcută covoarele aspre de bumbac, şemineul de cărămidă vopsit în alb, un tablou în ulei deasupra lui înfăţişând valuri care se sparg de stânci. După toate aparenţele, femeia folosise tabloul ca punct central al intenţiilor sale decorative, căci canapeaua şi fotoliile cu spătar lat erau tapisate în aceeaşi nuanţă aprinsă de turcoaz, dintr-un material ce părea vag umed. Uram partea asta a meseriei mele – să mă amestec cu îndârjire în durerea şi în suferinţa sufletească a cuiva, violându-i intimitatea. Mă simţeam ca un vânzător din uşă-n uşă, întinzând seturi nedorite de enciclopedii cu tot cu carcasă falsă din lemn de nuc. Mă uram vag, de asemenea, pentru că emiteam judecăţi de valoare. Ce ştiam eu totuşi despre coafuri? Ce ştiam despre valurile care se sparg de stânci? Poate că turcoazul simboliza exact ce voia ea să exprime despre cameră.

Când apăru Leonard Grice, am simţit că-mi stă inima în loc. Nu arăta ca un om care-şi ucisese soţia, oricât de mult mă atrăgea teoria asta. Avea probabil cincizeci şi ceva de ani, dar se mişca aidoma unui bătrân. Nu arăta rău, însă era palid la faţă, avea obrajii scobiţi de parcă ar fi pierdut de curând din greutate. Părea absent şi ţinea mâinile înaintea sa când umbla, de parcă ar fi fost legat la

ochi. Avea toate datele unui om care s-a împiedicat dureros de ceva în întuneric şi vrea să fie sigur că nu va mai fi luat prin surprindere niciodată. Era posibil, desigur, s-o fi omorât, şi acum să fie măcinat de vinovăţie şi remuşcare, însă ucigaşii peste care dădusem în scurta mea carieră fuseseră fie veseli, fie degajaţi, ca şi când n-ar putea înţelege ce-i cu tot tărăboiul iscat.

Sora lui Leonard mergea pe lângă el, cu mâna aproape de cotul lui, uitându-se unde punea piciorul. Îl conduse spre un scaun şi-mi aruncă o privire, sperând în mod clar că eram mulţumită de deranjul pe care-l provocasem. Mă simţeam într-adevăr mizerabil, o mărturisesc.

Bărbatul se aşeză. Părea să revină la viaţă, ducând automat mâna după un pachet de Camel din buzunarul cămăşii, în vreme ce doamna Howe stătea cocoţată pe marginea canapelei.

— Scuze că trebuie să vă deranjez, am spus, dar tocmai am discutat cu evaluatorul de la California Fidelity şi sunt câteva amănunte pe care vrem să le lămurim. Vă supără să-mi răspundeţi la câteva întrebări?

— Nu prea-şi permite să nu coopereze cu compania de asigurări, interveni ea cu iritare.

Leonard îşi curăţă gâtul, frecând un chibrit de cutia din carton. Îi tremurau mâinile şi nu eram sigură că va reuşi să ducă flacăra la capătul ţigării, chiar dacă reuşea să aprindă chibritul. Doamna Howe se întinse spre el, luă pachetul şi scăpără chibritul în locul lui. Bărbatul inhală adânc.

— Va trebui să mă iertaţi, zise el, doctorul mi-a prescris un tratament care are efectul ăsta asupra mea. Sunt pensionar pe caz de boală din cauza spatelui. Ce doriţi, mai exact?

— Mi s-a dat doar de curând cazul acesta şi m-am gândit că ar putea fi de folos să vă aud propria versiune a ceea ce s-a întâmplat în noaptea aia.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? zise doamna Howe.

— Nu face nimic, Lily, interveni el, nu mă deranjează. Sunt sigur că doamna are motivele ei pentru care se interesează.

Vocea lui era mai puternică acum, înlăturând impresia de slăbiciune de la început. Trase adânc din ţigară, lăsând-o să se odihnească la îmbinarea dintre arătător şi degetul mijlociu.

— Sora mea e văduvă, zise el, de parcă asta ar fi explicat agresivitatea ei. Domnul Howe a murit de-un atac de cord acum optsprezece luni. După aceea, eu şi Marty ne-am format obiceiul de-a o scoate pe Lil la cină în fiecare săptămână. În mare parte, era un mod de-a ţine legătura între noi şi de-a ne vizita. Ei, în seara aia, Marty a avut de gând să vină ca de obicei, dar a spus că simte că o paşte gripa, aşa că-n ultimul minut s-a hotărât să rămână acasă. Era ziua de naştere a lui Lil şi Marty era dezamăgită, fiindcă ştia că vom pune să se aducă la masă un tort mic şi chelnerii vor cânta… ştiţi cum se face. Voia să vadă expresia de pe faţa lui Lily. În orice caz, credea că, din moment ce nu se simte bine, ar putea strica seara pentru toată lumea, aşa că n-a venit.

Făcu o pauză, trăgând un fum lung din ţigară. Se adunase mult scrum şi Lily împinse o scrumieră dedesubt tocmai când acesta căzu.

— Ieşeaţi la restaurant de fiecare dată în aceeaşi seară din săptămână? am întrebat.

El aprobă din cap.

— Marţea era bătută în cuie.

Am luat o notiţă pe hârtia cu antet din dosarul cu clamă. Speram să las impresia că am un motiv legitim să întreb astfel de lucruri. M-am prefăcut că apoi consult un formular sau două, dând în spate cu o pagină. Eram de părere că dosarul e o recuzită bună. Cred că şi Lily era de aceeaşi părere. Se uită insistent la minte, aşteptând să notez şi ceva din ce spunea ea.

— Aia-i cea mai bună seară pentru mine, se încumetă ea. Marţea îmi coafez părul şi-mi place

să ies în oraş când îmi stă bine.

„Părul – marţi”, am notat.

— Câţi oameni ştiau că ieşeaţi în oraş marţi seara?

Ochii lui Leonard alunecară spre ai mei cu o privire curioasă. Medicamentele îi deschiseseră pupilele la maximum, găurile negre perfecte arătând ca şi când ar fi fost făcute cu un perforator de hârtie.

— Poftim?

— Mă întrebam câţi oameni ştiau despre serile dumneavoastră la restaurant. Dacă intrusul a fost cineva cunoscut, e posibil să fi crezut că şi doamna Grice vă va însoţi, ca de obicei.

Expresia lui tresăltă de nesiguranţă.

— Nu înţeleg ce legătură are asta cu cererea de despăgubire, zise el.

Trebuia să am grijă cum îmi formulam răspunsul, căci pusese degetul pe-o scăpare din toată acea şaradă. Întrebarea nu avea legătură cu ceva anume, încercam doar să aflu dacă Elaine ar fi putut vedea un ucigaş. Până acum, nici măcar nu ştiusem ce se întâmplase de fapt în seara aia şi încercam să scot pe neobservate informaţia de la el. Locotenentul Dolan nu avea să-mi spună, asta era sigur.

Am zâmbit scurt, păstrându-mi tonul jos.

— Desigur că ne interesează să vedem crima asta rezolvată, am spus. S-ar putea să avem nevoie de-o clarificare a cazului înainte să achităm despăgubirile.

Lily aruncă o privire spre Leonard, apoi din nou spre mine, îngrijorată de circumspecţia lui.

— Ce fel de „clarificare”? întrebă ea. Nu înţeleg la ce vă referiţi.

Leonard îşi reveni la atitudinea de la început.

— Ei, Lil, nu poate decât să ajute, zise el. Compania de asigurări doreşte să se lămurească treaba asta, aşa cum dorim şi noi. Poliţia n-a făcut

nimic în privinţa cazului de luni de zile. Se uită din nou la mine. Trebuie s-o iertaţi pe Lil…

Ea îl împunse cu o privire grăitoare.

— Nu-ţi cere iertare pentru mine când sunt de faţă! sări ea. Ai prea multă încredere în oameni, Leonard. Asta-i problema ta! Şi Marty era la fel. Dacă ar fi fost puţin mai precaută, astăzi ar fi putut fi-n viaţă!

Ea pregetă, strângând din buze, apoi mă surprinse oferindu-mi câteva detalii.

— Vorbea cu mine la telefon în seara aia şi cineva a sunat la uşă. A dat fuga să vadă cine era.

El interveni:

— Poliţia a spus că e posibil ca ea să fi cunoscut persoana sau ar fi putut fi cineva de pe stradă. Poliţia a spus că, de multe ori, hoţul sună la uşă dacă sunt aprinse becurile. Dacă răspunde cineva, se poate comporta ca şi când ar fi nimerit adresa greşită. Dacă nu răspunde nimeni, poate merge mai departe cu jaful.

— Au fost urme de luptă?

— Nu cred, spuse Leonard. Nu, din câte am auzit. Am cercetat eu însumi casa, însă n-am văzut nimic lipsă.

M-am uitat iarăşi la Lily.

— De ce v-a sunat? am întrebat. Sau aţi sunat-o cumva dumneavoastră?

— Am sunat-o eu însămi când am ajuns, spuse ea. Am venit aici, acasă, puţin mai târziu decât credeam şi Leonard nu voia ca ea să se îngrijoreze.

— Şi totul a părut în ordine când aţi vorbit cu ea?

Lily dădu afirmativ din cap.

— Da. A vorbit aşa cum vorbea întotdeauna. Leonard a discutat puţin cu ea, după care am reluat eu convorbirea şi tocmai ne apropiam de sfârşit, când a spus că e cineva la uşă şi că trebuie să meargă să vadă cine e. Voiam să mă ofer să rămân pe fir, dar oricum terminaserăm de discutat, aşa că mi-am luat doar rămas-bun şi am închis.

Leonard scoase o batistă din buzunarul pantalonilor şi o apăsă peste ochi. Începuseră să-i tremure puternic mâinile şi avea o vibraţie în voce.

— Nici măcar nu ştiu cum au fost ultimele ei clipe de viaţă. Poliţia a spus că tipul trebuie s-o fi lovit drept în faţă cu o bâtă de baseball sau ceva de mărimea asta. Trebuie să fi fost îngrozită…

Se întrerupse.

Simţeam că nu-mi mai găsesc locul, dar nu am spus nimic. Ceea ce mi-a trecut de fapt prin gând, oricât de ordinar ar suna, este că o bâtă de baseball în faţă nu-ţi lasă timp să mai simţi mare lucru. Poc! S-a zis cu tine. Fără groază, fără durere. Se sting doar luminile, tur complet de teren.

Lily se întinse şi-şi aşeză mâna într-a lui.

— Au fost căsătoriţi douăzeci şi doi de ani.

— Şi-au fost nişte ani buni, zise el pe-un ton aproape arţăgos. Nu ne-am dus la culcare niciodată supăraţi. Asta a fost o regulă pe care-am instituit-o din timp. De fiecare dată când aveam o ceartă, rezolvam lucrurile. Era o femeie de treabă. Era mai deşteaptă decât mine şi nu mi-e ruşine s-o recunosc.

Lacrimile îi sclipiră în ochi, însă eu m-am simţit ciudat de distantă, ca singura persoană trează la o petrecere plină de beţivi.

— A amintit poliţia de posibilitatea să fi existat martori? Cineva care să fi văzut sau auzit ceva în seara aia?

El scutură din cap, ştergându-şi ochii.

— Nu. Nu cred. N-am auzit aşa ceva.

— Poate cineva din clădirea de alături? am sugerat. Sau vreun trecător? Am înţeles că şi vizavi locuiesc mai multe persoane. Ai crede că trebuie să fi observat cineva ceva.

Îşi suflă nasul, recăpătându-şi stăpânirea de sine.

— Nu cred. Poliţia nu ne-a spus nimic.

— Ei bine, v-am răpit destul din timp şi-mi pare rău că v-am provocat aşa multă suferinţă. Aş vrea să mă uit prin casă şi să evaluez pagubele produse

de incendiu, dacă nu vă deranjează. Unul dintre evaluatorii noştri a făcut deja asta, însă va trebui să văd cu ochii mei ca să-mi scriu raportul.

El aprobă din cap.

— Vecinul meu are o cheie. Orris Snyder, locuieşte chiar vizavi. Duceţi-vă şi spuneţi-i că vă dau voie să faceţi asta.

M-am ridicat şi i-am întins mâna.

— Mulţumesc că aţi stat de vorbă cu mine.

Leonard se ridică automat în picioare şi-mi strânse mâna. Priza lui era solidă, carnea – de-o căldură aproape subfebrilă.

— Apropo, am zis de parcă tocmai îmi trecuse asta prin cap, aţi primit veşti de la Elaine Boldt în ultima vreme?

Se concentră asupra mea, aparent dezorientat de această referire.

— Elaine? Nu, de ce?

— Încercam să iau legătura cu ea într-o altă problemă şi mi-am dat seama că locuia în condominiul de alături, am răspuns cu uşurinţă. Cineva a amintit că era prietenă cu dumneavoastră.

— Aşa e. Jucam bridge împreună înainte să moară Marty. N-am mai stat de vorbă cu ea de luni întregi. E de obicei în Florida în perioada asta a anului, cred.

— O, aşa-i. Cred că mi-a mai spus cineva asta. Ei bine, poate o să sune când se va întoarce, am spus. Mulţumesc din nou.

Pe când am urcat înapoi în maşină, ambele subsuori îmi erau pătate de sudoare.

10

Era aproape ora trei, iar eu mă simţeam sleită de puteri. Eram trează de la două noaptea şi avusesem doar un scurt răgaz de somn în zori, înainte să mă trezească apelul la distanţă al doamnei Ochsner. Nu puteam suporta ideea de a mă duce la birou, aşa că am pornit spre apartament şi m-am schimbat în haine de jogging. Am folosit aici cuvântul *apartament* în cel mai larg sens al lui. De fapt, locuiesc într-un garaj de-o singură maşină transformat, mare de circa douăzeci de metri pătraţi, aranjat cu abilitate în cameră de zi, dormitor, bucătărie, baie, dulap şi zonă de spălat rufe. Întotdeauna mi-a plăcut să locuiesc în spaţii mici. Luni întregi în copilărie, imediat după ce au fost ucişi părinţii mei, mi-am petrecut timpul liber într-o cutie de carton pe care o umplusem cu perne şi mă prefăceam că e o navă cu vele aflată în drum spre o lume nouă. Nu e nevoie de psihanaliză ca să interpretezi această deviaţie a mea, dar s-a păstrat şi la maturitate, manifestându-se acum în tot felul de lucruri. Conduc maşini mici şi-mi place „micimea” în orice formă, aşa că locul ăsta mi se potriveşte ca o mănuşă. Pentru două sute de dolari pe lună am tot ce-mi trebuie, inclusiv un proprietar vesel în vârstă de optzeci şi unu de ani, pe nume Henry Pitts.

La ieşire, am tras cu ochiul prin fereastra lui din spate şi l-am observat în bucătărie, pe când frământa un aluat pufos de prăjituri. E-un fost brutar care-şi suplimentează pensia făcând pâine şi dulciuri, pe care le vinde sau le dă la schimb neguţătorilor locali. Am ciocănit în sticlă şi el mi-a făcut semn să intru. Despre Henry îmi place să cred că este un „zdrahon” octogenar, înalt şi suplu, cu păr cărunt tuns scurt şi ochi de-un albastru albicios, plini de curiozitate. Vârsta l-a redus la propria esenţă, întru totul bărbat, plin de

compasiune, prudent şi rigid. Nu pot spune că anii l-au învestit cu spiritualitate sau că i-au insuflat vreo inteligenţă aparte, clarviziune, profunzime sau forţă de pătrundere. Adică, să nu supraevaluăm lucrurile. Era destul de deştept încă de la început, iar vârsta nu i-a răpit nicio fărâmă din asta. În pofida diferenţei de cincizeci de ani dintre noi, nu are nimic de *pandit*[(11)] în atitudinea lui faţă de mine, şi nimic (speram) de postulant în atitudinea mea faţă de el. Pur şi simplu ne privim reciproc peste acea jumătate de secol cu un interes sexual viu şi considerabil, pe care niciunul din noi nu ar *visa* să-l exteriorizeze.

În după-amiaza aceea, pe când aduna aluatul şi-l plia, Henry purta un batic roşu în jurul capului precum piraţii, avea antebraţele bronzate goale şi presărate cu făină, degete lungi şi agere ca ale unei maimuţe. Folosea o bucată de ţeavă pe post de sucitor şi se oprea ca s-o dea cu făină în timp ce lucra, făcând aluatul să ia forma unui dreptunghi.

M-am căţărat pe-un taburet şi mi-am scos papucii.

— Faci cremşnit?

El clătină din cap.

— Pregătesc un ceai pentru cineva de pe stradă. Ce mai plănuieşti să faci, în afară de-a alerga?

Cât timp plie aluatul în trei şi-l împături, punându-l înapoi în frigider, l-am informat pe scurt cu privire la căutările legate de Elaine Boldt. Când am ajuns la partea cu Marty Grice, i-am văzut sprâncenele cum se ridică repede.

— Nu te băga în treaba asta! Ascultă-mi sfatul şi las-o în seama detectivilor de la Omucideri. Eşti o nesăbuită dacă te implici în partea sângeroasă a cazului!

— Dar dacă ea a văzut cine a ucis-o pe Marty? Dacă ăsta-i motivul pentru care a plecat?

— Atunci, las-o să iasă în faţă cu informaţia. Nu depinde de tine. Dacă te prinde locotenentul Dolan

că te amesteci în cazul lui, te va pune cu botul pe labe.

— Sinceră să fiu, asta cam aşa e, am zis cu mâhnire. Dar cum să dau înapoi? Încep să rămân fără piste de investigat.

— Cine spune că a dispărut? Ce te face să crezi că nu-i undeva în Sarasota, sorbind gin tonic pe plajă?

— Fiindcă cineva ar fi primit veşti de la ea. Adică, nu ştiu dacă pune ceva la cale sau dacă nu are ea însăşi mari probleme, dar, până să-şi facă apariţia, eu am să scutur tufişurile şi-am să zdrăngănesc oalele, şi-am să văd dacă n-o pot scoate la lumină.

— Muncă inutilă! zise el. Te învârţi în jurul cozii.

— Păi, probabil că asta aşa-i, dar trebuie să fac ceva.

Henry îmi aruncă o privire sceptică. Deschise o pungă de zahăr şi cântări o cantitate.

— Îţi trebuie un câine.

— Ba nu-mi trebuie! Şi ce legătură are asta cu problema de faţă? Urăsc căţeii.

— Ai nevoie de protecţie. Treaba aia de pe plajă nu s-ar fi întâmplat dacă aveai un doberman.

Iar despre asta! Doamne, până şi recenta mea întâlnire cu moartea, ratată la mustaţă, avusese loc într-o pubelă de gunoi… un loc mic şi comod, în care eu plângeam ca un copil.

— M-am gândit astăzi la treaba asta şi vrei să ştii adevărul? Toate vorbele despre femeile care sunt sursa vieţii sunt o prostie. Ni se vinde o iluzie ca să fim ţinute la locul nostru de către bărbaţi. Dacă mi-ar pune cineva viaţa în pericol astăzi, l-aş ucide din nou, numai că de data asta nu cred că aş ezita.

Henry nu părea impresionat.

— Îmi pare rău să aud asta. Sper că nu tinde să devină o modă.

— Vorbesc serios. M-am săturat să mă simt neputincioasă şi speriată, am zis.

Henry îşi umflă obrajii şi îşi făcu buzele să fluture zgomotos a dispreţ, aruncându-mi o privire plictisită. „Vorbe mari, zicea faţa lui, dar nu mă prosteşti câtuşi de puţin!” Sparse un ou pe tejghea şi-l deschise cu o mână, lăsând albuşul să-i alunece printre degete într-o cană. Puse gălbenuşul într-un bol şi mai luă un ou, repetând procedeul cu ochii aţintiţi la mine.

— Apără-te, atunci! zise el. Cine nu-i de acord cu asta? Dar poţi renunţa la retorică. E-o prostie. A ucide înseamnă a ucide, şi-ar fi bine să iei seamă la ce-ai făcut.

— Ştiu, am zis cu mai puţină vlagă.

Privirea lui mă făcea să n-am stare şi nici tonul pe care vorbise nu mă bucura la culme.

— Uite, poate că încă nu m-am împăcat cu gândul ăsta. Pur şi simplu nu vreau să mai fiu victimă. M-am săturat de asta!

Henry luă bolul în braţe, bătând ouăle cu o uşurinţă ce denota exerciţiu. Când fac eu asta, ouăle dau mereu pe de lături.

— Când ai fost tu victimă? întrebă el. Nu trebuie să te justifici în faţa mea. Ai făcut ceea ce-ai făcut. Numai nu încerca s-o transformi într-o declaraţie filosofică, fiindcă nu sună bine. Nu-i ca şi când ai fi luat o decizie raţională după luni de cântărire a faptelor. Ai ucis pe cineva sub impulsul momentului. Nu-i o platformă pentru o campanie politică şi nu-i un punct de cotitură în viaţa ta intelectuală.

I-am zâmbit într-o doară.

— Tot o persoană bună sunt, nu-i aşa?

Nu mi-a plăcut tonul rugător. Voiam să-i arăt că sunt un om mare, care face faţă adevărului. Până să-mi iasă cuvintele din gură, nici nu ştiusem că mă simt atât de nesigură.

El nu-mi răspunse la zâmbet. Ochii îi zăboviră asupra chipului meu pentru o clipă, apoi se

întoarseră la ouă.

— Ceea ce ţi s-a întâmplat nu schimbă asta, Kinsey, dar trebuie să fii sinceră cu tine. Când spulberi creierii cuiva nu rămâi neafectat. Şi nu încerci s-o transformi într-o deviză intelectuală.

— Nu, aşa e, am spus cu stinghereală.

Am văzut într-o străfulgerare chipul care se uitase în pubelă înainte ca eu să trag. Prin cine ştie ce distorsiune remarcabilă, puteam să jur că am văzut cum primul glonţ a întins carnea ca pe-un elastic înainte s-o pătrundă. M-am scuturat de acea imagine şi-am sărit de pe taburet.

— Trebuie să alerg, am zis, simţindu-mă agitată.

Am părăsit bucătăria fără să arunc o privire înapoi, dar ştiu ce expresie era pe faţa lui Henry. Prudenţă şi regret, şi durere.

Odată ajunsă afară, trebui să-mi alung din nou subiectul din gând. Iar el se întoarse în cutiuţa lui. Am făcut o mişcare de întindere rapidă, concentrându-mă la tendoane. Nu alerg destul de repede sau destul de departe ca să am nevoie de-o perioadă de încălzire. Alţi alergători, ştiu, n-ar fi de acord cu asta, amintind de rănile cauzate de-o încălzire insuficientă înaintea alergării, însă eu găsesc exerciţiul fizic destul de neplăcut chiar şi fără contorsiuni. O vreme, am încercat să-l fac, stând conştiincios întinsă pe spate în iarbă, cu un picior lungit şi cu celălalt întors pe-o parte spre mijloc, de parcă ar fi fost rupt din şold. Nu mă puteam ridica niciodată după aceea dacă nu ţopăiam ca un gândac, şi-n cele din urmă am ajuns la concluzia că merita să risc o posibilă întindere a muşchiului inghinal ca să evit umilinţa asta. Oricum, n-am păţit niciodată nimic de la alergări. Dar nici nu m-am entuziasmat vreodată, încă mai aştept mult zvonita „euforie” care, se vede treaba, îi animă pe toţi, mai puţin pe mine. Am pornit spre bulevard într-o plimbare alertă, păstrându-mi mintea goală.

Parcurg de obicei cinci kilometri, alergând de-a lungul pistei pentru biciclişti ce mărgineşte plaja. Trotuarul este pictat la anumite intervale cu desene ciudate şi la asta sunt eu atentă, numărând din cinci sute în cinci sute de metri. Urmele unei păsări neverosimile, dâra lăsată de-un singur cauciuc gros ce traversează cimentul şi dispare în nisip. De obicei sunt vagabonzi pe plajă; unii care campează acolo permanent, alţii aflaţi în trecere, sacii lor de dormit fiind aranjaţi sub palmieri ca nişte larve verzi sau ca pieile lepădate de cine ştie ce bestie nocturnă.

În după-amiaza aceea, aerul părea greu şi tăios, iar oceanul – leneş. Acoperişul de nori începea să se spargă, însă cerul vizibil dincolo de el avea un albastru pal, spălăcit, fără nicio rază autentică de soare. În largul apelor, o şalupă rapidă urmărea un curs paralel cu plaja şi dâra lăsată în urmă era ca o panglică argintie rotitoare ce se deşira spre capăt. Pe partea dinspre ţărm, munţii erau de-un verde-închis. De la distanţa aceasta, vegetaţia pitică arăta ca un velur moale, cu feţele stâncilor iţindu-se de-a lungul culmilor, de parcă ar fi fost petice unde se rosese puful stofei din pricina unei întrebuinţări îndelungate.

M-am întors pe loc la East Beach şi-am alergat înapoi cei doi kilometri parcurşi, apoi am străbătut la pas strada spre apartamentul meu în vreme ce mă linişteam. Îmi place mult să mă liniştesc. Am făcut duş şi m-am îmbrăcat din nou, apoi am sărit în maşină şi-am pornit spre biroul lui Pam Sharkey de pe Chapel. Pam era agenta de asigurări care scrisese poliţele pentru Leonard Grice şi voiam să sondez problema asta înainte s-o las deoparte. Am încredere în Vera, dar nu-mi place să-i cred pe oameni pe cuvânt. Poate că Grice îşi făcuse o poliţă mare la o altă firmă. De unde să ştiu eu?

Clădirea Valdez e situată la colţul lui Chapel cu Feria, un cuvânt spaniol ce înseamnă „târg”. Ştiu asta doar fiindcă l-am căutat în dicţionar. Mă tot

gândesc că ar trebui să urmez un curs de spaniolă într-una din zilele astea, dar încă n-am ajuns la asta. Ştiu să spun *taco* şi *gracias*, dar cu verbele sunt la pământ. Clădirea Valdez e tipică pentru arhitectura din oraşul ăsta: două etaje de stuc alb cu acoperiş din ţigle roşii, arcade mari, ferestre adăpostite în spatele unor grilaje din fier forjat. Marchizele sunt azurii şi spaţiul verde constă din porţiuni mici de iarbă perfect tunsă. Palmierii împodobesc curtea şi în mijloc e-o fântână pe care stă un băieţel gol care face ceva răutăcios unui peşte.

Biroul lui Pam Sharkey se află la primul etaj şi prezintă aceeaşi reţea de separeuri pe care o văzusem la California Fidelity. Nici urmă de inovaţie arhitecturală din partea asigurătorilor în zilele noastre. Trebuie să fie ca şi când ai încheia afaceri într-o serie de ţarcuri pentru copii. Compania pentru care lucrează ea, Lambeth and Creek, e-o agenţie independentă ce oferă poliţe pentru un număr de companii, CFI fiind una dintre ele. Am avut de-a face cu Pam doar o dată, când eram pe urmele unui soţ infidel. Soţia lui, clienta mea, era în proces de divorţ cu acesta şi spera să primească dovezi ale flirturilor sale pe care să le folosească drept unealtă de negociere când avea să se ajungă la o înţelegere. Pam se supărase, nu fiindcă dădusem în vileag aventura ei cu omul acela, ci fiindcă descoperisem existenţa altor două femei cu care avea relaţii în acelaşi timp. Nimic din toate acestea nu a ajuns în sala de judecată, desigur, dar numele ei se afla la loc vizibil în raportul meu. Nu m-a iertat niciodată pentru că ştiam prea multe. Santa Teresa e-un oraş mic şi drumurile ni se mai încrucişează din când în când. Suntem politicoase una cu cealaltă, însă dincolo de amabilităţi se află ciudă din partea ei şi-un amuzament mucalit din partea mea.

Pam e minionă, o fiinţă umană cât un chihuahua mic şi zbârlit. E singura femeie din câte am întâlnit

care susţine că are cu zece ani mai mult decât în realitate, aşa încât toată lumea să-i spună cât de tânără arată. În ideea asta, jură că are treizeci şi opt de ani. Faţa ei e mică, pielea tuciurie şi-şi aplică un strat gros de machiaj de diverse nuanţe într-o încercare zadarnică de-a adăuga „netezime" obrajilor. Aveam veşti pentru ea. Nu ai cum să ascunzi pungile de sub ochi prin folosirea îndemânatică a pudrei. Din majoritatea unghiurilor, oricine are creier poate vedea pungile de acolo, doar că arătând fantomatic de albe în loc de cenuşii. Cine e păcălit de asta? De ce nu-şi accentua ochii şi să arate cel puţin exotic şi umblată prin lume… precum Anna Magnani, Jeanne Moreau, Simone Signoret, poate? Pam adoptase în ultima vreme şi o frizură cu permanent, aşa încât părul ei castaniu-deschis arăta încreţit şi neîngrijit, un stil zice-se numit „aspectul de dormitor". În după-amiaza aceea era îmbrăcată într-un costum de vânătoare: o jachetă de călărie, pantaloni maro trei sferturi, colanţi roz şi pantofi cu toc jos şi catarame. Singurele partide de vânătoare la care participa erau cele din barurile celibatarilor, vârând în tolbă aventuri de-o noapte, de parcă sezonul stătea să se închidă şi permisul i-ar fi fost pe cale să expire. Ei bine, staţi o clipă. Îmi dau seama că n-am fost corectă. Nu-mi place de Pam mai mult decât îi place ei de mine. De fiecare dată când o văd, mă face să mă simt neînsemnată şi rea – ăsta nu-i felul meu preferat în care să mă descriu. Poate că şi ea mă evită din acelaşi motiv.

Separeul ei se află în faţă – un simbol al statutului personal, cred. M-a zărit şi şi-a făcut de lucru cu hârtii şi dosare. Pe când mi-am croit drum spre biroul ei, vorbea la telefon. Trebuie că discuta cu un bărbat, fiindcă era într-o dispoziţie curtenitoare. Se atingea peste tot în vreme ce vorbea, răsucindu-şi pe deget o şuviţă de păr, pipăindu-şi un cercel, netezind reverul jachetei.

Purta câteva lănţişoare de aur, care primiră şi ele atenţia cuvenită. Uneori îşi freca bărbia cu o za a lănţişorului de aur, scoţând un râset nepăsător, melodios, pe care trebuie să-l fi exersat noaptea târziu. Aruncă o privire spre mine, prefăcându-se surprinsă, ridicând o palmă ca să mă anunţe că va trebui să aştept.

Se întoarse cu spatele la mine în scaunul rotativ, încheindu-şi convorbirea telefonică printr-o intimitate murmurată. Deasupra unui teanc de dosare de pe masă, am văzut un exemplar din *Cosmo*, oferind articole despre punctul G, chirurgia estetică a sânilor şi violul social.

Pam închise în cele din urmă telefonul şi se roti iar spre mine, toată însufleţirea părăsindu-i faţa. Nu avea rost să-şi irosească numărul de spectacol cu mine.

— Te pot ajuta cu ceva, Kinsey?

— Am înţeles că ai scris vreo două poliţie pentru Leonard şi Marty Grice.

— Aşa-i.

Am zâmbit subţire.

— Mi-ai putea spune ce hram poartă hârtiile-n momentul de faţă?

Pam îşi feri privirea, executând un nou control digital: cercel, păr, rever. Apucă o za a lănţişorului de aur, plimbându-şi arătătorul pe ea până ce mi-am făcut griji că văzuse dincolo de aparenţe. Voia să-mi spună că Leonard Grice nu mă privea pe mine, dar ştia că fac uneori comisioane pentru California Fidelity.

— Care-i problema?

— Nu e niciuna, am spus. Vera Lipton are nedumeriri cu privire la despăgubirile pentru daunele provocate de incendiu şi vreau să ştiu dacă mai sunt alte poliţe în vigoare.

— Ei, stai un minut. Leonard Grice e-un om foarte drăguţ şi-a trecut prin şase luni lungi îngrozitoare. Dacă cei de la California Fidelity au

de gând să-i facă probleme, Vera ar face bine să vină personal la mine.

— Cine-a spus ceva despre probleme? Vera nici măcar nu poate procesa cererea de despăgubire până ce nu vine dovada pierderilor.

— Se-nţelege de la sine, Kinsey, zise ea. Tot nu văd ce legătură are asta cu tine.

Îmi simţeam zâmbetul cum începe să mi se lăţească pe chip. M-am aplecat înainte, cu mâna stângă lipită pe masă şi cea dreaptă înfiptă în şold. Credeam că era timpul să ne clarificăm relaţia.

— Nu că te-ar interesa pe tine, Pam, dar sunt în mijlocul unei mari investigaţii legate de caz. Nu eşti nevoită să cooperezi, dar voi reveni şi-i voi prezenta supervizorului de aici o hotărâre judecătorească şi cineva îţi va cădea în spate ca o tonă de cărămizi pentru toate neplăcerile pe care chestiunea le va provoca. Ei, aşa vrei să procedăm sau ce?

Sub machiajul gros, Pam începu să arate semne de roşeaţă.

— Sper că nu crezi că mă poţi intimida, zise ea.

— Categoric, nu.

Mi-am ţinut gura apoi şi-am lăsat-o să asimileze ameninţarea. Mi s-a părut că sunase destul de bine.

Luă un teanc de hârtii şi le trânti pe masă, aliniindu-le marginile.

— Leonard Grice a avut asigurare de viaţă şi de accidente la California Fidelity. A primit douăzeci şi cinci de mii de dolari pentru asigurarea de viaţă şi va mai primi douăzeci şi cinci de mii pentru daunele de structură ale casei. Bunurile mobile nu erau asigurate.

— De ce numai douăzeci şi cinci pentru casă? Credeam că locuinţa aia valora peste o sută de mii? Nu va avea destui bani să facă reparaţiile, nu-i aşa?

— Când a cumpărat casa în 1962, aceasta valora douăzeci şi cinci de mii, şi pentru suma asta a asigurat-o. N-a ridicat niciodată valoarea acoperirii

şi nu a cumpărat nicio altă poliţă. Personal, nu văd cum va putea face ceva cu casa. E-o cauză pierdută, motiv pentru care cred că a şi suferit atâta.

Acum că-mi spusese, mă simţeam vinovată pentru toate porcăriile gen macho pe care i le servisem.

— Mersi. Asta mă ajută mult, am zis. Ăă… apropo, Vera voia să te întreb dacă te-ar interesa să întâlneşti un inginer în tehnică aerospaţială cu bani şi fără constrângeri.

O minunată expresie de nesiguranţă îi străbătu faţa: suspiciune, poftă sexuală, lăcomie. Îi ofeream oare pe tavă o prăjitură sau un rahat maroniu şi plat de câine? Ştiam ce-i trecea prin cap. În Santa Teresa, un bărbat singur rămâne pe piaţă poate zece zile înainte să-l înşface cineva.

Îmi aruncă o privire îngrijorată.

— Ce nu-i în regulă cu el? De ce nu l-ai luat tu prima?

— Eu tocmai am ieşit dintr-o relaţie, am spus. Sunt în faza de recuperare.

Ceea ce era adevărat.

— Poate o să-i dau un telefon Verei, zise ea slab.

— Minunat. Mersi din nou pentru informaţii, am spus şi i-am oferit o fluturare scurtă din mână în timp ce mă îndepărtam de masa ei.

Cu norocul meu, Pam avea să se îndrăgostească de tipul ăla şi-mi va cere să-i fiu domnişoară de onoare. Atunci m-aş procopsi cu una dintre rochiile alea prosteşti cu un ghem de volănaşe la şold. Când am aruncat o privire înapoi spre ea, părea să se fi micşorat, şi am simţit o mustrare de conştiinţă. Nu era o persoană chiar aşa de rea.

11

Am luat cina în seara aceea la Rosie's, un local mic aflat la jumătate de cvartal depărtare de apartamentul meu. E-o încrucişare dintre un bar de cartier şi-un restaurant ieftin de modă veche, prins la mijloc între o spălătorie automată pe colţ şi un atelier de reparaţii electrice, pe care-l ţine un om pe nume McPherson chiar în casa lui. Toate aceste trei afaceri funcţionează de peste douăzeci şi cinci de ani şi sunt acum, teoretic, ilegale, reprezentând nerespectări flagrante ale planului urbanistic, cel puţin pentru oamenii care locuiesc altundeva. O dată la doi ani, câte unui cetăţean prea zelos i se năzăreşte să meargă în faţa consiliului orăşenesc pentru a denunţa caracterul scandalos al acestei falii în integritatea rezidenţială. Între aceste momente, cred că banii trec dintr-o mână în alta.

Rosie însăşi are probabil şaizeci şi cinci de ani, e unguroaică, scundă şi pieptoasă, o creatură îmbrăcată cu *muumuu*[12] al cărei păr cănit cu *henna* îi cade mult peste frunte. Preferă rujul de-o nuanţă oranj-închis ce de obicei îi depăşeşte forma gurii, lăsând impresia că odată a avut buze mult mai mari. Foloseşte fără măsură creionul dermatograf, făcându-şi ochii să pară severi şi plini de reproş. Vârful nasului aproape îi atinge buza de sus.

M-am aşezat în separeul meu obişnuit din spate. Între sticla de ketchup şi cutia cu şerveţele stătea o foaie de meniu şapirografiată, vârâtă în plastic. Selecţiile erau scrise cu roşu, ca observaţiile din carnetul de note cu care ne trimiteau acasă când eram în şcoala primară. Majoritatea denumirilor erau în ungureşte; cuvinte cu multe accente şi „z"-uri şi umlaut-uri, sugerând că meniurile aveau să fie iuţi şi viu colorate.

Rosie veni în pas iute, cu carneţelul şi creionul pregătite, într-o atitudine reţinută. Se simţea ofensată de ceva, dar nu eram încă sigură ce

făcusem. Îmi smulse meniul din mână şi-l puse la loc, notând comanda fără să mă consulte. Dacă nu-ţi place cum e condus localul, te duci altundeva. Termină de scris şi se uită cu ochii mijiţi la carneţel, verificând rezultatele. Nu prea voia să-mi întâlnească privirea.

— N-ai venit o săptămână, 'şa că mi-am zis că ieşti supărată pă mine, spuse ea. Pui pariu c-ai mâncat mizerii, nu? Nu-mi răspunde. Nu vreau s-aud. Nu-mi datorezi scuze. Ieşti doar norocoasă că-ţi dau ceva ca lumea. Uite ce-o să primeşti.

Îşi consultă din nou carneţelul cu un ochi critic, citindu-mi apoi comanda cu interes, de parcă era ceva nou pentru ea.

— Salată de ardei graşi. Fantastică! Cea mai bună! Cu mâna mea am făcut-o, 'şa că ştiu că-i făcută cum treb'e. Ulei de măsline, oţet, un deget dă zahăr. Nu te gândi la pâine, s-a terminat. Henry n-a adus azi proaspătă, 'şa că ce ştiu eu? Ar putea fi şi el supărat pă mine. De un' să ştiu ce-am făcut? Nime' nu-mi spune lucruri d-astea. Apoi îţ' dau tocăniţă acră din coadă de bou – pe asta o tăie de pe listă – prea multă grăsime. Nu-ţi face bine. Îţi dau *tejfeles sült ponty,* nişte ştiucă bună pe care-o prăjesc în smântână, şi, dacă-ţi cureţi farfuria, ţ-aş putea da vişine prăjite de-oi crede că le meriţi, da' nu le meriţi. Vinul o să-l aduc odată cu felul doi. E-austriac, da' merge.

Plecă apoi cu pas iute, cu spatele drept, cu părul de culoarea cojilor uscate de mandarină. Grosolănia ei are uneori un farmec excentric, însă alteori este pur şi simplu iritantă, ceva ce trebuie să suporţi dacă vrei să mănânci la ea. În unele seri, la capătul zilei, nu pot tolera abuzul verbal, preferând în schimb automatismul impersonal al unui restaurant *drive-in* ori pacea şi liniştea untului de arahide şi-a sendvişului cu murături în mărar de-acasă.

În seara aceea, la Rosie's era pustiu, localul arăta mohorât şi nu tocmai curat. Pereţii sunt

îmbrăcaţi în plăci de placaj înnegrit de murdărie, acoperit cu un strat de aburi de la bucătărie şi fum de ţigară. Iluminatul e deficitar – prea slab, prea generalizat –, aşa încât puţinii clienţi care rătăcesc înăuntru par pământii şi bolnavi. Un televizor de pe bar pâlpâie de obicei imagini colorate fără niciun sunet, iar un peşte-spadă arcuit deasupra lui arată de parcă e făcut din alabastru şi presărat cu funingine. Mi-e ruşine să spun cât de mult îmi place localul. Nu va fi niciodată o atracţie turistică. Nu va fi niciodată un bar al persoanelor singure. Nimeni nu-l va „descoperi" vreodată sau nu-i va oferi măcar o jumătate de stea. Va mirosi întotdeauna a bere vărsată, a paprika şi a untură încinsă. E-un local unde pot mânca singură şi nici măcar nu-i nevoie să iau cu mine o carte ca să evit compania nedorită. Pe orice bărbat ar trebui să-l îngrijoreze o femeie pe care o poate agăţa într-o speluncă aşa cum e aceasta.

Uşa de la intrare se deschise şi cotoroanţa care locuieşte peste drum intră, urmată de Jonah Robb, cu care stătusem de vorbă-n dimineaţa aceea la Departamentul de Persoane Dispărute. Aproape că nu l-am recunoscut la început în hainele de civil. Purta jeanşi, o jachetă gri de tweed şi bocanci maronii. Cămaşa părea nouă, pliurile de la ambalare fiind încă vizibile, gulerul – scrobit şi rigid. Se plimba ca un om care are un toc de pistol ascuns sub braţul stâng. Intrase, după cât se vede, ca să mă caute, fiindcă se îndreptă direct spre masa mea şi se aşeză.

— Bună. Ia loc, i-am spus.

— Am auzit că-ţi faci veacul pe-aici, zise el.

Aruncă o privire în jur şi sprâncenele i se ridicară puţin ca şi când zvonul ar fi fost adevărat, dar greu de crezut.

— Departamentul de Sănătate ştie de localul ăsta?

Am râs.

Ieşind din bucătărie, Rosie îl zări pe Jonah şi se opri din mers, retrăgându-se de parcă o smucise în spate o frânghie.

El se uită peste umăr să vadă dacă nu ratase ceva.

— Care-i problema? Şi-a dat seama că sunt poliţist? Are o problemă cu asta?

— Îşi verifică machiajul. E-o oglindă pe interiorul uşii de la bucătărie, am spus.

Rosie reapăru, hlizindu-se cochet, aducându-mi tacâmurile şi trântindu-le pe masă, strânse bine într-un şerveţel de hârtie.

— N-ai zis c-aştepţ' pe cineva, murmură ea. Pretinu' tău vrea să-mbuce cât de cât ceva? Un aperitiv lichid, poate? Bere, vin, o băutur-amestecată?

— Nişte bere sună bine, zise el. Ce aveţi la butoi?

Rosie îşi împreună mâinile şi mă privi cu interes. Nu se adresează niciodată direct unui străin, aşa că am fost nevoiţi să interpretăm o scenetă în care eu am făcut pe traducătoarea, parcă brusc angajată de ONU.

— Mai ai la dozator? am întrebat.

— Sigur. De ce s-am altceva?

M-am uitat la Jonah şi el şi-a exprimat acceptul cu o clătinare din cap.

— Cred că vom lua un Budweiser, atunci. Mănânci ceva? Mâncarea-i minunată.

— N-am nimic împotrivă, a zis el. Ce recomanzi?

— Ce-ar fi să dublezi doar comanda, Rosie? Poţi face asta pentru noi?

— Sigur. Se uită spre mine cu o aprobare vicleană. Habar n-aveam, zise ea.

O puteam simţi cum mă înghionteşte în gând cu cotul. Ştiam în ce consta aprecierea ei. Îi plăceau bărbaţii cu greutate. Îi plăceau tipii bruneţi şi cu atitudini indiferente. Se îndepărtă atunci de la masă, lăsându-ne cu şiretenie singuri. Nu e nici pe

departe la fel de binevoitoare atunci când vin acolo însoţită de femei.

— Ce te aduce pe-aici? am întrebat.

— Lenea. Curiozitatea. Te-am verificat, ca să nu mai fie nevoie să vorbim despre toate prostiile.

— Ca să putem trece direct la ce? am întrebat.

— Crezi că am un scop precis, sau ce?

— Sigur, am spus. Cămaşă nouă. Verighetă lipsă. Pun pariu că soţia te-a părăsit acum două săptămâni şi că te-ai bărbierit cu mai puţin de-o oră în urmă. Nici măcar nu ţi s-a uscat apa de colonie pe gât.

El râse. Avea o faţă inofensivă şi dinţi sănătoşi. Se aplecă în faţă pe coate.

— Uite cum a fost, zise. Am cunoscut-o când aveam treisprezece ani şi de-atunci am fost împreună. Cred că ea s-a maturizat, dar eu nu, niciodată, cel puţin nu cu ea. Nu ştiu ce să mă fac. De fapt, e plecată de-un an. Doar că *îmi pare* a fi o săptămână. Eşti prima femeie la care mă uit de când m-a părăsit.

— Unde s-a dus?

— În Idaho. A luat copiii cu ea. Doi, zise el de parcă ştia că asta urma să-l întreb. O fată de zece ani, cealaltă de opt. Courtney şi Ashley. Eu le-aş fi numit altfel. Sara şi Diane, Patti şi Hill, ceva de felul ăsta. Nici măcar nu le-nţeleg pe fete. Nici măcar nu ştiu la ce se gândesc. Îmi iubesc cu adevărat copiii, dar din ziua când s-au născut a fost ca şi când s-ar fi aflat într-un club exclusivist alături de soţia mea. N-am reuşit să obţin statutul de membru, orice am făcut.

— Care era numele soţiei tale?

— Camilla. La naiba! Mi-a sfâşiat inima din rădăcini. Am pus pe mine paisprezece kilograme anul ăsta.

— E timpul să le dai jos, am spus.

— E timpul să fac multe lucruri.

Rosie se înapoie la masă cu o bere pentru el şi c-un pahar de vin alb pentru mine. Cunoşteam

cumva povestea asta? Bărbaţii tocmai ieşiţi dintr-o căsnicie sunt un dezastru şi eu însămi eram un dezastru. Experimentasem deja toată durerea, nesiguranţa şi emoţiile necontrolate. Chiar şi Rosie simţea că nu avea să fie raiul pe Pământ. Se uita la mine ca şi când nu-şi putea da seama cum de o dădusem în bară aşa de repede. Când plecă, m-am întors la subiectul de pe tapet.

— Nici eu nu mă descurc aşa de bine, am spus.

— Asta am auzit şi eu. Mă gândeam că ne putem ajuta reciproc.

— Nu aşa merg lucrurile.

— Vrei să mergem la poligon şi să tragi în ceva?

Am râs. Nu m-am putut abţine. Se pricepea.

— Sigur. Am putea face asta. Ce fel de pistol ai?

— Un Colt Python cu ţeavă de 15 centimetri, cu gloanţe de calibrul .38 sau .357 magnum. De obicei port doar un Trooper MK III, dar am avut ocazia să iau Python-ul şi n-am putut-o ignora. Patru sute de dolari. Ai fost căsătorită de două ori? Nu înţeleg cum te poţi convinge să faci asta. Adică, Isuse! Am crezut că mariajul înseamnă un devotament real. Ca nişte suflete, ştii, alipite pentru eternitate şi rahaturi de felul ăsta.

— Patru sute de dolari e-un chilipir. De unde ai mai scos-o şi pe-asta? M-am uitat la el cu ochii mijiţi. Care-i problema, eşti catolic sau aşa ceva?

— Nu, sunt doar bătut în cap, cred. Mi-am căpătat noţiunile de romantism din revistele pentru femei de la salonul de înfrumuseţare pe care-l conducea mama când eram mic. Arma am luat-o dintre bunurile lăsate de răposatul Dave Whitaker.

Văduva lui urăşte armele şi nu i-a plăcut niciodată că s-a apucat să le colecţioneze, aşa că a scăpat de ele cu prima ocazie. Aş fi plătit preţul de piaţă, dar nu voia să audă de asta. O cunoşti? Bess Whitaker?

Am scuturat din cap.

Când Rosie aşeză câte o farfurie în faţa fiecăruia, el ridică ochii. Îmi puteam da seama

după privirea lui că nu se aştepta la ardei graşi cu sos de salată, chiar şi cu mici fulgi de pătrunjel presăraţi ici-colo.

De obicei, Rosie aştepta până ce gustam din mâncare şi-i ofeream laude elaborate precum ale cronicarilor culinari, dar de data aceasta păru să-şi fi schimbat obiceiul. De-ndată ce plecă, Jonah se aplecă înainte.

— Ce-i porcăria asta?

— Mănâncă şi vezi.

— Kinsey, în ultimii zece ani am luat masa alături de copii care stau şi dau deoparte toată ceapa şi ciupercile din farfurie. Nu ştiu cum să mănânc dacă mâncarea nu-i făcută din plicuri semipreparate.

— Te aşteaptă o mare surpriză, am spus. Ce-ai pus în gură în anul de când te-a părăsit soţia?

— A lăsat în congelator o mulţime de mese gata preparate, în fiecare seară am dezgheţat câte o cutie şi-am băgat-o în cuptorul cu microunde timp de o oră. Cred că s-a dus la o vânzare angro şi-a cumpărat o mulţime de cutii din-acelea cu mici compartimente pentru mâncare. Voia să mănânc hrană bine echilibrată, deşi mă bătea la cap în privinţa banilor.

Am lăsat furculiţa pe masă şi m-am uitat la el, încercând să-mi imaginez pe cineva punând la gheaţă 365 de mese ca s-o poată şterge de-acasă. Asta era femeia cu care, cică, îşi închipuise că va rămâne toată viaţa, ca bufniţele.

Tocmai mânca prima gură de salată de ardei, cu ochii daţi peste cap. Expresia facială sugera că ardeiul îi stătea în mijlocul limbii în timp ce mesteca în gol pe lângă el. Fac şi eu asta cu piureul ăla de cartofi îndulcit, pe care oamenii insistă să-l gătească de Ziua Recunoştinţei. De ce-ar pune cineva bezele pe-o legumă? Ce, eu aş pune acadea pe sparanghel sau bomboane pe varză de Bruxelles? Până şi ideea îmi strepezeşte dinţii.

Jonah clătină filosofic din cap pentru sine şi începu să mănânce salata de ardei cu plăcere. Trebuie să fi fost cel puţin la fel de gustoasă ca porcăriile pe care i le gătea Camilla. Mi-am imaginat tavă după tavă de peşte ton îngheţat cu chipsuri de cartofi fărâmiţate, poate cu fasole îngheţată într-un compartiment şi rondele de cartofi în cel alăturat. Pariez că-i lăsase baxuri a câte şase cutii de cocteil de fructe pentru desert. Se uita la mine.

— Care-i problema? mă întrebă. De ce ai expresia aia pe faţă?

Am ridicat din umeri.

— Căsnicia e-un mister.

— Subscriu la asta, zise. Apropo, cum se mai prezintă cazul tău?

— Păi, încă adulmec, am spus. În momentul de faţă, fac o mică investigaţie secundară în privinţa unei crime nerezolvate. Vecina de alături a fost ucisă în aceeaşi săptămână când a plecat Elaine.

— Asta nu sună bine. Care-i legătura?

— Nu ştiu încă. Poate niciuna. Mi s-a părut doar o înlănţuire interesantă de întâmplări ca Marty Grice să fie ucisă iar Elaine Boldt să dispară la câteva zile distanţă.

— A fost identificată fără niciun fel de dubii?

— Marty? N-am nicio idee. Dolan e foarte secretos cu lucruri de-astea. Nu vrea să-mi spună nimic.

— De ce nu arunci o privire la dosare?

— O, fii serios! Nu mă va lăsa să văd dosarele.

— Atunci, nu i-o cere lui. Cere-mi-o mie. Pot face copii dacă-mi spui ce doreşti.

— Jonah, te-ar da afară de nu te-ai vedea! Nu vei mai lucra niciodată. Va trebui să vinzi pantofi tot restul vieţii.

— De ce-ar trebui să afle?

— Cum ai putea scăpa basma curată? El ştie totul.

— *Pe dracu'!* Dosarele sunt ţinute la Departamentul Identificare şi Înregistrare. Pariez că are un al doilea set în birou, aşa că probabil nu se uită niciodată la originale. O să aştept doar până ce-o să iasă şi-o să xeroxez orice ai nevoie. Apoi o să le pun la loc.

— Nu trebuie să le scoţi pe semnătură?

Îmi aruncă atunci o privire ca şi cum eram genul de persoană care nu parca niciodată într-un loc interzis. De fapt, pentru cineva ca mine, care minte cu talent înnăscut, era ciudat să mă preocupe codul rutier şi cărţile de la bibliotecă neînapoiate la timp. Încălcări ale încrederii publice. O, de-acord, uneori mai forţez ilegal câte-o încuietoare, dar nu şi dacă socotesc că există vreo şansă să fiu *prinsă*. Ideea de-a scoate pe furiş din secţia de poliţie documente oficiale îmi făcea stomacul să se strângă, de parcă eram pe cale să primesc o injecţie cu antitetanos.

— A, nu face asta! am spus. Nu poţi!

— Cum adică, „nu pot"? Sigur că pot! Ce vrei să vezi? Autopsia? Raportul asupra incidentului? Interogatoriile ulterioare? Rapoartele de laborator?

— Asta ar fi minunat! Mi-ar fi cu adevărat de ajutor.

Am ridicat privirea cu vinovăţie. Rosie stătea acolo şi aştepta să ne ia castroanele de salată. M-am lăsat pe spate pe banchetă şi am aşteptat până ce ambele farfurii au fost luate.

— Uite, nu ţi-aş cere niciodată să faci un asemenea lucru…

— Nu tu-mi ceri. Mă ofer eu. Nu mai fi aşa de bleagă! Poate se va-ntoarce roata şi-mi vei face şi tu o favoare cândva.

— Dar, Jonah, chiar o să ia foc dacă află despre scurgeri de informaţii din departament. Ştii cum reacţionează. Te rog, nu te pune în pericol!

— Nu te nelinişti! Detectivii de la Omucideri au tărâţe-n cap uneori. N-o să-i furi cazul de sub nas. Probabil că oricum n-are un caz, aşa că de ce să se îngrijoreze?

* * *

După cină, m-a condus până acasă. Era numai 8.15, dar aveam de lucru şi el păru puţin uşurat că legătura dintre noi nu avea să se prelungească sau să devină intimă. De-ndată ce i-am auzit paşii îndepărtându-se, am stins becurile de afară, m-am aşezat la birou cu nişte cartonaşe pentru notiţe în faţă şi-am recuperat din însemnări.

Am parcurs câteva cartonaşe completate înainte şi le-am prins pe panoul cel mare de deasupra pupitrului. Am stat acolo mult timp, citind notiţele una după alta, sperând la o sclipire de lumină. Ieşi la iveală doar o singură însemnare curioasă. Fusesem foarte meticuloasă să notez fiecare lucru pe care mi-l aminteam de la prima cercetare a apartamentului lui Elaine. Fac asta din obişnuinţă, aproape ca un mic joc pe care-l aplic mie însămi pentru a-mi testa memoria. În dulapul din bucătărie, femeia avea câteva conserve cu mâncare pentru pisici. „9-Lives Beef şi Liver Platter”, menţiona biletul. Acum mi se părea ceva nelalocul lui. Care pisică?

12

La ora nouă, în dimineaţa următoare, m-am dus cu maşina până la Via Madrina. Tillie nu-mi răspunse la sonerie, aşa că am aşteptat un minut, trecând în revistă lista cu numele chiriaşilor de pe afişier. Era un Wm. Hoover la apartamentul 10, chiar lângă apartamentul lui Elaine. L-am sunat.

Interfonul prinse viaţă.

— Da?

— Domnul Hoover? Mă numesc Kinsey Millhone. Sunt detectiv particular şi o caut pe Elaine Boldt. Se poate să vă adresez câteva întrebări?

— Adică, chiar în clipa asta?

— Păi, da, dacă nu vă deranjează. Am trecut pe aici să discut cu administratoarea clădirii, dar nu e acasă.

Am auzit un murmur de conversaţie, după care uşa bâzâi în chip de îngăduinţă. A trebuit să sar ca s-o prind cât încuietoarea era încă deschisă. Am luat liftul pentru un etaj. Odată ajunsă pe palier, am văzut apartamentul 10 chiar în faţa mea. Hoover stătea în hol într-un halat albastru, scurt, flauşat, cu găuri. I-am estimat vârsta la patruzeci şi patru, patruzeci şi cinci de ani. Era plăpând, înalt poate de unu şaizeci şi şapte, cu picioare subţiri, musculoase, vag acoperite de puf. Părul negru era zbârlit şi bărbatul arăta ca şi când nu se mai bărbierise de două zile. Ochii îi erau încă buhăiţi de somn.

— O, Doamne, v-am trezit, am spus. Urăsc să le fac asta oamenilor.

— Nu, eram treaz, zise el.

Îşi trecu o mână prin păr, scărpinându-se la ceafă în timp ce căsca. A trebuit să-mi încleştez dinţii ca să nu casc la rândul meu. Cu picioarele goale, trecu înapoi în apartament, iar eu l-am urmat.

— Tocmai am pus de cafea. O să fie gata într-o secundă. Intraţi şi luaţi loc.

Vocea lui era uşoară şi subţire.

Indică bucătăria la dreapta. Apartamentul era imaginea inversată a celui al lui Elaine şi bănuiam că dormitoarele lor principale aveau un perete comun. Am aruncat o privire la camera de zi care, ca şi a ei, se deschidea din antreu şi dădea de asemenea spre proprietatea familiei Grice de alături. În vreme ce apartamentul lui Elaine dădea spre stradă, acesta nu se distingea prin mare lucru – avea doar o privelişte vagă a munţilor în zare la stânga, parţiali ascunşi de două rânduri de pini ce creşteau de-a lungul lui Via Madrina.

Hoover îşi potrivi halatul scurt şi se aşeză pe un scaun de bucătărie, încrucişându-şi picioarele. Avea genunchi frumoşi.

— Cum aţi spus că vă numiţi? îmi pare rău, sunt încă jumătate adormit.

— Kinsey Millhone, am zis.

Bucătăria mirosea a cafea fiartă şi a iz de dinţi nespălaţi. Ai lui, nu ai mei. Se întinse după o ţigară subţire şi maro şi o aprinse, sperând poate să-şi mascheze respiraţia de dimineaţă cu ceva şi mai neplăcut. Ochii săi aveau maroniul blând al tutunului, genele erau rare, faţa – uscăţivă. Mă privea cu tot plictisul unui boa constrictor după o masă grea constând dintr-o cârtiţă. Filtrul de cafea mai emise câteva râgâituri şi se potoli cât timp el se întinse după două câni mari alb cu albastru. Una avea imprimat pe ea un desen cu iepuraşi care şi-o trăgeau.

Cealaltă înfăţişa elefanţi la fel de ocupaţi. Am încercat să nu mă uit. Lucrul care m-a preocupat ani la rând e cum se împerecheau dinozaurii, în special aceia mari şi ţepoşi. Cineva mi-a spus odată că o făceau în apă, care-i ajuta susţinându-le greutatea, dar îmi vine greu să cred că dinozaurii erau aşa deştepţi. Nu părea probabil, cu capetele

alea mici şi ţuguiate. M-am îndemnat să revin la realitate.

— Dumneavoastră cum vi se spune? William? Bill?

— Wim, zise el.

Scoase din frigider o cutie de lapte şi găsi o linguriţă pentru bolul cu zahăr. Am adăugat lapte în cafea şi-am privit cu interes când el adăugă într-a sa două linguri cu vârf. Îmi surprinse privirea.

— Încerc să iau în greutate, zise. Ştiu că zahărul nu face bine la dinţi, dar beau în fiecare dimineaţă un amestec din-ăla chinuitor de proteine – ştiţi de care – cu ou şi banană şi germeni de grâu. Pfui! Gustul de după pur şi simplu nu poate fi înlăturat. Pe deasupra, urăsc să mănânc înainte de două după-amiaza, aşa că presupun c-ar trebui să mă resemnez cu a fi slab. În orice caz, din pricina asta-mi îndulcesc aşa cafeaua. Îmi fac socoteala că orice poate să ajute. Şi dumneata pari puţin cam subţirică.

— Alerg în fiecare zi şi uit să mănânc.

Am sorbit din cafea, care avea o vagă aromă de mentă. Era chiar foarte bună.

— Cât de bine o cunoşteaţi pe Elaine? am întrebat.

— Stăteam de vorbă când ne întâlneam în hol, spuse el. Suntem vecini de ani întregi. De ce-o căutaţi? A întârziat cu plata la facturi?

l-am spus pe scurt despre aparenta ei dispariţie, adăugând că explicaţia nu trebuia să fie sinistră, dar că era totuşi enigmatică.

— Vă amintiţi când aţi văzut-o ultima dată?

— Nu tocmai. Cândva înainte să plece. De Crăciun, cred. Nu, rectific. Am văzut-o totuşi de Revelion. Spunea că rămâne acasă.

— Ştiţi cumva dacă avea pisică?

— O, sigur. O vietate splendidă. O persană cenuşie uriaşă pe nume Mingus. A fost de fapt pisoiul meu la început, dar eu abia dacă stăteam acasă şi-am crezut că ar trebui să aibă companie,

aşa că i l-am dat ei. Pe-atunci nu era decât un puişor. Habar nu aveam că se va dovedi a fi o aşa frumuseţe, altfel nu aş fi renunţat la el. De-atunci m-am tot boscorodit pentru asta, dar ce poţi face? Un târg e-un târg.

— Care a fost târgul?

El ridică indiferent din umeri.

— Am pus-o să jure că nu-i va schimba niciodată numele. Charlie Mingus. După pianistul de jazz. A mai trebuit să promită şi că nu-l va lăsa singur, altfel care ar mai fi fost ideea de a i-l da? Puteam la fel de bine să-l ţin eu.

Wim trase cu atenţie din ţigară, sprijinindu-şi cotul pe masa de bucătărie. Auzeam duşul cum curgea, undeva în partea din spate a apartamentului.

— Îl ducea cu ea în Florida în fiecare an?

— O, sigur. Uneori chiar şi-n cabină, dacă era loc în avion. Spunea că-i plăcea la nebunie acolo, se credea stăpânul locului.

Luă un şerveţel şi-l împături în jumătate.

— Ei bine, e curios că pisoiul nu şi-a făcut încă apariţia.

— Probabil că-i tot cu stăpâna lui, oriunde ar fi ea.

— Aţi discutat cu ea după crima din vecini?

Wim negă cu o mişcare din cap, scuturând cu dibăcie scrumul în şerveţelul împăturit.

— Dar am vorbit cu poliţia, sau, mai degrabă, au vorbit ei cu mine. Ferestrele mele din camera de zi dau drept spre casa aia şi erau interesaţi de ceea ce-aş fi putut vedea. Adică nimic, daţi-mi voie să adaug. Detectivul ăla a fost cel mai mare măgar macho din câţi am întâlnit şi nu i-am apreciat atitudinea superioară. Să vă mai torn?

Se ridică şi aduse cafeaua.

Am aprobat dând din cap şi el a umplut ambele căni, turnând din termos. Sunetul de apă curgând încetase brusc şi Wim băgă de seamă asta, exact ca mine. Se înapoie la chiuvetă şi-şi stinse ţigara

vârând-o sub jetul de apă, apoi o aruncă la gunoi. Scoase o tigaie şi luă un pachet de şuncă din frigider.

— V-aş oferi micul dejun, dar nu am destul decât dacă vreţi o porţie din amestecul meu de proteine. O să fie gata într-un minut, oricât ar fi el de dezgustător. Mâncarea adevărată o pregătesc pentru un prieten.

— Oricum, trebuie să plec imediat, am spus, ridicându-mă.

Flutură repezit din mână spre mine.

— Staţi jos, staţi jos. Terminaţi-vă măcar cafeaua. Puteţi să mă şi întrebaţi orice vreţi, dacă tot sunteţi aici.

— Dar veterinarul pisicii? Era cineva din cartier?

Wim desfăcu trei fâşii de şuncă şi le întinse în tigaie, aprinzând gazul. Se aplecă, uitându-se atent la flacăra mică şi albastră. Trebui să-şi tragă halatul la spate.

— E-o clinică pentru pisici după colţ, pe Serenata Street. Îl ducea pe Ming acolo într-o cutie dintr-aia portabilă pentru pisici, iar el urla ca un coiot. Ura veterinarul.

— Aveţi vreo bănuială unde s-ar putea afla Elaine?

— Dar sora ei nu ştie? Poate că s-a dus la Los Angeles s-o viziteze.

— Tocmai sora ei e cea care m-a angajat, am spus. N-a mai văzut-o pe Elaine de câţiva ani buni.

Wim ridică brusc ochii de la tigaia cu şuncă şi râse.

— Ăsta-i un rahat cu ochi! Cine v-a spus-o? Am întâlnit-o eu însumi aici acum doar şase luni.

— Aţi întâlnit-o pe Beverly?

— Sigur, zise el.

Luă o furculiţă şi împinse fâşiile de şuncă în tigaie. Se întoarse la frigider şi scoase trei ouă. Eram moartă de foame numai uitându-mă la pregătirile acelea.

Continuă într-o dispoziţie vorbăreaţă:

— E poate cu patru ani mai tânără decât Elaine. Păr negru, frizură rebelă, piele splendidă. Se uită la mine. Am sau nu dreptate?

— Pare a fi femeia pe care am întâlnit-o şi eu, am zis. Dar mă întreb de ce m-a minţit.

— Pot ghici, spuse el. Rupse o bucată de prosop din hârtie şi-o împături, aşezând-o lângă tigaie. Au avut o ceartă urâtă, ştiţi, de Crăciun. Beverly probabil nu vrea să se afle asta. Au ţipat de-a dreptul şi-au aruncat cu tot felul de lucruri, au trântit uşile. O, Doamne! Şi ce limbaj au folosit! Era obscen. Habar nu aveam că Elaine ştia să înjure aşa, deşi trebuie să spun că soră-sa era şi mai şi.

— Despre ce era vorba?

— Un bărbat, desigur. Pentru ce altceva se mai încing spiritele?

— Aveţi vreo idee cine era?

— Nu. Sincer, bănuiesc că Elaine e una dintre femeile alea care e încântată în secret de ideea văduviei. Primeşte multă compasiune şi libertate din plin. Are toţi banii din lume şi nimeni care s-o bată la cap. De ce să împartă aşa ceva cu vreun bărbat? Se descurcă mai bine singură.

— De ce să se certe cu Beverly, dacă aşa stăteau lucrurile?

— Cine ştie? Poate au crezut că e distractiv.

Mi-am terminat cafeaua, după care m-am ridicat.

— Ar fi bine s-o şterg. Nu vreau să vă întrerup micul dejun, dar s-ar putea să vreau să revin. Sunteţi trecut în cartea de telefon?

— Sigur. Dar lucrez… sunt barman la Hotel Edgewood de lângă plajă. Îl ştiţi?

— Nu e de buzunarul meu, dar ştiu la care vă referiţi.

— Veniţi în vizită cândva. Sunt acolo de la şase până la ora închiderii în fiecare seară, mai puţin lunea. O să vă fac cinste cu o băutură.

— Mulţumesc, domnule Hoover. O să vin. Apreciez ajutorul dumneavoastră. Cafeaua a fost minunată.

— Oricând, zise el.

Am ieşit singură, observându-l cu coada ochiului pe tovarăşul lui de la micul dejun, care arăta ca unul scos din reviste de modă pentru bărbaţi: ochi posomorâţi, o linie a bărbiei perfectă, cămaşă fără guler şi-un sveter de caşmir italienesc aruncat peste umeri şi cu mânecile strânse într-un nod în faţă.

În bucătărie, Wim Hoover începuse să cânte o versiune a *The Man I Love.* Vocea lui suna exact ca a lui Marlene Dietrich.

* * *

Când am ajuns în vestibul, am dat peste Tillie, care împingea înainte un cărucior de magazin ca pe-un căruţ de copii. Era încărcat cu pungi de hârtie maro.

— Îmi place să merg la piaţă de două ori pe zi, zise ea. Ai venit aici pentru mine?

— Da, dar când am văzut că nu eşti acasă, am urcat şi-n schimb am purtat o scurtă discuţie cu Wim. Nu mi-am dat seama că Elaine Boldt avea pisică.

— O, îl are pe Ming de ani întregi. Nu ştiu de ce nu m-am gândit să-ţi spun asta. Mă întreb ce-o fi făcut cu el?

— Ai spus că în seara aia a dus la taxi un bagaj de mână. E posibil să fi fost Mingus în cutia lui pentru transport?

— Păi, asta trebuie să fi fost. Era fără-ndoială destul de mare şi, într-adevăr, lua motanul cu ea oriunde mergea. Bănuiesc că şi el a dispărut. Nu la asta vrei să ajungi?

— Încă nu ştiu, dar probabil că da. Păcat că nu suferă de-o boală pisicească rară, ca să-l pot depista cu ajutorul vreunui veterinar, am spus.

Ea scutură din cap.

— Cu asta nu te pot ajuta. E-ntr-o stare bună de sănătate, din câte ştiu eu. Ar fi uşor de recunoscut. O vietate mare, bătrână, sură, cu blană lungă. Trebuie să fi cântărit cel puţin 9 kilograme.

— Avea pedigri?

— Nu, iar ea l-a castrat de timpuriu, aşa că n-a fost folosit pentru împerechere.

— Ei bine, am spus, ar trebui la fel de bine să încep verificările şi-n privinţa lui, dacă tot nu am altă informaţie până în momentul ăsta. Ai vorbit ieri cu poliţia?

— O, da, şi le-am zis că suntem de părere că femeia e posibil să fi furat facturile lui Elaine când a intrat în casă. Agentul de poliţie s-a uitat la mine de parcă mă credea ţicnită, dar a notat totuşi asta.

— Îţi mai spun ceva ce-a amintit Wim. El jură că sora lui Elaine, Beverly, a fost aici de Crăciun şi-a fost o mare ceartă între ele. Ştiai cumva despre aşa ceva?

— Nu, nu ştiam, şi nici Elaine n-a pomenit nimic despre asta, zise ea, mişcându-se neastâmpărată. Trebuie să intru, Kinsey. Am nişte şerbet care-o să curgă imediat dacă nu-l vâr numaidecât în congelator.

— Bine. Am să mă întorc la tine mai târziu, dacă am nevoie de ceva, am spus. Mersi!

Tillie îşi continuă drumul prin vestibul, împingându-şi căruciorul cu cumpărături, iar eu m-am întors la maşină şi am descuiat-o. Am aruncat ca de obicei o privire spre casa de vizavi, atenţia fiindu-mi atrasă aproape irezistibil de acea ruină pe jumătate carbonizată în care avusese loc crima. Din impuls, am încuiat la loc maşina şi-am mers cu paşi mari până la poarta casei familiei Snyder. Bărbatul trebuie să mă fi observat prin fereastră, fiindcă uşa se deschise tocmai când am ridicat mâna să bat în ea. Păşi afară pe verandă.

— V-am văzut că veniţi pe trotuar. Sunteţi cea care a fost aici ieri, zise el. Nu-mi amintesc numele dumneavoastră.

— Kinsey Millhone. Am vorbit ieri cu domnul Grice. A spus că aveţi o cheie de la casa lui şi că mă veţi lăsa să intru ca să arunc o privire.

— Da, aşa e. O am pe-aici pe undeva.

Domnul Snyder păru să tresară, apoi extrase un inel cu chei din buzunar. Căută printre ele.

— Asta-i, zise.

Desprinse cheia de pe inel şi mi-o înmână.

— E de la uşa din spate. Cea din faţă-i bătută toată-n scânduri, după cum puteţi vedea. O vreme au ţinut toată casa izolată pân' ce tipii de la investigaţii au răscolit totul.

Din spate, am auzit:

— Cine-i, Orris? Cu cine vorbeşti?

— Şezi cuminte! Cotoroanţă! Tre' să plec, zise el, cu maxilarul tremurând.

— O voi aduce la plecare, am spus, dar bărbatul pornise deja iritat, cu pas greoi, spre spatele casei.

M-am gândit că femeia auzea remarcabil de bine pentru cineva care – pretindea el – e surdă ca un liliac.

Am străbătut curtea familiei Snyder, cu iedera foşnindu-mi sub picioare. Peluza din faţa casei incendiate era uscată din lipsă de întreţinere şi trotuarul era plin de mizerii. Nu părea să fi fost curăţat de când plecaseră maşinile de pompieri, şi speram ca echipa de salvare să nu fi intrat pentru a elibera locul. Am dat ocol clădirii, trecând de uşile duble închise cu lacăt ce coborau în beci. În spatele casei, am urcat cinci trepte şubrede dând într-o mică verandă. Uşa din dos avea un geam mare din sticlă în jumătatea de sus şi am putut vedea în bucătărie prin perdelele încreţite ce erau afumate şi atârnau strâmb.

Am descuiat uşa şi-am intrat. Măcar acum aveam noroc. Podeaua era acoperită de moloz, însă mobila se afla încă la locul ei; masa de bucătărie era mizerabilă, scaunele – date în lături. Am lăsat uşa deschisă în urma mea şi-am examinat încăperea. Erau farfurii pe tejghea şi rafturile cu

conserve se vedeau prin uşa deschisă a cămării. Încercam un uşor fior de nelinişte, aşa cum mi se întâmplă întotdeauna în astfel de situaţii.

Casa avea un miros greu de lemn pârjolit, şi pe toate lucrurile era un strat gros de funingine. Pereţii din bucătărie erau înnegriţi de fum şi pantofii îmi scrâşneau pe când înaintam pe hol, sfărâmând sub talpă cioburi în particule ca de zahăr. Din câte-mi dădeam seama până acum, interiorul casei era proiectat la fel ca locuinţa lui Snyder de alături şi puteam desluşi ceea ce credeam că e sufrageria chiar lângă bucătărie, despărţite de-o uşă batantă afumată. Asta trebuia să fie replica încăperii pe care Orris o aranjase acum ca dormitor pentru soţia sa. La capătul holului se găsea o jumătate de baie, doar cu o toaletă şi o chiuvetă. Linoleumul vechi se băşicase şi se vălurise, expunând vederii scândurile înnegrite de dedesubt. Fereastra din vestibul era spartă acum, însă dădea afară spre aleea îngustă dintre cele două case şi drept în dormitorul încropit al lui May Snyder. O puteam vedea cu claritate, stând întinsă pe patul de spital ce fusese ridicat de la mijloc într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade. Părea să doarmă, arătând mică şi scofâlcită sub o cuvertură albă. M-am îndepărtat de fereastră şi-am pornit de-a lungul holului spre camera de zi.

Focul ştersese culoarea de peste tot şi locul arăta acum ca o fotografie în alb-negru. Desenele în cărbune – ca modelul întunecat de pe pielea unui aligator – acopereau ramele uşilor şi cadrele ferestrelor. Distrugerea devenea mai pronunţată pe măsură ce avansam spre partea din faţă a casei. Trecând de scările ce duceau la jumătatea de cat de sus, am putut vedea cum flăcările roseseră treptele şi o parte din balustrada de lemn. Tapetul din casa scărilor era la fel de zdrenţăros şi de cănit ca o veche hartă a unei comori.

Am mers mai departe, încercând să-mi adun puterile. Era o porţiune periculoasă în care lipseau

podele aproape de uşa din faţă, unde-mi închipuiam că fusese găsit cadavrul lui Marty Grice. Flăcările înghiţiseră peretele, lăsând expuse ţevile şi grinzile înnegrite. De cealaltă parte a camerei, întinzându-se în spate pe coridor şi-n sus pe scări, erau urme neregulate de arsură unde fusese împrăştiată o substanţă catalizatoare. Am trecut de gaura căscată în podea şi am tras cu ochiul în camera de zi, care arăta de parcă fusese împodobită cu „piese de mobilă" avangardiste făcute în întregime din brichete de cărbune. Două scaune şi o canapea erau încă aranjate într-un grup intim, însă focul ronţăise tapiţeria până la arcuri. Tot ce mai rămăsese din măsuţa pentru cafea era un cadru ars.

M-am întors la scări şi le-am urcat încet, cu grijă. Incendiul înghiţise dormitorul cu muşcături capricioase, lăsând un teanc de cărţi neatinse, în timp ce scaunul de la piciorul patului fusese aproape complet mistuit. Patul era încă aranjat, dar încăperea fusese inundată de furtunurile pompierilor şi acum mirosea a covor putred şi a tapet jilav, a pături mucegăite, a haine pârlite, şi cocoloaşe de material izolant se revărsau ici-colo printre şipcile şi prin tencuiala dezgolite de foc. Pe noptieră, era o fotografie înrămată a lui Leonard cu un cartonaş de programare la controlul periodic al dinţilor, vârât sub marginea ramei.

Am dat cartonaşul deoparte, uitându-mă cu atenţie la faţa lui Leonard. M-am gândit la instantaneul pe care-l văzusem cu Marty. O persoană atât de mică şi bondoacă: supraponderală, rame de ochelari din plastic, o coafură ce semăna cu o perucă. Leonard era mult mai atrăgător şi-n vremuri mai fericite avea o înfăţişare îngrijită, o faţă destul de distinsă, păr grizonat, o privire sigură. Umerii îi erau un pic căzuţi, probabil din cauza problemelor cu spatele, însă asta dădea impresia unei firi slabe sau conciliatoare. M-am întrebat dacă Elaine Boldt îl

găsise atrăgător. Era posibil să fi fost ceva între ei doi?

Am pus poza la loc şi mi-am croit drum pe scări în jos. Îndreptându-mă pe hol către bucătărie, am observat o uşă întredeschisă şi-am împins-o uşor. Înaintea mea se căsca pivniţa, asemănătoare cu o groapă neagră, necuprinsă. La naiba! Din dorinţa de-a fi meticuloasă, ştiam că va trebui s-o verific. M-am strâmbat în sinea mea şi-am ieşit la maşină să iau lanterna din torpedou.

13

Scările pivniţei erau intacte. Se vede că focul fusese stăpânit înainte să ajungă până acolo. Stricăciunile din camerele de sus păreau a fi rezultatul unui catalizator care asigurase cel puţin o combustie superficială în casă. Raza lanternei mele străpungea întunericul, iluminând o potecă îngustă, mişcătoare, plină de lucruri pe care nu voiam să le ating. Am ajuns la baza scărilor. Spaţiul până la tavan nu era mare. Casa avea mai mult de patruzeci de ani vechime şi fundaţia era întunecoasă şi înţesată de păianjeni. Aerul părea dens, ca atmosfera dintr-o seră, doar că totul acolo jos era mort, emanând acel parfum mlăştinos al focului şi umezelii vechi, al abandonului şi putreziciunii.

Am plimbat raza lanternei de-a lungul traverselor, urmând grinzile spre gaura prin care se revărsa înăuntru lumina zilei. Oare focul perforase podeaua şi cadavrul se prăvălise în pivniţă? M-am apropiat, lungind gâtul pentru a vedea mai bine. Marginile găurii mi se păreau a fi tăiate. Poate că inspectorul însărcinat cu incendiile luase mostre din podele pentru testele de laborator. La stânga mea, am văzut cazanul de încălzire, o umflătură cenuşie tăcută şi bombată, cu tuburi negricioase îndepărtându-se în toate direcţiile. Podeaua era alcătuită din pământ tasat şi ciment crăpat, tot spaţiul fiind umplut cu nimicuri inutile. Cutii de vopsea şi panouri de sticlă vechi erau stivuite sub scări, iar în colţ se afla o chiuvetă antică din tablă galvanizată, cu ţevile complet ruginite.

Am făcut un tur al perimetrului, vârând lumina în spaţii unde creaturi cu opt picioare se grăbeau îngrozite să fugă de mine. Mai târziu am fost bucuroasă că mă dovedisem un detectiv aşa conştiincios, dar la momentul acela voiam doar să ies de acolo cât mai repede posibil. O casă goală

pare întotdeauna că scoate sunetele acelea care te fac să te întrebi dacă nu cumva un ucigaş în serie nu se furişează cumva prin preajmă în căutarea prăzii. Am îndreptat lanterna spre zidul din cealaltă parte a încăperii, unde scările urcau pe-o distanţă scurtă către uşile duble încuiate ce duceau în curtea laterală. Lumina zilei intra pieziş prin crăpături, dar mirosul de aer proaspăt nu ajungea aşa departe. Ştiam că uşile duble erau încuiate cu lacătul pe dinafară, însă lemnul era bătrân şi sfărâmicios, şi nu părea aşa rezistent. Din câte spusese Lily Howe, hoţul nici măcar nu se sinchisise să intre prin efracţie. Se dusese drept la uşa din faţă şi sunase la sonerie. Se luptaseră oare? Intrase oare el în panică atunci când ea îi deschisese uşa, şi-o ucisese pe loc? Intrusul putea fi o femeie, desigur, mai ales dacă arma fusese într-adevăr o bâtă de baseball. De la Titlul IX[13] încoace, femeile au devenit mai dibace cu armele mai sportive; moarte prin aruncarea discului, a suliţei, a greutăţii, tragerea cu arcul, lovirea cu pucul de hochei… posibilităţile sunt nelimitate, ai crede.

Am pornit înapoi către scări tremurând fără voia mea, lăsând bezna în urmă. Am urcat scările câte două o dată, aproape leşinând când m-am lovit cu capul de-o grindă transversală. M-am blestemat cu năduf, ţâşnind afară din pivniţă şi înapoi în antreu ca şi când m-ar fi urmărit cineva. Ceva pufos îmi reţinu atenţia şi, când mi-am dat seama că era vorba de-un miriapod gingaş ce se plimba alene pe mine, am executat un dans bezmetic şi iute, lovindu-mi bluza de parcă izbucnise brusc în flăcări. „Doamne, ce sunt în stare să fac pentru bani!”, mi-am spus cu brutalitate. Am ieşit prin uşa din spate, încuind-o în urma mea şi m-am aşezat pe scările verandei. Respiraţia mi se potoli în cele din urmă, însă îmi mai luă câteva minute să-mi recapăt stăpânirea de sine.

Între timp, am avut ocazia să verific curtea din spate. Nu ştiu ce căutam sau ce credeam că aş putea găsi după şase luni. Nu erau decât tufe şi buruieni crescute prea mult, un mic portocal scofâlcit de lipsa apei şi plin de fructe tari ce deveneau maronii, nefiind culese la timp. Magazia era o construcţie din metale prefabricate pe care o poţi comanda şi vine gata asamblată, doar s-o aşezi undeva. Era încuiată cu un lacăt mare şi voluminos ce părea destul de robust. Am traversat curtea şi l-am inspectat. Era de fapt un lacăt simplu cu caneluri pe care credeam că-l pot deschide în câteva minute, dar nu aveam la mine micul şperaclu cu capăt dublu şi nu mă dădeam în vânt după ideea de-a sta acolo şi a-l zgândări în toiul zilei. Era mai bine să mă întorc la apus şi să aflu atunci ce ţinea acolo Grice sau nepotul lui. Mobilier vechi pentru peluză, s-ar zice, dar nu poţi fi niciodată sigur.

I-am dus cheia de la casă înapoi domnului Snyder, după care am urcat în maşină şi am pornit spre birou. Am intrat şi-am pus de cafea. Poşta nu venise încă şi nu aveam niciun mesaj pe robotul telefonic. Am deschis glasvandul şi-am ieşit în balcon. Unde dracu' era Elaine Boldt? Şi unde era pisica ei? Începeam să rămân fără lucruri de făcut şi locuri de căutat. Am scris la maşină un contract pe care să-l semneze Julia Ochsner şi l-am pus în tăviţa cu ieşiri. Când a fost gata cafeaua, mi-am turnat într-o ceaşcă, m-am aşezat în scaunul rotativ şi m-am rotit. Când ai îndoieli, credeam, cel mai bine e să apelezi la rutină.

Am dat telefoane interurbane la un ziar din Boca Raton şi la unul din Sarasota, dictând anunţuri la rubricile despre persoanele dispărute din fiecare. „Oricine ştie ceva despre Elaine Boldt, sex feminin, caucaziană, 43 de ani… etc. Vă rog să contactaţi…" cu numele, adresa şi numărul meu de telefon şi invitaţia de-a suna cu taxă inversă.

Asta mi-a dat senzaţia de muncă productivă. Ce mai era? M-am mai rotit o vreme, apoi i-am dat telefon doamnei Ochsner. Că tot îmi stătea gândul la ea.

— Alo? zise aceasta, ridicând într-un târziu.

Avea vocea tremurată, însă se simţea în ea o notă de nerăbdare, de parcă, în pofida faptului că avea optzeci şi opt de ani, la telefon putea fi oricine şi orice se putea întâmpla. Speram ca şi eu să simt asta mereu. În clipa aceea, nu eram aşa optimistă.

— Bună, Julia. Aici Kinsey din California.

— Doar un minut, dragă, ca să dau televizorul mai încet. Mă uit la emisiunea mea.

— Vrei să te sun din nou puţin mai târziu? Nu-mi place să deranjez.

— Nu, nu. Prefer să discut cu tine. Stai aşa.

Trecură câteva momente şi am auzit volumul zgomotelor din fundal reducându-se până la tăcere. După cum s-ar zice, Julia se târa înapoi la telefon cât de repede putea. Am aşteptat, în cele din urmă, ridică din nou receptorul.

— Am lăsat imaginea să meargă, spuse ea cu răsuflarea tăiată, deşi arată doar ca o mare ceaţă din partea asta de cameră. Cum te mai simţi?

— În clipa asta, frustrată, am răspuns. Rămân fără lucruri de făcut, dar voiam să te întreb despre pisica lui Elaine. Presupun că nu l-ai văzut pe Mingus în ultimele şase luni, nu-i aşa?

— O, Dumnezeule, nu! Nici nu m-am gândit la el. Dacă ea a dispărut, şi el trebuie că lipseşte, presupun.

— Păi, aşa se pare. Administratoarea clădirii de aici spune că Elaine a plecat în seara respectivă cu ceva semănând a cuşcă portabilă pentru pisici, aşa că, dacă a ajuns într-adevăr în Florida, presupun că avea motanul cu ea.

— Aş putea să jur că el a ajuns aici la fel cât a ajuns şi ea, dar mă pot interesa la veterinarii şi la

adăposturile pentru animale din zonă, zise Julia. Poate că a renunţat la el dintr-un motiv anume.

— Ai putea face asta? Aşa aş câştiga eu ceva timp. Nu ştiu dacă vei afla ceva, dar cel puţin vom şti că am încercat. Eu voi face tot posibilul să găsesc taxiul pe care l-a luat şi să aflu dacă avea pisoiul la ea când s-a dus la aeroport. A pomenit Pat Usher ceva despre el?

— Din câte-mi amintesc, nu. A plecat, să ştii. S-a mutat cu căţel, cu purcel.

— O, chiar aşa? Păi, nu mă surprinde, dar aş vrea să ştiu unde anume. Ai putea afla de la Makowski adresa la care s-a mutat? O să te sun din nou într-o zi sau două, dar să nu îndrăzneşti s-o cauţi pe Pat de capul tău. Nu vreau să ştie că eşti implicată. S-ar putea să am nevoie să mai faci nişte săpături altă dată şi nu vreau să-ţi spulberi acoperirea. Am adăugat: Altfel cum îţi merge?

— O, sunt bine, Kinsey. Nu ai de ce să-ţi faci griji pentru mine. Cred că nu iei în calcul un parteneriat după ce punem punct poveştii ăsteia.

— Am primit oferte şi mai proaste la viaţa mea, am spus.

Julia râse.

— O să încep să-l citesc pe Mickey Spillane[14] doar ca să-mi intru în formă. Nu ştiu multe cuvinte dure, te previn.

— Cred că mă descurc eu la capitolul ăsta pentru amândouă. Vorbim mai târziu. Dă-mi de veste dacă afli ceva neaşteptat până atunci. O… şi-ţi trimit un contract ca să-l semnezi. E mai bine să facem totul ca la carte.

— Recepţionat! Terminat, zise şi închise.

* * *

Mi-am lăsat VW-ul de colecţie în parcarea din spatele biroului şi-am mers pe jos la compania de taxiuri Tip Top de pe Delgado. Biroul lor e situat într-un şir îngust de magazine cunoscute cel mai bine pentru vânzările cu lichidare de stoc (o ofertă continuă de pantofi la reducere, casetofoane pentru

maşină, măsuţe pentru luat prânzul) continuând cu magazine de motociclete şi câte-un salon de înfrumuseţare sau atelier foto „cu livrare rapidă”. Nu-i un loc unde să-ţi doreşti să ajungi. Strada cu sens unic duce pe direcţia greşită. Parcarea e prea mică şi, după toate aparenţele, proprietarul clădirii, deşi nu practică nişte chirii scandalos de mari, se mulţumeşte de asemenea să lase interioarele să lâncezească cu vopseaua scorojită şi covoarele franjurate.

Tip Top era îndesat între un Humane Society Thrift Shop[15] şi un Big N’ Tall Men’s Shop[16] care avea în vitrină un costum croit pentru consumatorii entuziaşti de steroizi. Biroul în sine era lung şi îngust, împărţit în mijloc de un zid din rigips în care era tăiată o uşă. Locul era mobilat ca ascunzătoarea unui copil, cu două canapele desfundate şi-o masă cu un singur picior scurt. Erau desene şi anunţuri scrise de mână lipite cu bandă adezivă pe pereţi, gunoiul se aduna grămadă într-un colţ, exemplare uzate din revista *Road and Track* se găseau într-un pneu lângă intrare. Un scaun de maşină era sprijinit de zidul opus, cu tapiţeria neagră tăiată într-un loc şi lipită cu plasturi plini de stele. Dispecerul era cocoţat pe-un taburet, sprijinindu-şi un cot pe-o tejghea la fel de plină ca o masă de lucru. Avea probabil douăzeci şi cinci de ani, păr negru cârlionţat şi mustaţă scurtă. Purta pantaloni de bumbac, o cămaşă albastru pal cu un imprimeu şters cu Grateful Dead[17] şi-un cozoroc care-i făcea părul să i se ridice la tâmple. Radioul cu unde scurte cârâi ininteligibil şi tânărul luă microfonul.

— Şapte-zero, zise, concentrându-şi imediat atenţia la harta oraşului agăţată pe perete deasupra tejghelei.

Am văzut o scrumieră plină de chiştoace, un flacon de aspirină, un calendar de carton de la biserica Ocrotitoarea Durerilor Noastre, o curea de transmisie, cutii de plastic cu ketchup şi un anunţ

mare scris cu pixul: „Mi-a văzut cineva lanterna Rosie?” Pe perete era lipită o listă cu adresele clienţilor care dăduseră cecuri fără acoperire şi ale celor care obişnuiau să cheme mai mult de un taxi ca să vadă care ajunge primul.

Urmă o scurtă răbufnire de cârâituri şi dispecerul mută un magnet rotund dintr-o parte în alta a hărţii. Arăta ca şi când ar fi jucat singur un joc de masă.

Se roti spre mine pe taburet.

— Da, doamnă.

Am întins mâna.

— Sunt Kinsey Millhone, am zis.

Părea uşor deconcertat de ideea de a-mi strânge mâna, dar se dumiri şi se supuse bărbăteşte.

— Ron Coachello.

Mi-am scos portmoneul şi i-am arătat legitimaţia.

— Mă întrebam dacă nu poţi verifica nişte înregistrări.

Ochii lui erau foarte negri şi luminoşi, iar privirea sa spunea că putea verifica orice poftea dacă avea chef.

— Care-i treaba?

I-am oferit o versiunea prescurtată a la Reader’s Digest a poveştii, cu tot cu adresa locală a lui Elaine Boldt şi ora aproximativă la care fusese văzut taxiul acolo.

— Poţi verifica dacă Tip Top a răspuns la comandă pe nouă ianuarie anul acesta? S-ar putea să fi fost City Cab sau Green Stripe. Am câteva întrebări pentru şofer.

El ridică din umeri.

— Sigur. S-ar putea să dureze o zi. Registrele sunt acasă. Nu le ţin aici. Ce-ar fi să-ţi dau un telefon sau, şi mai bine, ce-ar fi să mă suni tu? Ce zici de asta?

Telefonul sună şi el răspunse, înregistrând apelul. Apoi luă microfonul şi apăsă butonul.

— Şase-opt.

Înclină din cap, ascultând nepăsător. Se auziră interferenţe, apoi un cârâit.

— Patru-zero-doi-nouă Orion, zise el şi închise.

I-am dat cartea mea de vizită. El îi aruncă o privire curioasă, de parcă nu cunoscuse niciodată o femeie care să aibă cărţi de vizită. Radioul prinse brusc viaţă şi el se întoarse cu spatele, luând microfonul. I-am făcut din mână şi el mi-a răspuns în acelaşi fel peste umăr.

Am aplicat exact aceeaşi procedură cu următoarele două companii de taxiuri, care se aflau din fericire la distanţă uşor de parcurs pe jos una faţă de cealaltă. Pe când repetasem deja povestea încă de două ori, aveam impresia că sufăr de-un caz grav de limbă încâlcită.

Când am ajuns la birou, aveam un mesaj de la Jonah Robb pe robotul telefonic.

— A, mda, Kinsey. Aici agent Robb, cu privire la… Ăă… problema pe care am discutat-o. Mă întreb dacă n-ai putea să-mi dai un telefon cândva… Ăă… în după-amiaza asta şi-o să găsim noi un mod de-a ne întâlni. Acum e vineri şi e… Ăă… doişpe şi zece după-masa. Vorbim curând, bine? Mersi.

Numărul lăsat de el era de la secţia de poliţie, cu interior pentru Persoane Dispărute.

L-am sunat, spunând cine sunt de-ndată ce intră pe fir.

— Înţeleg că ai nişte informaţii pentru mine.

— Aşa-i, zise el. Vrei să treci pe la mine mai târziu?

— Aş putea face asta, am spus.

Am notat adresa şi am stabilit ora 8.15, lăsând cina deoparte. Nu credeam că era bine să intrăm într-o relaţie mai apropiată la momentul la care ne aflam. I-am mulţumit pentru ajutor şi-am închis.

Pentru nimic în lume nu mă puteam gândi la ce altceva să fac în după-amiaza aceea legat de caz, aşa că am încuiat biroul şi-am pornit spre casă. Era doar 1.20 şi, deoarece realizasem atât de puţine la

serviciu, m-am simţit obligată moral să mă fac folositoare acasă. Am spălat ceaşca, farfurioara aferentă şi farfuria din chiuvetă, şi le-am lăsat pe stativ să se usuce până ce aveau să-mi trebuiască din nou. Am pus o încărcătură de prosoape în maşina de spălat, apoi am frecat chiuvetele din baie şi bucătărie, am dus gunoiul afară şi-am aspirat pe lângă mobile. Din când în când, chiar mut lucrurile din loc şi curăţ gogoloaiele de praf de dedesubt, dar astăzi era suficient să croiesc ici-colo câteva drumuri cu aspiratorul şi apartamentul să miroasă a combinaţia aceea ciudată între uleiul de maşină încins şi praful ars de soare. Îmi place într-adevăr curăţenia. Când locuieşti singură, fie devii o dezordonată, fie strângi atât cât poţi, din mers, lucru pe care-l prefer şi eu. Nu e nimic mai deprimant decât să ajungi acasă la capătul unei zile lungi într-un loc care arată ca şi când a fost călcat de Mafie.

M-am schimbat în pantalonii de trening şi am alergat cinci kilometri, consumându-mi energia. Asta era una dintre zilele acelea rare când alergarea mi s-a părut inexplicabil de plăcută.

M-am întors acasă, am făcut duş, m-am spălat pe păr, am tras un pui de somn, m-am îmbrăcat, am făcut pe fugă câteva cumpărături, după care m-am aşezat la birou şi-am lucrat la cartonaşele cu notiţe în timp ce beam un pahar de vin alb şi mâncam un sendviş cald cu felii de ou fiert tare, cu multă maioneză Best Food şi sare, aproape leşinând de plăcerea gustului.

La opt, am înşfăcat o jachetă, poşeta şi şperaclul, şi-am sărit în maşină, pornind spre Cabana Boulevard, strada lată care merge în paralel cu plaja. Am cotit la dreapta. Jonah locuia într-un ciudat şir de case ce pornea din Primavera, la distanţă de poate un kilometru şi jumătate faţă de apartamentul meu. Am trecut de port, apoi de Ludlow Beach, aruncând o privire la stânga. Chiar şi-n crepusculul tot mai pronunţat, am putut

identifica pubela mare de gunoi unde moartea aproape că m-a prins din urmă acum două săptămâni. M-am întrebat cât de mult va dura până să trec pe acolo fără să arunc inconştient privirea la stânga, fără să trag scurt cu ochiul la locul unde am crezut că mi se va sfârşi viaţa. Plaja părea să strălucească în ultimele rămăşiţe ale zilei şi cerul era de-un cenuşiu argintiu acoperit de roz şi de culoarea lavandei, adâncindu-se spre violet-închis acolo unde dealurile din apropiere blocau vederea. Departe, în largul oceanului, insulele păstrau o lumină aurie caldă şi magică, unde râuleţe leneşe de lumină solară formau un lac scăpărător.

Am urcat dealul, trecând de Sea Shore Park, cotind la dreapta apoi într-o încâlceală de străzi ce se intersectau cu bulevardul. Apropierea de Pacific aducea prea multă ceaţă rece şi aer sărat coroziv, însă prin apropiere era o şcoală primară. Pentru Jonah, care trebuise să întreţină o familie din salariul de poliţist, cartierul era decent, dar nici pe departe cu pretenţii.

Am găsit numărul străzii pe care-l căutam şi-am tras pe alee. Lumina din verandă era aprinsă şi curtea arăta bine întreţinută. Casa era o construcţie din stuc în stil ranch, vopsită într-un albastru ardezie cu borduri de albastru-închis. Bănuiam că erau trei dormitoare cu, poate, un patio în spate. Am sunat la sonerie şi Jonah veni la uşă. Purta jeanşi şi-o cămaşă gen studenţească. Ţinea uşor de gât o sticlă de bere, făcându-mi semn să intru cu o privire aruncată ceasului de la mână.

— Doamne, da' ştiu că eşti punctuală!

— Păi, nu stai departe. Eu locuiesc chiar la poalele dealului.

— Ştiu. Vrei să iau eu asta?

Ţinea mâna întinsă după jachetă, pe care am dat-o jos şi i-am înmânat-o împreună cu poşeta. Le aruncă degajat pe amândouă pe un scaun.

Preţ de un minut, niciunul din noi nu se putu gândi la nimic ce să spună. El luă o gură de bere.

Eu mi-am pus mâinile în buzunarele din spate. De ce mi se părea aşa jenantă situaţia? Îmi amintea de acele întâlniri îngrozitoare din gimnaziu, când erai dus la film cu maşina de mama cuiva şi niciodată nu ştiai despre ce să vorbeşti.

M-am uitat în jur.

— Frumoasă casă, am remarcat.

— Vino. O să-ţi fac prezentările.

L-am urmat în timp ce el îmi vorbea peste umăr.

— Era un morman de rahat când ne-am mutat aici. Tipul o închiria ciudaţilor ălora care ţin dihori în dulap şi nu trag niciodată apa fiindcă asta contravine credinţei lor religioase. Probabil că i-ai văzut prin oraş. În picioarele goale, cu capetele înfăşurate în cârpe roşu cu galben şi haine scoase parcă din Vechiul Testament. A spus că aproape niciodată nu-şi plăteau chiria, dar că de fiecare dată când venea să-i apostrofeze pentru asta, începeau să murmure şi să se ţină de mâini, uitându-se la el cu priviri pline de înţeles. Vrei nişte vin? Am cumpărat pentru tine ceva de clasă – nu d-ăla cu capac, ci cu dop de plută.

Am zâmbit.

— Sunt flatată.

Am făcut un ocol în bucătărie şi el a deschis pentru mine o sticlă de vin alb, turnându-l într-un pahar înalt ce încă avea legată pe picior eticheta cu preţul. Surâse sfios când o văzu.

— Nu aveam decât paharele de plastic pe care le foloseau copiii în curtea din spate, zise el. Asta e bucătăria.

— Mi-am cam dat seama.

Era o casă frumuşică. Nu ştiu la ce mă aşteptasem, dar era o alegere bună. Întregul loc avea un aer auster: podele de lemn goale, lucioase, mobilă cu linii simple, suprafeţe curate. De ce-l părăsise Camilla? Oare ce altceva căuta?

Îmi arătă trei dormitoare, două băi, un pridvor în spate şi o curte mică împrejmuită de un zid de stuc acoperit cu viţă-de-vie.

— Să-ţi spun adevărul, zise el. Când a plecat, i-am împachetat toate lucrurile şi-am chemat Armata Salvării să le ducă de aici. Nu aveam de gând să stau şi să mă uit la flecuşteţele ei cu iz artistic. Am păstrat camerele copiilor intacte. Poate că se va sătura de ei aşa cum s-a săturat de mine şi-i va trimite înapoi, dar de lucrurile ei nu am nevoie. A fost incredibil de iritată când a auzit, dar ce trebuia să fac?

Ridică din umeri, stând acolo şi ţinând sticla de bere de gât.

Chipul său începea să prindă formă acum că-l văzusem de două ori. Înainte, observasem caracteristici doar ca „afabil” şi „nevinovat”. Eram conştientă de kilogramele lui suplimentare, de personalitatea alcătuită din ceva plăcut, amestecat cu ceva amuzant. Era direct, iar mie-mi plăcea asta, însă avea de asemenea o trăsătură pe care o mai observasem înainte la unii poliţişti: o siguranţă de sine superioară, de parcă ar fi privit lumea de foarte departe, dar pe el îl prindea bine. Evident, Camilla încă mai persista în viaţa lui şi zâmbea de fiecare dată când vorbea despre ea, nu cu afecţiune, ci ca să-şi ascundă furia. Eram de părere că trebuia să treacă prin alte câteva relaţii înainte să ajungă la mine.

— Ce-i asta? Ce-i cu privirea asta? întrebă el.

Am zâmbit.

— Atenţie, câine rău, am zis.

Nu ştiu sigur dacă vorbeam despre el sau despre mine.

Zâmbi şi el, însă ştia la ce mă refeream.

— Am hârtiile aici.

Arătă cu degetul spre o masă de sufragerie dintr-un alcov alăturat camerei de zi.

M-am aşezat într-un cerc încins de lumină, simţindu-mă ca un mâncău cu şervetul îndesat sub bărbie şi cu furculiţa şi cuţitul ridicate în fiecare pumn. Pe lângă rapoartele pe care le xeroxase, reuşise de asemenea să sustragă câteva fotografii

în duplicat. Aveam să văd urmările crimei cu propriii ochi, şi abia aşteptam.

14

Am citit totul repede, doar ca să-mi formez o idee generală, după care am luat-o de la capăt şi-am notat detaliile care mă interesau. Versiunea oficială a poveştii, atât cât o ştiam eu, şi interviurile cu Leonard Grice, cu sora lui, Lily, cu vecinii, cu inspectorul pentru incendii şi cu primul agent de politie ajuns la locul faptei descriau evenimentele mai mult sau mai puţin aşa cum le aflasem eu. Leonard şi Marty plănuiau să iasă la tradiţionala cină de marţi seara cu sora văduvă a lui Leonard, doamna Howe. Marty nu se simţea bine şi a renunţat în ultimul minut. Leonard şi Lily au ieşit la restaurant conform planului şi s-au întors la Howe în jur de nouă seara, moment în care au sunat-o pe Marty ca s-o anunţe că erau acasă. Atât domnul Grice, cât şi sora lui au vorbit cu femeia, iar ea pusese capăt convorbirii ca să răspundă unei bătăi la uşă. Conform deopotrivă lui Lily şi lui Leonard, cei doi băuseră o ceaşcă de cafea şi sporovăiseră o vreme. El plecase la aproximativ zece, ajungând în Via Madrina douăzeci şi ceva de minute mai târziu ca să afle că-i arsese casa. În acel moment, flăcările fuseseră aduse sub control şi trupul soţiei sale era scos din reşedinţa parţial distrusă. El se prăbuşise şi fusese readus în simţiri de paramedicii de la faţa locului. Tillie Ahlberg fusese cea care observase fumul şi dăduse alarma la 21.55. Două unităţi răspunseseră în câteva minute, însă flăcările erau atât de mari, încât nu se putuse intra pe uşa din faţă. Pompierii pătrunseseră prin spate, stingând focul după circa treizeci de minute. Cadavrul fusese descoperit în antreu şi dus la morgă.

Identificarea fusese făcută cu ajutorul unei radiografii dentare complete oferite de dentistul local al lui Marty şi al analizei conţinutului stomacal. Se părea că-i spusese lui Leonard la

telefon că-şi pregătise nişte supă de roşii de la conservă şi un sendviş cu ton. Cutiile goale fuseseră găsite în coşul de gunoi din bucătărie. Ora decesului fusese stabilită cu aproximaţie între momentul apelului telefonic şi cel când se dăduse alarma.

Am citit raportul de autopsie, acumulând mental o mulţime de amănunte tehnice. Medicul legist raporta absenţa granulelor de carbon depozitate pe căile bronhice sau în plămâni şi a vreunei urme de monoxid de carbon în sânge sau în ţesuturi. Se determinase astfel că femeia era moartă când izbucnise focul. Analizele de laborator suplimentare nu scoseseră la iveală prezenţa alcoolului, a cloroformului, a drogurilor sau a vreunei otrăvi în organism. Cauza morţii era atribuită multiplelor fracturi craniene provocate, din câte se părea, de lovituri repetate cu un obiect contondent. Datorită naturii rănilor, medicul legist estima că obiectul avea o lăţime cuprinsă între zece şi treisprezece centimetri, speculând că ar fi putut fi o bârnă mânuită cu mare forţă, o bâtă de baseball sau vreun fel de crosă, posibil de metal. Arma crimei nu fusese găsită. Doar dacă, desigur, nu era o scândură mare şi veche arsă în incendiu, însă nu exista nicio dovadă care să susţină această posibilitate.

Anchetatorii specializaţi în cazuri de incendii premeditate nu păreau să aibă îndoieli că focul n-ar fi fost pus intenţionat. Analizele de laborator arătau urme de kerosen în scândurile pentru duşumea. Lucrul acesta era adeverit de tiparul de ardere din toată casa. Văzuseră şi ei aceleaşi urme înnegrite şi aceleaşi dâre de lichid pe care le observasem şi eu când fusesem la faţa locului mai devreme. Folosiseră, de asemenea, metode sofisticate de verificare a punctului de origine şi a cursului urmat de focul în extindere. Leonard Grice fusese chestionat cu privire la kerosen şi spusese că ţinea o cantitate oarecare în beci pentru

a-l folosi la două lămpi şi o maşină de gătit pe care el şi Marty le luau cu ei în excursii, fapt care explica modul în care intrusul avusese acces la un lichid inflamabil. Se părea că hoţul venise cu o armă în mână, dar fără nicio intenţia de a arde casa din temelii. Focul fusese, se pare, o idee ulterioară, un plan ticluit în grabă de a ascunde loviturile aplicate lui Marty Grice. Până acum nu exista nimic care să sugereze că ştia cineva că femeia se afla acolo, aşa că poliţiştilor le venea greu să-şi imagineze că omorul fusese plănuit dinainte.

Nu exista nicio dovadă că se folosise un dispozitiv de programare, ceea ce elimina posibilitatea ca Grice să fi „plantat" focul înaintea plecării sale. Nepotul lui Grice, Mike, fusese chestionat şi scos din discuţie. Fusese văzut de numeroşi martori imparţiali într-o speluncă numită The Clockworks din centrul oraşului în cursul perioadei critice, când experţii estimau că fusese pus focul. Nu se găsiseră alţi suspecţi şi nici alţi martori. Orice alte dovezi puternice, inclusiv amprentele digitale, fuseseră distruse de foc. Numele lui Elaine Boldt se afla pe o listă de persoane care urmau a fi intervievate şi exista o însemnare cum că locotenentul Dolan o contactase prin telefon pe data de 5 ianuarie. Stabilise o întâlnire cu ea pe 10, însă femeia nu venise. Potrivit informaţiilor pe care le aveam, plecase din Florida cu o seară în urmă.

O însemnare făcută la mijlocul unui raport scris la maşină mă interesa considerabil de mult. Potrivit unei adjunct de la departamentul de poliţie, primiseră un apel la 21.06 în seara crimei ce putea foarte bine să fi fost dat de Marty Grice. Apelantul fusese o femeie în stare de panică şi îi scăpase un strigăt de ajutor înainte ca legătura să se întrerupă. Dat fiind că telefonul fusese dat la secţia de poliţie, şi nu la serviciul urgenţe, adjunctul nu avea cum să afle adresa de la care venise apelul. Agenta de poliţie îl notase totuşi şi,

când ieşise la lumină crima, îl raportase lui Dolan, care-l indusese în raportul său. Acesta îl chestionase pe Grice şi-n legătură cu asta. Dacă *fusese* Marty, de ce să fi sunat la secţie, şi nu la urgenţe? Leonard explicase că el şi Marty aveau un robot telefonic cu funcţie de apelare rapidă. Soţia lui introdusese acolo numerele de telefon atât de la secţia de poliţie, cât şi de la pompieri. Robotul telefonic fusese găsit, intact, pe o masă din spatele holului, cu numerele frumos scrise la index. Se părea că Marty prevăzuse cumva atacul şi reuşise să ajungă la telefon, dând glas măcar parţial unui strigăt de ajutor înainte să fie ucisă. Dacă într-adevăr ea dăduse apelul, acesta stabilea ora decesului la 21.06 ori la scurt timp după aceea.

Pentru o clipă, mi-a trecut prin minte speranţa pasageră că Leonard Grice ar putea fi totuşi implicat. În definitiv, din câte-mi puteam da seama, poliţia avea doar cuvântul lui Lily pentru faptul că acesta se afla încă acasă la ea în momentul crucial. Îmi făceam socoteala că Leonard s-ar fi putut întoarce acasă devreme, o omorâse pe Marty, pornise incendiul, apoi parcase după curbă până la momentul potrivit, când să-şi facă apariţia. Dacă el şi sora lui erau în cârdăşie, puteau amândoi susţine foarte simplu după aceea că el fusese cu ea. Ipoteza însă se dovedi lipsită de şanse. Trei interviuri mai încolo, un paragraf scurt detalia o conversaţie pe care o purtase Dolan cu nişte vecini de-ai lui Lily care trecuseră pe la ea pe nepusă masă la nouă seara ca să-i aducă daruri de aniversare. Soţul şi soţia declaraseră amândoi, separat unul faţă de celălalt, că Leonard se aflase acolo şi că nu plecase spre casă decât în jur de zece. Reţinuseră ora cu exactitate fiindcă încercaseră să-l convingă să rămână la o emisiune de televiziune care începea la zece. Întâmplarea făcea să fie o reluare şi, dat fiind că era nerăbdător să se întoarcă acasă la soţia sa, plecase.

„Ei bine, la dracu'!" mi-am spus.

Ei, de ce mă făcea asta să mă simt aşa nemulţumită? A, păi, fiindcă voiam ca Leonard Grice să fie vinovat de ceva. De crimă, de conspiraţie la crimă, de complicitate la crimă. Îmi plăcea ideea de dragul firescului ei – în scopuri statistice, dacă nu pentru altceva. California are anual peste trei mii de victime ale omorurilor, iar dintre acestea, nici mai mult, nici mai puţin de două treimi sunt comise de prieteni, de cunoştinţe sau de rude, ceea ce te face să te întrebi dacă nu-i mai bine să fii un orfan fără prieteni în statul ăsta. Ideea e că, atunci când se comite o crimă, sunt mari şanse ca o persoană apropiată sau dragă să fi dat o mână de ajutor.

M-am gândit la asta, nedorind să renunţ la idee. Se putea oare ca Grice să fi angajat pe cineva să-i omoare soţia? Era totuşi posibil, desigur, însă era greu să vezi ce ar fi câştigat. Poliţiştii, nefiind nişte bufoni ignoranţi, urmaseră şi ei acest fir logic, dar nu descoperiseră nimic. Nu se afla niciun ban la mijloc, nicio întâlnire cu personaje dubioase, niciun motiv aparent, niciun beneficiu vizibil.

Ceea ce mă aducea înapoi la Elaine Boldt. Era oare posibil să fi fost implicată în moartea lui Marty Grice? Mare parte din ceea ce aflasem despre ea striga în gura mare un „nu” puternic. Chiar nu exista niciun indiciu că ar fi fost legată emoţional sau în orice alt fel de Leonard, altfel decât ca de un partener ocazional de bridge. Nu credeam că Marty Grice fusese ucisă deoarece câştigase o mână norocoasă, însă cu jucătorii de bridge nu ştii niciodată la ce să te aştepţi. Wim Hoover pomenise că Elaine şi Beverly se certaseră de Crăciun din cauza unui bărbat, dar erau greu să mi le imaginez angajate într-o luptă corp la corp pentru Leonard Grice. Mă întorceam mereu la aceeaşi bănuială – că Elaine Boldt ştia ceva sau văzuse ceva legat de uciderea lui Marty şi că plecase din oraş ca să evite ancheta poliţiei din Santa Teresa.

Mi-am întors atenţia spre fotografii, aproape deconectându-mi creierul. Aveam nevoie să ştiu cum stătuseră lucrurile şi nu-mi puteam permite să reacţionez emoţional. Moartea violentă e respingătoare. Primul meu impuls, întotdeauna, e să-mi feresc brusc privirea, să-mi apăr sufletul de imaginea ei, însă aceasta era singura mărturie palpabilă a întâmplării şi trebuia să văd cu ochii mei. M-am uitat cu sânge rece la prima fotografie alb-negru. Pozele color aveau să fie mai greu de suportat, aşa că mi-am spus să încep cu cele mai „uşoare".

Jonah îşi drese vocea. Am ridicat privirea.

— Eu o să trag pe dreapta, zise. Sunt frânt.

— Chiar aşa?

Am aruncat o privire la ceasul de la mână, uluită. Era 22.45. Stăteam acolo de mai bine de două ore fără să mă mişc.

— Îmi pare rău, am spus. Habar nu aveam că sunt aici de atâta timp.

— Nu face nimic. M-am trezit la cinci în dimineaţa asta ca să fac exerciţii fizice şi am nevoie de puţină odihnă. Poţi lua lucrurile astea cu tine, dacă preferi. Sigur, dacă te prinde cumva Dolan cu ele, eu am să neg totul şi-am să te arunc lupilor, însă, în afară de asta, sper să-ţi fie de ajutor.

— Mersi. M-au ajutat deja.

Am vârât fotografiile şi rapoartele într-un plic mare, pe care, la rândul lui, l-am vârât în poşetă.

Am condus spre casă neliniştită. Chiar şi acum aveam imprimată pe retină o imagine a cadavrului lui Marty: trăsăturile şterse de arsuri, gura deschisă, zăcând într-un cerc de cenuşă ca un morman de confetti gri. Căldura îi făcuse tendoanele braţelor să se retracteze, trăgându-i pumnii sus într-o poziţie pugilistică. Era ultima ei luptă şi pierduse, însă nu credeam că se sfârşise încă.

Am alungat imaginea, trecând în revistă ce aflasem până în clipa aceea. Încă mă deranja un mic detaliu. Era oare posibil ca May Snyder să fi avut dreptate când vorbise despre acel bum-bum-bum de ciocan din seara cu pricina? Dacă da, ce Dumnezeu putea să fi fost?

Eram aproape din nou acasă, când mi-am amintit de magazia din spatele casei lui Grice. Am apăsat puternic frâna şi-am virat brusc la stânga, pornind spre cealaltă parte a oraşului.

Via Madrina era întunecată, acoperită de coronamentul des al pinilor. Nu era cine ştie ce trafic la ora aceea. Cerul de seară era înnorat şi, deşi luna era plină, lumina ce răzbătea era parţial obturată de condominiul de vizavi. Am parcat şi-am scos o mică lanternă-creion din torpedou. Mi-am tras pe mâini o pereche de mănuşi de cauciuc şi-am încuiat maşina, pornind de-a lungul trotuarului din faţa casei. Am dat ocol clădirii fără ca tenişii mei să scoată vreun sunet pe ciment.

În buzunarul jachetei am dibuit şperaclul sub forma unei mandoline turtite. Aveam la mine un set de cinci şperacle pe-un inel de chei şi un al doilea set mai complex acasă, într-o cutie de piele frumoasă. Îmi fuseseră date de un spărgător fără locuinţă, care ispăşea acum zece luni într-o închisoare districtuală. Ultima oară când fusese prins, mă angajase pe mine să-i supraveghez soţia, despre care el credea că-l înşală cu tipul din vecini. De fapt, ea era nevinovată, iar el fusese aşa fericit de vestea bună, încât îmi dăduse şperaclele şi mă învăţase cum să le folosesc. Îmi plătise şi nişte bani gheaţă, dar apoi se dovedise că-i furase şi a fost nevoit să mi-i ceară când judecătorul îi impusese să-i restituie proprietarului.

Era răcoare şi un vânticel tăios scotea sunete ca de respiraţie printre crengile copacilor. Casa din spatele reşedinţei familiei Grice avea umbrare de pânză care se zbăteau precum nişte vele, şi suspinul cavernos al ierbii uscate oferea întregii

scene o atmosferă sinistră. Mă simţeam oricum agitată fiindcă tocmai mă uitasem la fotografiile unui cadavru copt pe jăratic, şi uite unde mă aflam, pe cale să execut un mic număr de intrare prin efracţie care mă putea arunca în puşcărie şi-mi putea aduce suspendarea permisului de liberă practică. Dacă vecinii de alături porneau un tărăboi şi poliţiştii veneau la locul faptei, cum voi acţiona? De ce-o făceam, totuşi? A, da, pentru că voiam să ştiu ce se afla în căsuţa aceea de metal şi nu reuşeam să găsesc altă cale de a intra în ea.

Am îndreptat o rază îngustă de lumină spre partea de jos a lacătului. În graficul unui lacăt ca acesta pe care îl desenase prietenul meu spărgător, există un arc plat, şerpuit, care se opreşte în crestăturile piedicii. De obicei, numai vârful cheii acţionează arcul, aşa încât era o problemă ce ţinea de alegerea şperaclului care să împingă ivărul, eliberând astfel mecanismul. De fapt, aş fi putut încerca să folosesc o agrafă de hârtie cu o îndoitură mică sub formă de L la capăt, însă aceasta era forma primului şperaclu pe care l-am folosit şi lacătul nu s-a clintit. Am încercat şperaclul următor, care avea vârful sub formă de H. Fără succes! L-am încercat pe al treilea, manevrându-l cu grijă. Lacătul mi se deschise brusc în mână. M-am uitat la ceas. Un minut şi jumătate. Lucrurile de felul ăsta îmi zgândără puţin vanitatea.

Uşa magaziei scoase un scrâşnet când am deschis-o şi-am rămas locului o clipă, cu inima bubuindu-mi în gât. Am auzit un duduit de motocicletă trecând pe stradă, dar nu i-am acordat multă atenţie, fiindcă tocmai acum ajunsesem să înţeleg relaţia de custodie a lui Mike asupra proprietăţii unchiului său. În magazie, pe lângă mormanul de oale din lut, o maşină manuală de tuns iarba şi-un retevei pentru iarbă, se aflau şase rafturi doldora de droguri ilegale: borcane cu capac pline cu barbiturice şi capsule de dexedrină,

fenobarbital, LCD şi anti-depresive… dar şi câteva pachete grase de plastic cu canabis şi haşiş. Ei bine, toate astea erau mult prea plăcute la vedere ca să le pui în cuvinte. Nu credeam că Leonard Grice era drogatul, însă eram dispusă să pun banii la bătaie că nepotul lui investise din greu în această mică drogherie portabilă. Eram atât de fermecată de descoperirea mea, încât nu mi-am dat seama că el era în spatele meu până ce nu scoase un „hei!” de uimire.

Am sărit îndărăt şi-am dat din braţe, reprimându-mi un ţipăt. M-am trezit faţă în faţă cu puştiul, ochii lui verzi strălucind în întuneric ca ai unei pisici. Şi el era la fel de surprins să mă vadă acolo cum eram eu să-l văd pe el. Din fericire, niciunul din noi nu era înarmat, altfel am fi putut purta un duel rapid, provocându-ne unul altuia mult rău inutil.

— Ce faci aici? zise el.

Părea scandalizat, de parcă nu-i venea să creadă că se întâmpla asta. Părul tuns periuţă începuse să-i crească şi vântul îl făcea să se aplece uşor spre stânga ca un lan de iarbă înaltă din una dintre reclamele alea vechi la Kotex[18]. Avea pe el o jachetă de motociclist din piele neagră şi un cercel cu diamant fals în ureche. Cizmele erau înalte până la genunchi şi făcute din plastic modelat să semene cu pielea unei cobre, semănând însă mai mult cu psoriazisul. Era greu să-l iau pe puşti în serios, dar într-un fel bizar l-am luat. Am închis uşa magaziei şi-am încuiat lacătul. Ce putea el dovedi?

— Eram curioasă ce făceai aici, aşa că m-am gândit să arunc o privire.

— Vrei să spui că tocmai ai intrat prin efracţie? zise el. Vocea lui avea acea dogire adolescentină rămasă din pubertate şi obrajii îi erau de-un roz aprins. Nu poţi face asta!

— Mike, dragule, tocmai am făcut-o, am zis. Ai dat de mari belele!

Se uită ţintă la mine pentru o clipă, cu o expresie goală.

— O să chemi poliţia?

— La dracu', da!

— Dar ce-ai făcut tu contravine legii la fel de mult ca asta, spuse el.

Îmi dădeam seama că era unul dintre băieţii aceia isteţi obişnuiţi să se contrazică de la egal la egal cu adulţii.

— O, rahat, am făcut-o, deşteptule! N-o să stau aici şi să mă cert cu tine despre Codul Penal din California. Te ocupi de droguri. Poliţiştilor n-o să le pese ce făceam eu. Poate că treceam pe aici şi-am crezut că tu însuţi intri prin efracţie. Ai dat faliment, băieţică!

Ochii lui adoptară o privire vicleană şi schimbă placa:

— Ei, na, stai o clipă! Nu te ambala aşa! N-am putea discuta despre asta?

— Sigur, de ce nu? Ce-i de spus?

Îi vedeam efectiv neuronii cum mişună ca nebunii, formând un nou gând. Nu era prost, însă tot mă surprinse cu ideea pe care marşă:

— Te preocupă moartea mătuşii Marty? Din cauza asta eşti aici?

Mătuşa Marty. „Frumoasă întorsătură de frază", mi-am spus. Am zâmbit în treacăt.

— Nu chiar, dar eşti pe-aproape.

Aruncă o privire spre stradă, apoi în jos către vârful cizmei sale cobra.

— Pentru că am ceva… ştii, ceva informaţii despre asta, cum ar veni.

— Ce fel de informaţii?

— Ceva ce nu le-am spus copoilor. Aşa că, mă gândeam, am putea face un schimb, zise el.

Îşi îndesă mâinile în buzunarele jachetei, uitându-se din nou la mine. Avea o faţă inocentă, un ten curat, o privire atât de pură în ochi, încât i l-aş fi dat şi pe primul meu născut, dacă aş fi avut unul. Zâmbetul firav care-i trecu pe faţă fu

captivant şi m-am întrebat cât de mulţi bani făcuse din vânzarea de droguri către prietenii lui de liceu. Şi m-am întrebat dacă avea s-o sfârşească împuşcat în cap pentru că înşelase pe cineva mai de sus din schema lucrurilor. Eram interesată de ceea ce avea să spună, şi el o ştia. Trebuia să mă împac repede cu propria fărădelege şi asta n-a fost aşa greu de făcut. În astfel de momente, se simte că sunt în branşă de prea mult timp.

— Ce fel de schimb?

— Dă-mi doar timp să duc astea de aici înainte să chemi pe cineva. Oricum voiam să renunţ, pentru că oamenii de la Narcotice au nişte agenţi sub acoperire la şcoală şi mă gândeam s-o las moale până scade presiunea.

Aici nu e vorba de-o corijare permanentă, oameni buni. E vorba despre o simplă soluţie de moment, dar cel puţin puştiul nu încerca să mă păcălească… prea mult.

Ne-am uitat unul la celălalt şi ceva s-a schimbat. Ştiam că pot să tun şi să fulger, şi să-l ameninţ. Ştiam că puteam să fiu pioasă şi moralistă, şi dezaprobatoare, şi că asta nu va schimba nimic. Ştia şi el la fel de bine pe ce picior stăteam şi că tot ce aveam să ne oferim reciproc s-ar putea să nu fie un târg prost pentru niciuna din părţi.

— În regulă, s-a făcut! am zis.

— Să mergem undeva şi să vorbim, spuse el. Îmi îngheaţă boaşele aici.

Mă sâcâia ideea că începuse să-mi placă un picuţ de el.

15

Ne-am dus la The Clockworks pe State Street; el pe motocicleta lui, eu urmându-l în maşină. Localul e-un punct de întâlnire pentru adolescenţi şi seamănă cu ceva scos dintr-un videoclip rock; o încăpere lungă şi îngustă, vopsită într-o nuanţă gri cărbune, cu tavan înalt şi iluminat de tuburi de neon roz şi mov. Totul aduce cu interiorul unui ceas cu forme abstracte şi futuriste. Ici-colo, părţi mobile ce arată ca nişte utilaje mari şi negre stau suspendate din tavan, fumul din aer mişcându-le în cercuri lente. Lângă uşă şi pe stânga, patru mese mici, ce par a fi rafturi la înălţimea pieptului, într-o serie de separeuri mari doar cât să stai în picioare, unde cuplurile se pot mozoli în timp ce-şi beau sucul carbogazos. Meniul afişat pe perete e doldora de antreuri cum ar fi salata şi pâinea prăjită cu usturoi pe care tinerii le pot servi ca gustări, plătind şaptezeci şi cinci de cenţi pentru privilegiul de-a ocupa un loc la masă ore întregi. Poţi de asemenea cumpăra două feluri de bere şi vin alb de casă dacă ai vârsta necesară şi dovezi palpabile în acest sens. Acum era aproape miezul nopţii şi nu găseai decât doi oameni în local, însă proprietarul, se vede treaba, îl cunoştea pe Mike, iar privirea lui alunecă evaluatoare spre mine. Am încercat să arăt ca şi când n-aş fi fost iubita lui Mike. Nu mă deranja câte-o escapadă cu o persoană mai tânără din când în când, însă cu un băiat de şaptesprezece ani însemna să întind prea mult coarda. De asemenea, nu cunosc precis eticheta cerută de încheierea unui târg cu un traficant de droguri minor. Cine plăteşte băuturile? Nu voiam ca imaginea lui să aibă de suferit.

— Ce vrei? mă întrebă el, îndreptându-se spre tejghea.

— Ajunge nişte vin alb, am spus.

Îşi scotea deja portmoneul, aşa că l-am lăsat să plătească. Probabil că făcea treizeci de miare pe an din vânzarea de „iarbă” şi pastile. Proprietarul se uită la mine din nou şi eu i-am fluturat nepăsătoare actul de identitate în faţă, arătându-i că mă poate legitima, dar că-şi va irosi timpul străbătând încăperea.

Mike se întoarse cu un pahar de plastic cu vin alb pentru mine şi cu un suc pentru el. Se aşeză la masă, cercetând din priviri localul în căutare de agenţi deghizaţi de la Narcotice. Părea ciudat de matur, iar mie îmi venea greu să înţeleg caracterul antagonic al unui puşti care arăta ca un cercetaş şi se comporta ca un copil de trupă al Mafiei. Se întoarse atunci spre mine, sprijinindu-şi ambele coate pe masă. Luase un plic cu zahăr din recipientul de pe masă şi-l lovea şi răsucea agitat, adresând mare parte din ceea ce avea de spus întrebării de cultură generală imprimate pe spatele lui.

— Bun. Uite ce s-a întâmplat, zise el, şi-ţi spun adevărul. Unu la mână, nu mi-am dosit încărcătura la unchiul Leonard şi la mătuşa Marty decât după ce-a fost omorâtă ea şi el s-a mutat. Odată ce şi-au terminat poliţiştii treaba şi tot restul, mi-a trecut prin gând că magazia de unelte e perfectă, aşa că am dus acolo nişte lucruri. Oricum, am trecut pe la ei în noaptea când a fost ucisă…

— Ştia că trebuie să vii?

— Nu, ajung şi la asta. Adică, ştiam că ieşeau în oraş marţi seara şi mă gândeam că vor fi plecaţi. Cum ar veni, ştii, dacă eram strâmtorat şi-mi trebuiau nişte biştari sau ceva, puteam trece pe-acolo şi să iau nişte mărunţiş. Ţineau bani în casă – nu mulţi, da’ destui. Sau uneori luam ceva ce puteam vinde. Nimic ce să le lipsească şi nimeni n-a scos niciodată vreo vorbă despre asta, aşa că m-am gândit că încă nu s-au prins de schemă. În orice caz, ce s-a întâmplat a fost că m-am dus acolo-n

seara aia crezând că va fi goală casa, dar când am ajuns, uşa era deschisă…

— Era larg deschisă uşa?

El scutură din cap..

— Am rotit doar mânerul şi era descuiată. Când am vârât capul înăuntru, am ştiut că se întâmpla ceva ciudat…

Am aşteptat, privindu-l cu nelinişte.

Îşi drese glasul, uitându-se peste umăr la intrarea principală. Îi scăzu vocea:

— Cred că tipul era încă acolo, ştii? Lumina era aprinsă în beci şi auzeam ceva bubuind acolo jos şi era un covor în hol, un covoraş, cum ar veni, aruncat peste ceva. Am văzut o mână iţindu-se afară cu sânge pe ea. Măiculiţă, atunci am şters-o de acolo!

— Eşti sigur că era moartă în clipa aia?

El aprobă din cap, apoi lăsă bărbia în piept. Îşi trecu o mână prin creasta roz, uitându-se într-o parte.

— Trebuia să chem politia. Ştiu că trebuia, da' m-a speriat toată treaba. Urăsc rahaturile astea! Şi ce era să fac? Nu puteam să le spun nimic poliţailor şi nu voiam ca ei să se uite la *mine*, aşa că mi-am ţinut gura. Adică, nu vedeam ce importanţă avea. Nu văzusem cine-o făcuse sau altceva de felul ăsta.

— Îţi mai aminteşti altceva? O maşină parcată în faţă…

— Nu ştiu. N-am stat mult. Am aruncat o privire la rahatu' ăla şi-am tulit-o. Am simţit aburi de benzină sau ceva şi… Ezită scurt. Stai o clipă, mda, era-n hol şi o pungă maro pentru cumpărături. Nu ştiu ce căuta acolo. Adică, nu ştiam ce dracu' se întâmpla, aşa c-am dat înapoi cât de repede şi-am venit aici şi m-am asigurat că mă vedeau oamenii.

Am luat o gură de vin, recapitulându-i povestea în gând. Vinul avea gust de suc de grepfrut fermentat.

— Vorbeşte-mi despre punga de cumpărături. Era goală, plină, boţită?

— Avea ceva în ea, cred. Adică, n-am văzut nimic în special. Era o pungă d-aia maro de hârtie de la supermarket, aflată chiar după uşă, la dreapta.

— Arăta ca şi când ar fi fost la cumpărături? Asta încerci să spui?

Ridică din umeri.

— Arăta doar ca un gunoi, cred. Nu ştiu. Poate că era a tipului din beci.

— Păcat că n-ai dat un telefon anonim la poliţie. Poate c-ar fi ajuns acolo înainte să fie casa cuprinsă de foc.

— Mda, ştiu. M-am gândit la asta mai târziu şi mă roade că n-am făcut-o, dar atunci nu gândeam limpede.

Îşi goli paharul de suc şi zăngăni cuburile de gheaţă din el, făcând să-i alunece unul în gură. Am auzit gheaţa cum se zdrobea între dinţi. Suna ca un cal care ronţăie zăbala.

— Îţi mai aminteşti ceva?

— Nu, cred că asta-i tot. Odată ce m-am prins ce se întâmpla, am ieşit şi-am gonit încoace cât de repede am putut.

— Ai idee cât era ceasul?

— Ăă, nu tocmai. Era nouă şi un sfert când am ajuns aici şi probabil mi-a luat zece minute pe motocicletă până să găsesc un loc de parcare şi alte alea. A trebuit să merg pe lângă ea două străzi ca să nu mă audă nimeni că o pornesc. Probabil era opt jumate sau aşa ceva când am plecat de la casa unchiului Leonard.

Am scuturat din cap.

— Nu opt treizeci. Probabil vrei să spui nouă treizeci. N-a fost ucisă decât după nouă.

El îndepărtă paharul de la gură, uitându-se la mine întrebător.

— Chiar aşa?

— Unchiul tău şi doamna Howe spun amândoi că au vorbit cu ea la nouă şi poliţiştii au recepţionat un apel care cred că a fost din partea mătuşii tale la nouă şi şase minute.

— Păi, poate că m-am încurcat eu, atunci, pentru că socoteam că e nouă şi un sfert când am ajuns aici. M-am uitat la ceas când am intrat, apoi m-am întors şi mi-am întrebat un amic cât e ceasul şi el s-a uitat la ceasul lui de mână.

— Să văd dacă pot verifica asta, am zis. Apropo, dinspre ce parte ţi-e unchi Leonard?

— Tata şi el sunt fraţi. Tata e cel mai tânăr din familie.

— Aşadar, Lily Howe e sora lor.

— Cam aşa ceva.

Tuburile de neon mov începură să se stingă pe rând, urmate apoi de cele roz. Proprietarul localului strigă spre masă:

— Închiderea în zece minute, Mike. Scuze că vă întrerup.

— Nu face nimic. Mersi, omule.

Ne-am ridicat şi ne-am dus spre intrarea din spate. Mike nu era mult mai înalt decât mine şi m-am întrebat dacă arătăm ca frate şi soră sau ca mamă şi fiu. N-am mai spus nimic altceva până ce-am ajuns în parcare.

— Ai vreo teorie despre cine ţi-a ucis mătuşa?

— Nu, tu?

Am scuturat din cap.

— În locul tău, eu aş curăţa magazia aia.

— Mda, sigur. Aşa era învoiala, nu?

Urcă pe motocicletă şi apăsă o dată maneta aceea cu piciorul ca s-o pornească.

— Hei, ştii ce? Nu-mi amintesc cum te cheamă.

I-am dat cartea mea de vizită, apoi am urcat în VW. A aşteptat să fie sigur că plec la drum, apoi a pornit în trombă.

* * *

Intenţionam să las cazul deoparte în weekend, pentru că nu eram sigură ce altceva să fac.

Sâmbătă dimineaţa, am parcurs din nou rapoartele poliţiei acasă, adăugând cartonaşe cu notiţe colecţiei de pe panou, însă pentru moment trebuia doar să aştept. Luni era posibil să primesc răspunsuri la anunţurile publicate în ziarele din Florida sau poate că aveam să primesc veşti de la Departamentul de Vehicule Motorizate din Tallahassee sau Sacramento. Încă mai aşteptam biletul de avion pe care mi-l trimisese prin poştă Julia Ochsner, sperând că-mi va oferi informaţii de vreun fel. Dacă nu mai ieşea la lumină nimic nou, trebuia să încep de la capăt şi să văd dacă nu pot să dezvolt câteva noi piste. Încă mai aveam nevoie să mă consult cu veterinarii locali, încercând să aflu ceva despre pisică.

Mi-a luat câteva minute să mai sun o dată la cele trei companii de taxi. Dispecerul cu care vorbisem la Green Stripe spuse că nu a avut încă timp să caute prin dosare. Proprietarul de la City Cab căutase şi nu găsise nimic, iar Ron Coachella de la Tip Top nu venise încă la birou, dar dispecerul de serviciu mă anunţă că va veni în scurt timp. Terminasem şi cu asta.

Am mers la birou. Nu avusesem de gând s-o fac, dar nu m-am putut înfrâna. Mă simţeam iritată şi agitată, şi nemulţumită. Nu-mi place să nu-mi iasă socotelile, California Fidelity era închisă pe durata weekendului. Mi-am descuiat uşa şi-am luat corespondenţa ce-mi fusese vârâtă prin fanta pentru poştă. Era un plic cu adresa Juliei Ochsner pe el. L-am aruncat pe masă până să-mi verific mesajele. Aveam doar unul care, se pare, tocmai fusese recepţionat.

— Alo, Kinsey? Aici Ron Coachella de la compania de taxi. Am informaţiile pe care le cauţi. Tip Top a răspuns într-adevăr la o comandă pe Via Madrina la numărul 2097… să vedem – pe nouă ianuarie la 22.14. Numele şi numărul şoferului: Nelson Acquistapace, 555-6317. I-am spus că vei lua legătura cu el. Am foaia de parcurs aici şi eşti

bine-venită să treci ca să iei o copie, aşa încât să se poată uita şi el la ea. Douăzeci de dolari s-ar putea să-i ajute memoria, dacă înţelegi ce vreau să zic. Pe lângă asta, ţine doar minte… „Dacă vrei o călătorie de top în oraş, sună la Tip Top!”, cântă el şi închise.

Am zâmbit, notându-mi numele şi numărul şoferului. Am pus de cafea şi am deschis mesajul de la Julia. Scrisul ei era de şcoală veche, surprinzător de ferm, cursiv, limpede, cu înfloriturii ample şi majuscule bine alcătuite. Spunea că trimite alăturat biletul, că ploile de iunie cădeau în forţă şi că Charmaine Makowski dăduse naştere unui băiat de patru kilograme şi trei sute de grame cu o noapte în urmă şi voia ca toată lumea să ştie că nu se aştepta să mai stea vreodată pe scaun. Charmaine şi Roland nu dăduseră încă un nume copilului, dar acceptau sugestii. Julia spunea că majoritatea apelativelor proferate până acum nu erau demne de-a fi repetate. După părerea ei, era de râsul lumii. Cele mai calde urări, încheia ea.

Am studiat biletul, care era vârât într-un plic transparent. Părea să fi fost emis de Aeroportul Santa Teresa, un drum dus-întors de la Santa Teresa la Los Angeles şi de la Los Angeles la Miami. Toate cele patru cupoane de zbor fuseseră luate, dar rămăseseră copiile la indigo. Biletul fusese plătit cu cardul de credit. Patru cupoane de zbor rupte. Ei, asta era interesant. Se întorsese oare în oraş la un moment dat? Dacă da, de ce se aflaseră copiile la indigo în Boca Raton în gunoiul lui Pat Usher? M-am întors la lista mea cu agenţii de voiaj, încercând să-mi dau seama pe care o folosea de obicei Elaine Boldt. M-am hotărât asupra lui Santa Teresa Travel, care avea un birou la scurtă distanţă de condominiul de pe Via Madrina. Nu era decât o bănuială, dar trebuia să încep de undeva. Am dat un telefon, însă n-am primit niciun răspuns şi am presupus că agenţia era închisă în weekend.

Am alcătuit o listă a pistelor de urmat luni. Am verificat din nou biletul. N-am văzut nimic care să indice faptul că luase cu ea pisica, dar nu eram sigură cum funcţiona asta. Şi pisicilor li se emite bilet ca tuturor celorlalţi? Va trebui să întreb. Erau câteva etichete pentru bagaje încă prinse pe spatele biletului, dar asta nu spunea multe. La aeroportul de aici din oraş, îţi poţi lua bagajele fără să verifice cineva etichetele. Mi-am adus aminte că bagajul lui Elaine era oricum destul de uşor de reperat, piele grena cu semnătura designerului scrisă mare pe ornamentul pânzei. Estimasem o dată valoarea genţii şi mă hotărâsem să deschid în schimb un cont Keogh[19].

L-am sunat pe Nelson Acquistapace, şoferul de taxi de la Tip Top. Era acasă în pat cu guturai, dar spuse că Ron îi comunicase ce mă interesa. Trebui să facă o pauză ca să-şi sufle nasul de două ori.

— De ce nu iei foaia de parcurs şi n-o aduci aici? Sunt pe Delgado, la doar jumătate de cvartal de Tip Top, spuse el. O să mă găseşti afară, în spatele casei.

Am luat foaia de parcurs de la sediul firmei şi-am ajuns acasă la el la 9.35. L-am găsit şezând în curtea din spatele unui bungalow alb ascuns într-o junglă de tufe de *pitosporum*[20] crescute prea mult. Stătea întins într-un hamac cu cadru independent de metal, în singura porţiune luminată de soare. Restul proprietăţii se afla într-o umbră deasă, cam răcoroasă şi neatrăgătoare. Părea să fie trecut de şaizeci de ani, pe cale de-a cheli, cu o constituţie masivă, îmbrăcat într-un halat de baie din velur verde-închis. Avea un pătrat de flanelă cu dungi roz pe piept şi mirosea ca unguentul ăla mentolat împotriva răcelii, îşi instalase o masă mică de metal cu medicamentele pentru răceală, o cutie cu batiste de hârtie Kleenex, un pahar de suc gol şi câteva reviste cu rebusuri pe care le-am recunoscut.

— Îl ştiu pe tipul care scrie rebusurile alea, am spus. E proprietarul locuinţei mele.

El ridică pe dată din sprâncene.

— Tipul ăsta locuieşte aici în oraş? E-un vrăjitor! Mă face să mă urc pe pereţi cu chestiile astea. Uită-te la ăsta. *Scriitori englezi din secolul al XVIII-lea* şi include aici toate cărţile şi toate personajele lor şi toate alea. A trebuit să m-apuc să-i citesc pe Henry Fielding şi Laurence Sterne, şi alţi oameni de care nici măcar n-am auzit, numai ca să-l termin. Face mai mult ca studiile la colegiu, îţi spun sincer. Ce-i, vreun fel de profesor?

Am scuturat din cap, simţindu-mă absolut mândră. Ai fi zis că Henry e vedetă rock, după felul cum reacţiona omul ăsta.

— Ţinea brutăria aia mică de la colţul lui State cu Purdue. S-a apucat să facă rebusuri când a ieşit la pensie.

— Chiar aşa? Eşti sigură că-i acelaşi tip? Henry Pitts?

Am râs.

— Sigur că sunt. Îşi încearcă treburile astea cu mine tot timpul. Nu cred c-am terminat vreunul încă.

— Să-i spui că vreau să-l întâlnesc cândva. Are un simţ al umorului foarte bizar, da' îmi place asta. A făcut unul compus tot numa' din ciudăţenii botanice, ţi-l aminteşti? Am luat-o razna. Am stat treaz toată noaptea. Nu-mi vine să cred că tipul locuieşte aici în Santa Teresa. Credeam că-i profesor titular la MIT[21] sau într-un loc ca ăsta.

— O să-i transmit că ai zis asta. O să fie încântat să audă că are un admirator.

— Spune-i să treacă pe aici oricând. Spune-i că Nelson Acquistapace îi stă la dispoziţie. Dacă are nevoie de-un taxi, să sune doar la Tip Top şi să întrebe de mine.

— O să fac asta, am răspuns.

— Ai adus foaia de parcurs? Ron a zis că eşti pe urmele unei doamne care-a dispărut. E-adevărat?

Am scos foaia de parcurs din poşetă şi i-am dat-o.

— Nu te apropia prea mult, drăguţă, zise el.

Scoase o batistă din buzunarul halatului şi se şterse cu ea la nas, suflându-şi-l în ea înainte s-o pună înapoi în buzunar. Despături hârtia, ţinând-o la distanţă, cu braţul întins, ca să se uite la ea.

— Mi-am lăsat ochelarii înăuntru. Care e?

Am arătat spre adresa din Via Madrina.

— Mda, mi-amintesc de ea, cred. Am dus-o la aeroport şi-am lăsat-o acolo. Mi-aduc aminte că lua ultimul zbor de aici la L. A. Unde se ducea, asta am uitat.

— În Miami, Florida.

— Mda, aşa-i. Acum mi-amintesc.

Studia foaia de parcurs de parcă ar fi fost un pachet de cărţi de tarot aflate într-o secvenţă complicată.

— Ştii ce-i asta? Lovi cu degetul în foaie. Vrei să ştii de ce-i aşa mare preţul? Uită-te la asta. Şaişpe parai. Nu costă aşa mult să mergi din Via Madrina la aeroport. A făcut o oprire şi m-a lăsat să aştept cincisprezece minute cu aparatul pornit. O oprire pe parcurs. Ei, stai să mă gândesc unde a fost. Nu departe… Nu departe… Undeva pe Chapel… Bun, da, ştiu! La clinica aia de lângă autostradă.

— O clinică?

Asta m-a luat prins surprindere.

— Mda, ştii? O unitate de urgenţă. Pentru pisică. L-a lăsat acolo pentru ceva tratament de urgenţă, apoi a urcat înapoi în maşină şi am plecat.

— Bănuiesc că n-ai văzut-o chiar urcând în avion, nu?

— Ba sigur că da. Terminasem pe ziua aia. Poţi vedea singură din foaia de parcurs. A fost ultima mea cursă, aşa că am urcat scările spre barul aeroportului şi-am băut două beri afară, pe peluză. I-am spus c-o să mai rămân puţin acolo, aşa că s-a

întors chiar şi mi-a făcut cu mâna când se ducea spre avion.

— Era singură?

— Din câte mi-am dat eu seama, da.

— Ai mai dus-o vreodată cu maşina?

— Eu, nu. M-am mutat aici din L. A. doar în noiembrie anul trecut. E-un paradis aici! Ador oraşul ăsta.

— Ei bine, am zis, apreciez că m-ai ajutat. Cel puţin, ştim că a urcat în avion. Cred că întrebarea următoare e: a ajuns oare la Boca Raton?

— Acolo zicea ea că merge, reluă el, deşi-ţi spun ceva. Cu haina aia de blană, i-am zis c-ar trebui să se ducă undeva unde-i frig. S-o pună puţin în valoare. A râs.

Am simţit cum apăs în gând butonul de pauză, o rapidă îngheţare a imaginii. Era ciudată imaginea asta, şi mă deranja. Mi-o imaginam pe Elaine Boldt cu haina ei de blană şi cu turbanul, îndreptându-se spre căldură şi soare, fluturându-i din mână peste umăr şoferului de taxi care-o dusese la aeroport. Era îngrijorătoare cumva, acea ultimă imagine a ei, şi mi-am dat seama că până acum nu-mi închipuisem asta deloc. Luasem în calcul posibilitatea să fie pe fugă, dar, în străfundul sufletului, mi-o închipuisem moartă. Mă tot gândisem că oricine o omorâse pe Marty Grice o omorâse şi pe ea. Doar că nu-mi puteam da seama de ce. Acum, nesiguranţa îşi croise din nou drum la suprafaţă. Ceva era nelalocul lui, dar nu-mi puteam da seama ce anume.

16

Ei bine, măcar acum aveam o mică misiune în viaţă. Când am plecat de la Nelson, îşi lua temperatura cu un termometru digital, confesându-şi ruşinat o dependenţă secretă faţă de astfel de aparate. I-am urat însănătoşire grabnică şi-am sărit în maşină, dând ocol înapoi spre Chapel Street.

Clinica veterinară e o cutie mică de sticlă şi cărămidă refractară vopsită în culoarea chitului de geamuri şi pitită în capătul închis, format acolo unde trece autostrada 101. Îmi place toată seria aceea de străzi înfundate – relicve ale oraşului aşa cum obişnuia să fie, o îndepărtare bine-venită de aspectul spaniol dominant. Micile construcţii din acel cartier sunt de fapt căsuţe victoriene ridicate de clasa muncitoare, cu balustrade la verandă, decoraţiuni exotice, obloane de lemn şi acoperişuri ţuguiate. Arată acum ca nişte antichităţi ponosite, dar e încă posibil să-ţi imaginezi cum arătau când erau nou construite şi acoperite cu vopsea proaspătă, când copacii ajunşi la maturitate nu erau decât nişte puieţi mlădioşi plantaţi în mijlocul peluzelor nou însămânţate. Oraşul de pe vremea aia trebuie să fi fost alcătuit din străzi de pământ şi căruţe. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să fi rămas ceva din toate astea.

Am oprit în parcarea din spatele clinicii şi am intrat pe uşa din dos. Auzeam câinii cum latră răguşit undeva în spate; strigăte ascuţite cerând milă, libertate şi alinarea durerilor. Nu erau decât două animale în sala de aşteptare, amândouă pisici, care, parcă plictisite, luaseră forma unor perne din puf. Stăpânii lor le vorbeau în ceea ce aparent era engleza pisicească, folosind voci piţigăiate care-mi dădeau şi mie dureri de cap. Din timp în timp, când câte-un câine emitea urlete în spate, una sau cealaltă din mâţe părea să zâmbească uşor.

Probabil că lucrau doi veterinari, pentru că ambele pisici fură chemate în acelaşi timp şi duse cu căruciorul de-a lungul holului, lăsându-mă singură cu recepţionera. Se apropia de treizeci de ani, avea ochi albaştri, era palidă şi purta o bentiţă albastră a la Alice în Ţara Minunilor, prinsă în părul blond şi lins. Pe ecusonul ei scria „Emily”.

— Vă pot ajuta?

Vorbea ca şi când nu progresase încă de la vârsta de şase ani; un ton vlăguit, slab, uşor modulat, poate special cultivat pentru a linişti animalele suferinde. Întâlnesc uneori femei care vorbesc aşa şi mă lasă întotdeauna perplexă, această perpetuă feciorie într-o lume în care noi, ceilalţi, ne luptăm să ne maturizăm.

Faţă de ea mă simţeam un om trecut prin multe în viaţă.

— Mă întreb dacă mi-ai putea oferi câteva informaţii.

— Păi, o să-ncerc, şopti ea.

Vocea ei era dulce şi muzicală, şi fata avea un aer supus.

Aveam de gând să-i arăt fotocopia legitimaţiei de detectiv particular, dar m-am temut că va părea un gest brutal şi vulgar. M-am hotărât să amân manevra şi să apelez la ea numai dacă va trebui să fac presiune.

— În ianuarie, o femeie a adus o pisică la clinică pentru un tratament de urgenţă şi voiam să aflu dacă s-a întors să ia animalul.

— Aş putea să verific în registre, dacă vreţi. Îmi puteţi spune numele, vă rog?

— Ei bine, numele femeii e Elaine Boldt. Al pisicii, Mingus. Trebuie să fi fost seara de nouă ianuarie.

Două pete de roz-deschis apărură pe obrajii ei şi fata îşi linse buzele, uitându-se fix la mine. M-am întrebat dacă nu vânduse pisica unui vivisecţionist.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat. Ştii pisica despre care vorbesc?

— Păi, da, ştiu. A stat aici câteva *săptămâni,* spuse ea.

Vorbirea ei adoptase un ton nazal, ieşindu-i acum prin nări ca unui ventriloc. Nu era tocmai un ton plângăreţ, însă era acel ton pe care-l auzisem la copii în magazine, când mamele lor îi acuzau de obrăznicie şi-i ameninţau să le rupă braţele. Era clar că luase o atitudine defensivă dintr-un motiv anume, însă nu eram sigură de ce. Se întinse după o cutie mică de tablă şi-şi plimbă degetele printr-un dosar cu cartonaşe de index. Scoase registrul, deschizându-l sigură de sine pe suprafaţa tejghelei.

— A plătit întreţinerea şi îngrijirile doar pe trei săptămâni şi n-a răspuns la nicio carte poştală trimisă sau la telefoanele date, aşa că, în februarie, doctorul a spus că trebuie să facem alt aranjament, pentru că avem spaţiu foarte limitat.

Începea să devină de-a dreptul agitată.

— Emily, am spus răbdătoare. Ăsta-i numele tău, sau ecusonul aparţine altcuiva?

— Emily mă cheamă.

— Sincer, nu-mi pasă unde-i animalul. Vreau doar să ştiu dacă s-a întors femeia.

— O! Nu, nu s-a întors.

— Ce s-a întâmplat cu pisica? Sunt doar curioasă.

Se uită drept la mine o clipă, ridicând bărbia. Îşi dădu părul peste umăr cu o mişcare a mâinii.

— L-am adoptat. E-un pisoi grozav şi pur şi simplu nu l-am putut trimite la adăpostul de animale.

— E-n ordine. Hei, e chiar minunat! Am auzit că e grozav şi e foarte bine că i-ai oferit adăpost. Bucură-te de el. Am să-ţi duc secretul în mormânt. Dacă apare femeia însă, ai să-mi dai de ştire?

Am pus cartea de vizită pe birou. O citi şi clătină din cap fără vreun alt cuvânt.

— Mersi.

* * *

M-am întors la birou. M-am gândit că ar fi bine s-o sun pe Julia Ochsner şi să-i spun că am găsit pisica, scutind-o astfel de inutilele căutări prin puzderia de adăposturi şi clinici veterinare din Boca. Mi-am lăsat maşina în parcare şi-am urcat pe scările din spate. Când am ajuns la birou, pe coridor stătea un bărbat, notând un mesaj pe o bucată de hârtie.

— Vă pot ajuta?

— Nu ştiu. Sunteţi Kinsey Millhone?

Zâmbetul lui părea superior, iar atitudinea amuzată, de parcă ar fi deţinut o informaţie prea preţioasă ca s-o împartă.

— Da.

— Sunt Aubrey Danziger.

Îmi luă o secundă să procesez numele.

— Soţul lui Beverly?

— Corect, spuse el, după care scoase un râset scurt din fundul gâtului.

Până acum, nu mi se părea că vreunul din noi avea cine ştie ce pricină de veselie. Era înalt, măsurând circa unu optzeci şi opt, cu o faţă fină, slabă. Avea păr foarte negru, lins, părând mătăsos la atingere, ochi căprui, o gură arogantă. Purta un costum gri-deschis din trei piese. Semăna cu un cartofor de spiţă nobilă, cu un „grangur”, dacă mai există astfel de oameni în zilele de-acum.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

Am vârât cheia în broască, am deschis uşa şi-am intrat. El m-a urmat, examinând totul în jur cu genul de privire care-mi spunea că evalua preţul mobilei, calculându-mi bugetul, estimându-mi taxele trimestriale şi întrebându-se de ce nu angajase soţia sa un detectiv de clasă.

M-am aşezat în spatele mesei de lucru şi l-am privit cât timp el ocupă un scaun şi-şi încrucişă picioarele. O dungă frumoasă, dreaptă la pantaloni, glezne fine, pantofi italieneşti de piele cu vârf îngust şi lustruit. I-am surprins cu privirea manşeta albă ca zăpada a cămăşii, iniţialele – AND – într-o

monogramă albastru pal, fără-ndoială cusută de mână. Îmi zâmbea vag, urmărindu-mă cum îl privesc. Scoase o tabacheră plată din buzunarul interior al sacoului şi extrase o ţigară subţire şi neagră, pe care o lovi de tabacheră şi apoi o vârî în gură, scăpărând o brichetă ce scoase un jet de foc care am crezut că-i va aprinde părul. Avea mâini elegante şi unghii frumos manichiurate, cu lac transparent pe fiecare vârf. Mărturisesc că eram extrem de uimită de aspectul lui, uimită de mirosul care plutea peste birou spre mine – probabil una dintre loţiunile alea după ras lansate de mari creatori de modă şi numite Rogue sau Magnum. Studie tăciunele ţigării, apoi mă fixă cu privirea. Ochii lui îmi amintiră de lutul întărit – un maro uniform, fără pic de căldură şi fără energie.

Nu i-am oferit cafea. Am împins scrumiera spre el, aşa cum făcusem şi cu soţia lui. Fumul ţigării sale mirosea ca un foc de tabără înăbuşit şi am ştiut că va zăbovi mult după ce el va fi plecat înapoi la Los Angeles.

— Beverly v-a primit scrisoarea, spuse el. A fost supărată. M-am gândit să fac un drum încoace şi să purtăm o discuţie.

— De ce n-a venit ea însăşi? am spus. Poate vorbi şi ea.

Asta îl amuză.

— Lui Beverly nu-i plac scenele. M-a rugat să mă descurc eu în locul ei.

— Nici eu nu mă dau în vânt după scene, dar nu văd care e problema aici. Mi-a cerut să-i caut sora. Asta fac. Voia să-mi impună nişte termeni şi m-am hotărât că ar trebui să lucrez pentru altcineva.

— Nu, nu, nu! Aţi înţeles greşit. Nu voia să pună capăt relaţiei. Pur şi simplu nu voia să mergeţi la Persoane Dispărute cu cazul.

— Dar n-am fost de acord cu ea. Şi n-am crezut că e frumos să-i iau banii din moment ce-i ignoram rugămintea. I-am zâmbit impersonal, rotindu-mă uşor în scaun. Mai e şi altceva? am întrebat.

Eram sigură că ţintea ceva anume. Nu trebuia să conducă o sută cincizeci de kilometri pentru atâta tot.

Îşi schimbă poziţia în scaun, încercând un ton mai prietenos.

— Îmi dau şi eu seama că am pornit pe picior greşit aici, zise el. Aş vrea să ştiu ce aţi aflat despre cumnata mea. Dacă v-am călcat pe nervi, îmi cer scuze. O! Şi v-ar putea interesa asta.

Scoase o hârtie împăturită din buzunarul sacoului şi mi-o trecu peste masă. Pentru un moment, am crezut că era o adresă sau un număr de telefon, vreo frântură de informaţie care chiar ar putea fi de ajutor. Era un cec pentru cei 246,19 dolari pe care mi-i datora Beverly. Îi făcu să pară un fel de mită, şi mie nu-mi plăcea asta. Am luat totuşi banii. Îmi prindeau bine, chiar dacă lui îi erau indiferenţi.

— I-am trimis lui Beverly o copie a raportului meu acum două zile. Dacă vreţi să ştiţi ce am aflat, de ce n-o întrebaţi pe ea?

— Am citit raportul. Vreau să aflu ce aţi descoperit de-atunci încoace, dacă sunteţi dispusă să-mi spuneţi.

— Păi, nu sunt. Nu vreau să par necioplită, dar orice informaţie deţin aparţine angajatorului meu actual şi e confidenţială. Vă spun doar atât. Am fost într-adevăr la poliţie şi aceştia au transmis o circulară cu datele fizice ale cumnatei dumneavoastră, însă asta se întâmpla acum doar două zile şi încă nu au găsit nimic. Vreţi să-mi răspundeţi la o întrebare?

— Nu chiar, spuse el, dar râse.

Începeam să-mi dau seama că atitudinea lui avea probabil la bază disconfortul, aşa că am continuat.

— Beverly mi-a spus că nu şi-a văzut sora de trei ani, dar un vecin de-al lui Elaine susţine nu numai că ea a fost aici de Crăciun, dar şi că

amândouă au avut o ceartă pe toată cinstea. E adevărat?

— Păi, mda, probabil.

Tonul lui se înmuia şi părea mai puţin distant. Trase un ultim fum din ţigară şi scutură scrumul din capătul ei.

— Sincer să fiu, mi-am făcut griji că Beverly e cumva implicată în treaba asta.

— Cum aşa?

Încetase acum să se mai uite la mine. Răsuci capătul ţigării între degete, până ce nu mai rămase din el decât un mic morman de tutun mărunţit şi o fâşie de hârtie maro.

— Are probleme cu băutura. Le are de ceva timp, deşi probabil că nu ţi-ai da seama niciodată. E unul dintre oamenii aceia care ar putea să nu bea nimic şase luni, dar apoi – bum! e beată criţă vreme de trei zile. Uneori, cheful durează mai mult de-atât. Cred că asta s-a întâmplat şi în decembrie.

Se uită la mine apoi şi am observat că mare parte din infatuare îi dispăruse. Aveam în faţă un om care suferea.

— Ştiţi din ce cauză s-au certat?

— Am o bănuială.

— Din cauza dumneavoastră? am întrebat.

Se concentră brusc asupra mea, cu primul semn autentic de viaţă în ochi.

— Ce v-a făcut să spuneţi asta?

— Vecinul a spus că probabil s-au certat din cauza unui bărbat. Dumneavoastră sunteţi singurul de care ştiu. N-aţi vrea să-mi faceţi cinste cu masa de prânz?

* * *

Ne-am dus la un bar denumit Jay's, chiar după colţ. Era foarte întunecat, cu separeuri masive în stil art deco cu piele deschisă la culoare şi mese din onix negru, care semănau cu nişte mici bălţi asimetrice. Suprafaţa lor e aşa de lucioasă, încât aproape că-ţi poţi vedea reflexia, ca un fel de reclamă publicitară la un detergent lichid pentru

vase. Pereţii sunt capitonaţi cu velur cenuşiu şi covorul este atât de gros, încât ai impresia că umbli pe nisip. Întregul local aduce cu un buncăr izolat fonic, întunecos şi tăcut, însă paharele de băutură sunt uriaşe şi barmanul încropeşte nişte sendvişuri calde incredibile, cu pâine de secară şi pastramă. Eu, una, nu-mi permit să merg acolo, dar mi se părea decorul perfect pentru Aubrey Danziger. El părea să poată plăti consumaţia.

— Cu ce vă ocupaţi? am întrebat după ce ne-am aşezat.

Înainte să apuce să răspundă, apăru chelnerul. Am sugerat două sendvişuri cu pastramă şi două Martini. Expresia aceea de amuzament ascuns i se întoarse pe chip, însă fu de acord cu o ridicare nepăsătoare din umeri. Nu credeam că e obişnuit să comande femeile pentru el, însă nu părea să sufere vreun efect secundar dăunător. Simţeam că acesta era spectacolul meu şi voiam să manevrez eu reflectoarele. Ştiam că vom fi năpădiţi de lumină, însă mă gândeam că asta îi va răpi aura superioară şi-l va umaniza cumva.

Când chelnerul plecă, îmi răspunse la întrebare:

— Nu lucrez, zise el, ci sunt proprietar. Organizez companii imobiliare. Cumpărăm pământ şi ridicăm clădiri de birouri şi centre comerciale, uneori şi condominiuri.

Făcu o pauză, ca şi când ar fi putut spune mult mai multe, dar se hotărâse că atât era suficient. Îşi scoase din nou tabachera şi mi-o întinse. Am refuzat, şi el îşi aprinse altă ţigară neagră şi subţire.

Înclină capul înspre mine.

— Ce-am făcut de v-am supărat? Mi se întâmplă asta tot timpul.

Zâmbetul superior se întorsese, însă de data asta nu m-am simţit ofensată. Poate că pur şi simplu asta era expresia lui facială.

— Păreţi arogant şi sunteţi mult prea şiret, am spus. Zâmbiţi întruna de parcă aţi şti ceva ce eu nu

ştiu.

— Am avut o grămadă de bani mult timp, aşa că mă simt şiret. De fapt, mă amuză conceptul de femeie detectiv. Ăsta-i jumătate din motivul pentru care am venit până aici.

— Care-i cealaltă jumătate?

Ezită, cumpănind dacă s-o spună. Trase lung din ţigară.

— Nu am încredere în povestea lui Beverly despre ceea ce s-a întâmplat. E prefăcută şi manipulează. Îmi place să verific din două surse.

— Vorbiţi despre relaţia ei cu mine sau despre cea cu Elaine?

— O, ştiu cum stă treaba cu relaţia cu Elaine. Beverly n-o suportă. De asemenea, n-o poate lăsa în pace. Aţi urât vreodată pe cineva în felul ăsta?

Am zâmbit firav.

— Recent, nu. Dar cred că mi s-a întâmplat în trecut.

— E-n felul următor: Bev ţine morţiş să ştie cum stau lucrurile cu Elaine şi, dacă află ceva de bine, asta o scoate din pepeni. Iar dacă aude ceva de rău, e satisfăcută, dar nu-i niciodată destul.

— Ce căuta aici de Crăciun?

Sosiră Martiniurile, şi Aubrey sorbi prelung din al său înainte să răspundă. Al meu era mătăsos şi rece, având acea undă de vermut care mă face să mă cutremur automat. Întotdeauna mănânc măslina la început, fiindcă se combină atât de potrivit cu gustul de gin.

El îmi surprinse cutremurarea.

— Pot pleca, dacă vreţi să rămâneţi singură cu băutura aia.

Am râs.

— Nu mă pot stăpâni. Nu beau niciodată de-astea, dar, Isuse Doamne, ce fior! Simt deja cum mă ia mahmureala.

— La naiba, e sâmbătă! Luaţi-vă liber. Nici nu mă aşteptam să vă găsesc la birou. Aveam de gând să vă las un bilet şi-apoi să amuşinez prin zonă ca

să văd dacă nu reuşesc să aflu singur ceva despre Elaine.

— Să-nţeleg că sunteţi la fel de nedumerit ca toată lumea despre locul unde s-ar putea afla.

Scutură încet din cap.

— Cred că e moartă. Cred că a omorât-o Bev.

Dacă nu asta, atunci nu ştiu ce altceva mi-ar fi putut reţine atenţia.

— De ce să facă aşa ceva?

Din nou, ezită îndelung. Se uită prin încăpere, cercetând totul, făcând un fel de calcul mental de parcă, dacă evalua bine locul, ar fi ştiut unde se afla. Ochii îi alunecară înapoi la mine şi zâmbetul îi pluti pe buze.

— A aflat că am avut o aventură cu Elaine. A fost doar vina mea, fir-ar să fie! Fiscul îmi auditează încasările din urmă cu trei ani şi, ca un nerod, am rugat-o pe Beverly să caute câteva cecuri anulate şi chitanţe de la cardurile de credit. Şi-a dat seama că am fost în Cozumel exact atunci când a fost şi Elaine acolo, după moartea lui Max. Îi spusesem că plec în interes de serviciu.

În orice caz, m-am întors de la birou în ziua aceea şi ea s-a răstit la mine, cuprinsă de-o furie atât de mare, că-i de mirare că am scăpat cu viaţă. Desigur, băuse. Orice scuză e bună ca să te îmbibi cu alcool. A luat o pereche de foarfece de bucătărie şi m-a împuns drept în gât. M-a prins chiar aici – chiar deasupra claviculei. M-au salvat doar gulerul şi cravata, şi poate faptul că-mi comand cămăşile bine scrobite.

Râse, scuturând neliniştit din cap la această amintire.

— Când asta n-a dat roade, m-a lovit în braţ. Paisprezece copci. Am sângerat peste tot. Când bea, e ca Jekyll şi Hyde. Când nu bea, nu-i prea rău… cicălitoare şi neînduplecată, dar nu-i smintită.

— Cum v-aţi încurcat cu Elaine? Despre ce-a fost vorba?

— O, la naiba, nu ştiu. A fost o prostie din partea mea. Cred că-mi sfârâiau călcâiele după ea de ani de zile. E-o femeie frumoasă. Are într-adevăr tendinţa să fie voluntară şi alintată, dar asta n-a făcut-o decât să fie şi mai irezistibilă. Tocmai îi murise soţul, iar ea era disperată. Ceea ce-a început ca o grijă frăţească s-a transformat în poftă desfrânată, ceva parcă de pe ultima copertă a unui roman ieftin. Mai călcasem strâmb înainte, dar niciodată aşa. Nu scuip în locul unde mănânc, cum spune vechiul proverb. De data asta am dat-o în bară.

— Cât timp a durat?

— Până ce-a dispărut ea. Bev nu ştie despre asta. I-am spus că s-a terminat după şase săptămâni şi-a înghiţit găluşca, fiindcă asta îşi doreşte să creadă.

— Şi când anume i-aţi spus, Crăciunul trecut?

Clătină din cap, apoi atrase atenţia chelnerului, uitându-se spre mine.

— Mai merge un rând?

— Sigur.

Ridică două degete ca-n semn de victorie şi chelnerul o luă spre bar.

— Mda, a aflat cam pe-atunci. Şi-a făcut mendrele cu mine, apoi a sărit drept în maşină şi-a venit încoace. Am sunat-o pe Elaine ca s-o previn, cel puţin să ne sincronizăm poveştile, dar nu ştiu sigur ce-au discutat ele. N-am vorbit cu Elaine după aceea şi de-atunci n-am mai văzut-o.

— Cum a reacţionat la ce i-aţi zis?

— Păi, n-a bucurat-o ideea că Bev aflase, dar nu prea avea ce face în privinţa asta. A spus că se va descurca ea.

Sosiră Martiniurile împreună cu sendvişurile, şi-am încetat să discutăm ca să putem mânca. Acest om deschidea o posibilitate cu totul nouă şi aveam o mulţime de întrebări să-i pun.

17

— Care-i teoria dumneavoastră despre ceea ce s-a întâmplat? am întrebat după ce ne-am terminat prânzul, schimbând tonul. Adică, din câte-mi pot da eu seama, Elaine a stat în Santa Teresa până în seara de nouă ianuarie. Asta era într-o luni. I-am urmărit paşii de la apartament la aeroport şi am un martor care a văzut-o urcând în avion. Mai am pe cineva care susţine că a ajuns în Miami şi-a străbătut Fort Lauderdale cu maşina spre Boca. Ei, persoana asta jură că a stat scurtă vreme în Boca, după care a plecat din nou, şi ultima dată a dat un semn de viaţă în Sarasota, unde se presupune că ar locui la nişte prieteni. Îmi vine greu să cred partea asta din urmă, dar e ceea ce mi s-a spus. Când ar fi putut-o ucide Beverly şi unde?

— Poate că a urmărit-o în Florida. A trecut printr-una dintre pasele ei alcoolice imediat după Anul Nou. A fost plecată vreme de zece zile şi a venit acasă distrusă. N-am văzut-o niciodată într-o stare aşa rea. N-a vrut să spună niciun cuvânt despre unde a fost sau ce s-a întâmplat. Eu trebuia să închei o înţelegere de afaceri în New York săptămâna aia, aşa că am instalat-o, după care am plecat. Am lipsit din oraş până vinerea următoare. S-ar fi putut duce oriunde cât am fost eu plecat. Dacă a urmărit-o pe Elaine în Florida şi-a ucis-o cu prima ocazie? A luat avionul spre casă după aceea şi cine să ştie c-a făcut-o?

— Nu-mi vine să cred că vorbiţi serios, am zis. Aveţi vreo dovadă? Aveţi ceva care s-o lege pe Beverly, chiar şi superficial, de dispariţia lui Elaine?

El scutură din cap.

— Uite, ştiu că-mi dau cu presupusul şi că aş putea călca rău de tot pe de lături. Sper ca naiba să fie aşa. Probabil că n-ar fi trebuit să mă apuc să vorbesc…

Simţeam cum încep să nu am astâmpăr, încercând să pricep ce spunea el.

— De ce m-ar fi angajat Beverly, dacă o ucisese pe Elaine?

— Poate că a vrut să lase o impresie bună. Treaba cu moştenirea vărului e reală. Vine înştiinţarea în poştă, şi-acum ce să facă ea? Să presupunem că ştie că Elaine se plimbă pe fundul oceanului într-o pereche de papuci din ciment. Trebuie să urmeze paşii fireşti, nu-i aşa? Nu poate ignora situaţia, fiindcă se va întreba cineva de ce nu manifestă mai multă îngrijorare. Aşa că ia maşina încoace şi vă angajează.

M-am uitat sceptică la el.

— Numai că intră în panică atunci când îi spun că mă voi adresa poliţiei.

— Aşa-i. Şi-apoi, îşi dă seama c-ar fi mai bine să-şi acopere fapta, aşa că discută cu mine.

Mi-am terminat Martiniul, gândindu-mă la ce spusese el. Era o poveste foarte elaborată şi asta nu-mi plăcea. Totuşi, trebuia să recunosc că era posibilă. Am făcut cercuri concentrice pe tăblia mesei cu piciorul paharului. Mă gândeam la spargerea din casa lui Tillie.

— Unde-a fost ea miercuri seara?

Făcu o faţă neştiutoare.

— Habar n-am. La ce vă referiţi?

— Mă întreb unde-a fost miercuri seara şi joi dimineaţa devreme, săptămâna asta. A fost cu dumneavoastră?

El se încruntă.

— Nu. Am luat avionul spre Atlanta luni seara şi m-am întors ieri. Care-i povestea?

Eram de părere că trebuia să păstrez amănuntele pentru mine, pe moment. Am ridicat din umeri.

— A avut loc un incident aici. Aţi sunat-o de la Atlanta în vreuna din zilele alea?

— N-am sunat-o deloc. Obişnuiam să facem asta când eram plecat în interes de serviciu. Vorbeam verzi şi uscate la telefon. Acum e-o

uşurare să plec de acasă. Luă o gură de băutură, privindu-mă peste buza paharului. Nu credeţi nimic din toate astea, nu-i aşa?

— Nu contează câtuşi de puţin ce cred eu, am spus. Încerc să aflu ce-i adevărat. Până acum am dat numai peste speculaţii.

El scutură din cap.

— Ştiu că nu am nicio dovadă concretă, dar simţeam că trebuie să spun astea cuiva. Mă macină ca toţi dracii.

— Să vă spun ce mă macină pe mine, am zis. Cum poţi trăi cu cineva pe care-l bănuieşti de omor?

Se uită ţintă-n jos la masă pentru un moment şi zâmbetul, când îi apăru, era străpuns de vechea-i aroganţă. Am crezut că-mi va răspunde, dar tăcerea se prelungi şi-n cele din urmă îşi aprinse doar o altă ţigară şi făcu semn după nota de plată.

* * *

L-am sunat pe Jonah la mijlocul după-amiezii. Întâlnirea cu Aubrey Danziger mă deprimase, iar cele două Martiniuri de la prânz îmi lăsaseră o durere sâcâitoare între ochi. Aveam nevoie de aer, şi de lumină, şi de activitate.

— Vrei să mergem la poligonul de trageri şi să exersăm? am întrebat când intră pe fir.

— Unde eşti?

— Sunt la birou, dar mă duc spre casă să iau nişte muniţie.

— Treci pe la mine să mă iei, zise el.

Am zâmbit când am închis telefonul. Perfect!

* * *

Norii atârnau deasupra munţilor ca nişte vălătuci de fum alb, rămas în urma unui tren pe aburi demodat. Am luat-o pe vechiul drum prin trecătoare, VW-ul meu protestând ascuţit până ce-am trecut din viteza a treia în a doua şi-n cele din urmă în a-ntâia. Drumul şerpuia în sus printre salvii şi lilieci de munte. Pe măsură ce ne apropiam, verdele-închis al vegetaţiei îndepărtate

se transformă în arbuşti mici, ce se agăţau cu obstinaţie de povârnişuri. Erau foarte puţini copaci. Întinderi abrupte acoperite cu hrişcă de California erau vizibile pe dreapta, întrepătrunse cu bănuţii portocalii şi luminoşi ai creţişoarelor şi rozul-aprins al brumărelelor. Urzicile abundau, desişul lor luxuriant copleşind frunzele argintii ale pelinariţelor ce creşteau lângă ele şi care-i erau antidot.

Când am ajuns pe culme, am aruncat o privire la stânga. Altitudinea acolo era de opt sute de metri şi oceanul părea să planeze în depărtare ca o negură cenuşie care se îmbina cu cenuşiul cerului. Linia coastei se întindea cât vedeai cu ochii şi oraşul Santa Teresa arăta la fel de lipsit de consistenţă ca o fotografie aeriană. Din acea perspectivă, coasta muntelui părea să plonjeze în Pacific, apărând din nou în patru piscuri colţuroase ce formau insulele din larg. Soarele era aici fierbinte, iar uleiurile eterice, eliminate de lăstăriş, înmiresmau cu camfor aerul nemişcat. Pe povârniş, ici-colo, erau câţiva arbuşti *manzanita*[22], încă reduşi la forme negre, uscăţive şi deformate de incendiul care trecuse peste ei cu doi ani în urmă. Tot ce creşte aici tânjeşte să ardă, cojile seminţelor fiind sparte doar de focul intens, germinând apoi când se întorc ploile. Nu-i un ciclu care să lase mult loc intervenţiei umane.

Drumul îngust ce ducea la poligon cotea la stânga chiar în vârful muntelui, urcând în unghi abrupt printre uriaşi bolovani de gresie ce păreau la fel de uşori şi de falşi ca nişte recuzite de film. Am intrat în parcarea de pământ şi pietriş, şi-am coborât odată cu Jonah din maşină, luând armele şi muniţia de pe bancheta din spate. Nu cred că am schimbat şase cuvinte pe parcursul întregului drum, care ţinuse treizeci de minute, însă tăcerea era odihnitoare.

Am plătit taxa de intrare şi ne-am vârât în urechi dopurile mici de spumă ca să reducem perceperea

zgomotului. Adusesem cu mine şi o pereche de căşti amortizoare, pentru o protecţie suplimentară. Auzul îmi fusese deja afectat, dar speram să nu fie ceva permanent. Cu dopurile la locul lor, auzeam aerul cum îmi intra şi ieşea pe nări, fenomen căruia nu-i acordam multă atenţie în mod normal. Îmi plăcea liniştea. În miezul ei, îmi auzeam inima, de parcă ar fi lovit cineva într-un zid de ghips cu două etaje mai jos.

Ne-am apropiat de poligon, acoperişul de deasupra lui, ca al unui şopron întinzându-se patru metri şi jumătate de-o parte şi de cealaltă a noastră. Doar un singur om trăgea, cu un pistol cu aer comprimat H&H de calibrul .45, pe care Jonah îl râvni din clipa când îl văzu. Discutară amândoi despre trăgaciul şi cătarea ajustabile, în vreme ce eu am introdus opt cartuşe în încărcătorul armei mele. Moştenisem acest pistol semiautomat banal tot de la mătuşa mea, fată bătrână, care m-a crescut după moartea părinţilor. Ea m-a învăţat să cos şi să croşetez când aveam şase ani, iar la vârsta de opt, m-a adus aici sus şi m-a învăţat să trag la ţintă, sprijinindu-mi braţele pe-o masă de călcat din lemn pe care o ţinea în portbagajul maşinii. Mă îndrăgostisem de mirosul prafului de puşcă din prima clipă când am ajuns să locuiesc cu ea. Stăteam afară pe scările verandei de ciment, cu o fâşie de capse şi un ciocan, bubuind cu răbdare până ce fiecare îşi exploda încărcătura de fum. Scările verandei erau pline după aceea de bucăţi de hârtie roşie şi locuri cenuşii de praf ars, de mărimea găurilor pentru cataramă ale unei curele. Cred că s-a hotărât după doi ani de neîntrerupte bubuituri produse de mine că ar putea la fel de bine să mă educe să trag de-adevăratelea.

Jonah îşi adusese ambele Colt-uri şi eu am tras câteva gloanţe cu fiecare, însă mi se păreau nişte arme prea puternice. Mânerul din lemn de nuc al pistolului de serviciu îmi stătea în mână ca o bucată mare de lemn pietrificat şi ţeava de zece

centimetri îngreuna ca naiba ochirea. Arma mi se smucea în mână ca zvâcnetul acela iute şi reflex de picior atunci când te loveşte doctorul peste genunchi, şi de fiecare dată când tresărea, un norişor de praf de puşcă îmi venea în faţă. M-am descurcat puţin mai bine cu Python-ul, însă a fost totuşi ceva deosebit şi familiar când am luat din nou pistolul meu de calibrul .32, ca atunci când dai mâna cu un vechi prieten.

La cinci, ne-am strâns lucrurile şi am pornit spre bătrâna tavernă pitită într-o deschidere umbroasă nu departe de poligon. Am băut bere şi am mâncat pâine şi fasole prăjită, fără să deschidem un subiect anume.

— Cum îţi merge cazul? mă întrebă el. Ai mai aflat ceva?

Am scuturat din cap.

— Am câteva lucruri despre care s-ar putea să vreau să discut cu tine la un moment anume, dar nu acum.

— Pari plouată, zise el.

Am zâmbit.

— Întotdeauna mi-o fac cu mâna mea. Vreau rezultate rapide. Dacă nu rezolv lucrurile în două zile, mă deprim. Dar tu? Eşti bine?

El ridică din umeri.

— Mi-e dor de copii. Sâmbetele mi le petreceam cu ei. A fost o plăcere că m-ai sunat. Mi-ai dat ceva de făcut în afară de-a mă văicări.

— Mda, poţi să mă vezi pe *mine* cum mă văicăresc, am spus.

Îmi mângâie mâna pe masă şi-o strânse uşor. Gestul fu scurt şi înţelegător, şi i-am strâns şi eu mâna.

L-am lăsat în faţa casei pe la 19.30 şi m-am dus acasă. Obosisem să-mi fac griji pentru Elaine Boldt, aşa că m-am aşezat pe canapea şi mi-am curăţat arma, bucurându-mă de mirosul de ulei, găsind odihnitor să demontez, să şterg şi să reasamblez pistolul. După aceea, mi-am dat

hainele jos şi m-am înfăşurat în cuvertură, citind o carte despre mecanica amprentelor digitale până ce-am adormit.

* * *

Luni dimineaţă, am trecut pe la Santa Teresa Travel în drum spre birou şi-am vorbit cu o agentă pe nume Lupe, care părea un amestec interesant între un hispanic şi o negresă, slabă ca o pisică. Avea douăzeci şi ceva de ani, cu piele brună-roşcată şi păr negricios cârlionţat, cu o vagă nuanţă aurie, tuns scurt după forma capului. Purta ochelari dreptunghiulari mici şi un costum elegant cu pantaloni albastru-marin şi cravată dungată. I-am arătat copia la indigo a biletului şi i-am spus ce mă interesa. Bănuiala mea era corectă. Elaine le fusese client regulat în ultimii câţiva ani, deşi Lupe părea nedumerită de copia biletului. Îşi trase ochelarii mai în jos pe nas şi se uită la mine. Ochii îi erau de-un auriu plat, ca ai unui lemur, şi ofereau feţei un aspect exotic. Gură plină, nas drept şi mic. Avea unghii lungi şi curbate, care păreau tari ca nişte coarne. Poate că fusese un fel de creatură de vizuină într-o altă viaţă. Gânditoare, îşi împinse ochelari la loc.

— Ei bine, nu ştiu ce să cred, zise. Întotdeauna îşi cumpăra biletele prin noi, dar acesta a fost achiziţionat la aeroport.

Atinse biletul într-un colţ, întorcându-l în aşa fel încât să-i văd faţa. Îmi amintea de profesoarele acelea de şcoală primară care reuşeau cumva să citească o carte cu imagini ţinând-o în faţă şi pe-o parte.

— Numerele acestea arată că a fost emis de firma aeriană şi plătit cu cardul de credit.

— Ce fel de card de credit?

— American Express. De obicei, pe acesta-l foloseşte la călătorii, dar să vă spun ce-i ciudat. Şi-a făcut rezervări pentru… staţi un minut. Să verific.

Lupe introduse câteva cifre în terminalul ei de computer, cu unghiile dansând pe taste. Computerul răspunse cu şir după şir de indicatoare verzi. Ea studie monitorul.

— Era programată să ia avionul spre Los Angeles, clasa întâi, pe 3 februarie, cu întoarcere pe 3 august, iar biletele erau deja plătite.

— Am auzit că a plecat sub impulsul momentului, am spus. Dacă îşi făcuse rezervările în cursul weekendului, trebuia să treacă prin companiile aeriene, nu-i aşa?

— Sigur, dar n-ar fi uitat pur şi simplu de biletele pe care le avea. Staţi o secundă să văd dacă le-a ridicat. E posibil să le fi preschimbat.

Se ridică în picioare şi se duse la fişetul de lângă peretele opus, căutând printre dosare. Scoase un teanc şi mi-l înmână. Era un set de bilete şi un itinerar, vârâte într-un dosar al agenţiei. Numele lui Elaine era scris îngrijit la maşină pe partea din faţă.

— Astea sunt bilete în valoare de o mie de dolari, zise Lupe. Logic ar fi fost să ne fi sunat şi să le încaseze când a ajuns la Boca.

Am simţit un fior.

— Nu sunt sigură că a ajuns acolo, am zis.

Am rămas un minut întreg cu biletele nefolosite în mână. Ce era asta? Am dus mâna în poşetă şi am scos dosarul original trimis de Julia Ochsner prin poştă. Pe clapa din spate erau patru etichete pentru bagaje numerotate secvenţial şi încă bine capsate. Lupe se uita la mine.

Mă gândeam la propriul zbor rapid la Miami, cum am coborât din avion la 4.45 dimineaţa şi am trecut pe lângă cutiile din sticlă unde erau depozitate valizele abandonate.

— Vreau să sunaţi pentru mine la Aeroportul Internaţional Miami, am spus încet. Hai să facem o cerere de bagaje pierdute şi să vedem dacă aflăm ceva.

— Aţi pierdut vreun bagaj?

— Mda, patru. Piele roşie cu legături din pânză cenuşie. Cu laterale dure, toate dintr-un set, şi-am o bănuială că unul are betelie pentru umăr. Aici sunt etichetele lor.

Am împins dosarul peste masă şi ea şi-a notat numerele.

I-am dat cartea mea de vizită şi ea a spus că mă va contacta de-ndată ce afla ceva.

— O ultimă întrebare, am spus. Zborul pe care l-a luat a fost fără escală?

Lupe aruncă o privire la copia indigo şi scuturã din cap.

— E-un zbor de noapte. A făcut o escală şi a schimbat avionul în St. Louis.

— Mulţumesc.

* * *

Când am ajuns la birou, ledul pentru mesaje de pe robotul telefonic pâlpâia. Am apăsat butonul de redare.

Era prietenul meu punkist, Mike.

— Hei, Kinsey? O, rahat, robotul! Asta e, nu contează! O să te mai sun, bine? A! Sunt Mike şi vreau să vorbesc cu tine despre ceva, dar acum am un curs. Oricum, te sun eu mai târziu. Bine? Pa.

Mi-am făcut o notiţă. Aparatul înregistrase mesajul la 7.42 dimineaţa. Poate că va încerca din nou la prânz. Îmi doream să-mi fi lăsat un număr.

L-am sunat pe Jonah şi i-am spus despre escala lui Elaine.

— Poţi trimite o descriere fizică a ei la poliţia din St. Louis?

— Sigur. Crezi că e de găsit acolo?

— Sper că da.

Voiam să iau loc şi să discut mai multe cu el, dar n-am avut ocazia. Am auzit un ciocănit rapid şi uşa biroului se deschise intempestiv. Beverly Danziger stătea în prag şi părea să fie cu o falcă-n cer şi-una în pământ. I-am spus lui Jonah că-l voi mai suna şi am închis, întorcându-mi atenţia spre fosta mea clientă.

18

— Căţea blestemată!

Trânti uşa în urma ei, cu ochii scăpărând.

Nu-mi prea place să mi se spună aşa. Am simţit cum mi se urcă în obraji fierbinţeala, pierzându-mi automat sângele rece. M-am întrebat dacă mă va provoca la o luptă corp la corp. I-am aruncat un zâmbet slab doar ca să-i arăt că nu mă impresionau istericalele.

— Care-i problema, Beverly?

Până şi mie mi s-a părut că am vorbit de sus şi mi-am spus că-i mai bine să arunc o privire în jur după ceva cu care s-o lovesc în caz că se năpustea peste birou la mine. Tot ce-am zărit a fost un creion neascuţit şi o agendă Rolodex.

Îşi puse mâinile în şolduri.

— Pentru ce dracu' ai luat legătura cu Aubrey? Cum îndrăzneşti?! Cum dracu' *îndrăzneşti?!*

— Nu eu am luat legătura cu Aubrey. El a luat legătura cu mine.

— Eu te-am angajat. *Eu!* Nu aveai niciun drept să vorbeşti cu el şi niciun drept să-mi discuţi pe la spate problemele! Ştii ce-o să fac? O să te dau în judecată pentru asta!

Nu-mi făceam probleme că mă va da în judecată. Îmi făceam probleme că va scoate o pereche de foarfece din poşetă şi că mă va tăia în bucăţi.

Acum stătea aplecată peste birou, înfigându-mi în faţă un deget arătător. Replici strigate păreau să-i iasă pe gură ca într-o caricatură. Îşi împinse bărbia înainte, cu obrajii roz, cu bule de salivă adunându-i-se la colţul gurii. Îmi venea s-o pălmuiesc de să nu se vadă, dar nu credeam că ar fi un lucru înţelept. Începea să rămână fără aer, umflându-şi pieptul. Şi-apoi gura începu să-i tremure şi crâncenii-i ochi albaştri se umplură de lacrimi. Suspină o dată. Îşi lăsă poşeta să cadă şi

puse ambele mâini la ochi ca un copil mic. Era dusă cu pluta femeia asta, sau ce?

— Stai jos, am spus. Fumează o ţigară. Ce se petrece?

Am aruncat o privire la scrumieră. Mormanul grăitor de tutun fărâmiţat al lui Aubrey şi o fâşie de hârtie neagră se aflau încă în ea. Cu discreţie, am luat-o şi am vărsat conţinutul la gunoi. Ea se aşeză brusc, furia dispărându-i cât ai clipi, înlocuită fiind de-o suferinţă evidentă. Îmi pare rău să raportez că nu m-am lăsat mişcată. Pot fi uneori o fiinţă cu suflet de piatră.

Cât plânse ea, eu am făcut cafea. Uşa biroului meu se deschise puţin şi Vera aruncă o privire înăuntru, uitându-se la mine. Se pare că auzise tărăboiul şi voia să se asigure că eram în ordine. Am ridicat din sprâncene într-o expresie de nedumerire şi ea dispăru. Beverly luă o batistă de hârtie şi-o lipi de rădăcina nasului, apăsându-şi ochii ca pentru a-şi extrage ultimele câteva lacrimi. Tenul ei ca de porţelan era acum pătat şi păru-i negru şi lucios căpătase un aspect aţos, ca un manşon de blană lăsat afară în ploaie.

— Îmi pare rău, expiră ea, ştiu că nu trebuia să fac asta. Aubrey mă scoate din minţi. Mă scoate cu totul din minţi. E-un nemernic de zile mari. Îl urăsc *de moarte!*

— Ia-o uşor, Beverly. Vrei nişte cafea?

Ea clătină din cap. Îşi scoase trusa de fard din poşetă şi-şi verifică machiajul de la ochi, ştergând o dâră de rimel cu batista înfăşurată în jurul degetului. Apoi puse trusa la loc şi-şi suflă nasul fără să scoată un sunet. Fu doar un fel de proces de stoarcere. Îşi deschise din nou poşeta şi-şi căută ţigările şi chibriturile. Îi tremurau mâinile, dar din clipa când îşi aprinse ţigara, toată tensiunea păru să-i părăsească trupul. Inhală profund, de parcă ar fi luat eter înainte de operaţie. Mi-ar plăcea să-mi dea şi mie o senzaţie aşa de reconfortantă ţigările. De fiecare dată când am tras un fum, am simţit în

gură un gust parcă de jar şi de ouă stricate. La fel de „bine” mi-a mirosit şi gura după aceea, sunt sigură. Biroul arăta acum de parcă-l năpădise ceaţa.

Începu să scuture deznădăjduită din cap.

— Nu ai idee prin ce am trecut! spuse ea.

— Uite, am zis, numai ca să clarificăm lucrurile…

— Ştiu că n-ai făcut nimic. Nu-i vina ta. Ochii i se umplură cu lacrimi preţ de câteva momente. Ar trebui să fiu deja obişnuită cu asta, cred.

— Cu ce să fii obişnuită?

Începu să împăturească batista în poală. Recită încet, luptându-se să-şi ţină firea, propoziţiile fiind punctate de tăceri şi de mici mormăieli când o înecau lacrimile:

— El… mm… se duce pe la oameni. Şi le spune… mm… că beau şi uneori susţine că-s nimfomană sau spune că urmez tratamente de şoc. Orice îi trece prin cap. Orice crede că va provoca răul cel mai mare.

Nu eram sigură ce să înţeleg din asta. Îmi spusese, *într-adevăr,* că era alcoolică. Îmi spusese că o ţinea într-o beţie trei zile. Îmi spusese că-l atacase cu o pereche de foarfece şi că era posibil să-şi fi ucis sora drept răzbunare pentru aventura pe care el o avusese cu aceasta. Acum, uite-o că stătea aici, plângând de să i se rupă sufleţelul, susţinând că el era vinovatul pentru treaba asta patologică ciudată. Pe care din ei trebuia să-l cred? Îşi recăpătă stăpânirea de sine, ştergându-şi nasul fără zgomot, ca mai înainte. Se uită la mine, albul ochilor ei fiind acum vârstat cu roz.

— Nu ţi-a spus ceva de felul ăsta? întrebă.

— Cred că era doar îngrijorat pentru Elaine, am răspuns, încercând să rămân ambiguă până când aveam să mă hotărâse ce să fac. Chiar nu am discutat nimic personal, aşa că nu-ţi mai face griji. Cum ai aflat că a fost aici?

— A intervenit ceva într-o discuţie, zise ea. Nici nu-mi amintesc ce. Aşa se ocupă el de lucrurile astea. Îmi dă tot soiul de *indicii.* Lasă dovezile prin preajmă şi aşteaptă să le descopăr. Iar dacă nu dau peste ele întâmplător, mă îndrumă drept spre ele şi apoi stă deoparte şi pretinde că e contrariat şi uimit.

Tocmai eram pe cale să spun: „Ca şi în cazul aventurii lui cu Elaine”, dar îmi trecu brusc prin cap că s-ar putea nici să nu fie adevărat sau că, dacă era adevărat, ea ar putea nici să nu ştie de asta.

— Cum ar fi, de exemplu? am spus.

— A avut o aventură cu Elaine. Îşi făcea de cap cu singura mea soră. Doamne, nu-mi vine să cred că mi-a făcut asta! Nu mă îndoiesc că ea ar face-o. A fost întotdeauna invidioasă. Lua tot ce putea. Dar *el?!* M-am simţit o mare proastă. El a plecat s-o tăvălească imediat ce-a murit Max, iar eu am fost aşa o toantă că nu mi-am dat seama de asta ani întregi! Mi-a luat *ani întregi!* Scoase un râset dintr-ăla gâlgâit, plin mai mult de isterie decât de veselie. Sărmanul Aubrey! Probabil că era la capătul răbdărilor încercând să mă facă să mă prind de asta. A ticluit într-un final povestea asta absurdă despre Fiscul care-i auditează taxele. I-am spus că se poate ocupa contabilul de asta, dar el a zis că Harvey voia ca noi să revedem cecurile anulate şi chitanţele cărţilor de credit. Aşa că eu, ca o cretină, am făcut-o şi am descoperit totul.

— De ce nu-l părăseşti? am întrebat. Nu înţeleg de ce să rămâi într-o asemenea relaţie.

Întotdeauna spun acelaşi lucru. De fiecare dată când aud o poveste ca asta. Beţii, bătăi, infidelitate şi abuz verbal. Pur şi simplu nu pricep! De ce îndură oamenii asta? I-o spusesem lui Aubrey, aşa că m-am gândit că trebuie să i-o spun şi ei. Căsnicia era un dezastru şi, indiferent unde se afla adevărul, oamenii aceştia doi sufereau îngrozitor.

Suferinţa să fi fost ideea pentru care rămâneau împreună?

— O, nu ştiu. În parte e vorba de bani, cred, spuse ea.

— La naiba cu banii! Suntem într-un stat al proprietăţii comune.

— La asta mă refer şi eu, zise ea. Va pleca cu jumătate din tot ce am, şi pur şi simplu nu mi se pare corect.

Am făcut ochii mari.

— Banii sunt ai tăi?

— Păi, sigur că da, zise, după care i se schimbă expresia. Ţi-a spus că sunt ai lui, nu-i aşa?

Am ridicat stânjenită din umeri.

— Mai mult sau mai puţin. Mi-a spus că a înfiinţat nişte companii imobiliare.

Ea fu uimită pentru o clipă, apoi râse.

Începu să tuşească, mângâindu-şi pieptul. Îşi stinse ţigara, lovind-o de fundul scrumierei. Fumul îi ieşea pe nări de parcă i se aprinsese creierul. Clătină din cap şi zâmbetul îi dispăru.

— Scuze, dar asta-i ceva nou pentru mine. Trebuia să bănuiesc. Ce altceva a mai spus?

Am ridicat o mână în semn de protest.

— Gata! am exclamat. Ajunge. Nu vreau să intru în jocul ăsta. Nu ştiu care sunt problemele voastre şi nu-mi pasă…

— Ai dreptate, ai dreptate. Doamne, trebuie că-ţi părem nişte nebuni! Îmi pare rău că ai fost prinsă la mijloc. Nu e problema ta. E a mea. Cât îţi datorez pentru timpul acordat?

Scotocea prin poşetă după carnetul de cecuri şi după celebru-i set de stilou şi pix din palisandru.

Simţeam cum îmi pierd din nou cumpătul.

— Nu vreau niciun ban de la tine. Nu fi absurdă! De ce nu-mi dai mai bine câteva răspunsuri sincere?

Clipi spre mine, ochii albaştri ca de porţelan scăpărând precum gheaţa pe un iaz.

— În legătură cu ce?

— Vecinul lui Elaine susţine că ai fost aici de Crăciun şi că aţi avut amândouă o ceartă. Tu mi-ai spus că n-ai mai văzut-o de ani întregi. Cât timp a trecut?

Ezită, întinzându-se după altă ţigară, ca să aibă timp să formuleze un răspuns.

Am îmboldit-o.

— Hai, Beverly! Spune-mi doar adevărul. Ai fost aici sau nu? Scoase o cutie de chibrituri şi luă unul, frecându-l de mai multe ori pe marginea cutiei fără rezultat. Îl aruncă (era unul defect, se pare) în scrumieră şi mai luă unul. De data asta, reuşi să-şi aprindă ţigara.

— Am venit, într-adevăr, spuse ea cu băgare de seamă. Lovi ţigara aprinsă de marginea scrumierei ca pentru a o scutura, deşi nu se formase încă scrum.

Aveam de gând să ţip la ea, dacă se mai juca mult cu ţigara aia.

— Te-ai certat sau nu cu ea?

Trecu la tonul său oficios, gura adoptând o formă afectată:

— Kinsey, tocmai aflasem despre aventura lor. Sigur că ne-am certat. Exact asta avea în gând Aubrey, sunt convinsă. Tu ce ai fi făcut?

— Ce importanţă are? Nu eu sunt căsătorită cu el, aşa încât cui naibii îi pasă ce aş fi făcut eu? Vreau să ştiu de ce m-ai minţit.

Se uită ţintă la birou, faţa adoptându-i o expresie încăpăţânată.

Am încercat un alt truc.

— De ce m-ai oprit din anchetă? De ce n-ai vrut să mă laşi să iau legătura cu poliţia?

Fumă pentru o clipă, iar eu am crezut la început că nu avea de gând să răspundă nici la întrebarea asta.

— Îmi făceam griji că a făcut el ceva.

M-am uitat pieziş la ea.

Ea îmi surprinse privirea şi se aplecă serioasă înainte.

— E nebun. E-un om cu adevărat nebun şi-mi făceam griji că a… nu ştiu… presupun că eram îngrijorată că a ucis-o.

— Un motiv în plus să chemi poliţia. Nu-i aşa?

— Nu înţelegi. Nu puteam asmuţi poliţia asupra acestui caz. Tocmai de asta te-am angajat pe tine. Când a apărut toată treaba asta despre testament, nu am luat-o în seamă. Era o problemă prea minoră. Am presupus doar că a semnat deja hârtia şi că a trimis-o avocatului. Apoi, când mi-am dat seama că n-a auzit nimeni de ea, m-am gândit că s-ar putea să fi păţit ceva. Nici măcar nu ştiu la ce mă gândeam.

— Dar când am pomenit că s-ar putea să fie moartă, ţi-a căzut fisa, aşa-i?

Am vorbit parcă plictisită. Şi în plus, într-un fel dispreţuitor.

Ea îşi schimbă stânjenită poziţia.

— Înainte de asta. Cred că pur şi simplu n-am pus-o în cuvinte până s-o spui tu, şi atunci mi-am dat seama că ar fi mai bine să reevaluez situaţia, înainte să fiu de acord cu ceva, cu orice.

— Ce te face să crezi că e implicat Aubrey?

— În ziua aceea… când am venit aici şi m-am ciorovăit cu Elaine… mi-a spus atunci că aventura dura de ani întregi. În sfârşit, îşi dăduse seama că Aubrey era psihopat, şi încerca să-i pună capăt. Făcu o pauză şi ochii albaştri se ridicară spre mine. Încă nu înţelegi cum stau lucrurile cu Aubrey. Nu ştii cum e el. Pur şi simplu nu-l poţi *părăsi!* Pur şi simplu nu pui capăt lucrurilor. L-am ameninţat şi eu c-o voi face. Să nu crezi că nu m-am gândit la asta! Dar n-aş reuşi niciodată. Nu ştiu ce ar face, dar n-aş putea scăpa niciodată de el. Niciodată! M-ar urmări până la capătul pământului şi m-ar aduce înapoi, şi doar atunci mi-ar plăti-o cu adevărat.

— Bev, trebuie să-ţi spun că mi-e greu să-nghit povestea, am zis.

— Asta pentru că ai muşcat momeala. A venit aici în paşi de vals şi ţi-a jucat o scenetă. Te-a

aburit bine şi acum nu suporţi să recunoşti că te-a dus cu preşul. A mai făcut-o şi înainte. O face de fiecare dată. Omul e nebun cu acte în regulă! A stat în Camarillo[23] ani întregi înainte ca Reagan să devină guvernator. Ţi-aminteşti că a redus bugetul statului şi i-a aruncat pe toţi în stradă? Aubrey Danziger s-a întors acasă atunci, şi viaţa mea a fost un iad până în ziua de azi.

Am luat un creion şi l-am lovit de marginea mesei, apoi l-am aruncat în lături.

— Să-ţi spun adevărul. Vreau s-o găsesc pe Elaine. Asta-i tot ce vreau să fac. Sunt ca un pui de terrier. Îmi spune cineva să fac ceva, şi fac. Am să urmăresc treaba asta până în gaură de şarpe. Am să aflu ce i s-a întâmplat şi unde s-a aflat în toate lunile astea. Şi-ai face bine să speri ca drumurile să nu ducă înapoi spre tine!

Se ridică în picioare. Îşi luă poşeta şi se sprijini de masa mea.

— Iar tu ai face bine să speri că nu vor duce înapoi la Aubrey, draga mea! scuipă ea.

Şi-apoi plecă, lăsând în urma ei o aură vagă de whisky pe care tocmai i-o detectasem în respiraţie.

Mi-am scos din dulap maşina de scris şi am completat un raport detaliat pentru Julia, listând cheltuielile din ultimele două zile. Aveam nevoie de timp să asimilez ce-mi dezvăluise Beverly despre Aubrey. Era ca paradoxul triburilor din junglă, în care unul întotdeauna minte şi celălalt întotdeauna spune adevărul. Cum să hotărăşti care-i care? Aubrey îmi spusese că Beverly devenea un monstru când bea. Ea îmi spusese că el are patalama de nebun, însă după toate aparenţele era beată când o afirmase. Nu aveam nici cea mai vagă idee care din ei fusese sincer şi nu eram sigură cum să aflu. Nici măcar nu ştiam dacă avea vreo importanţă. Era Elaine Boldt cu adevărat moartă? Fără-ndoială, îmi trecuse asta prin minte, şi nu o singură dată, însă nu-mi închipuisem că Beverly sau Aubrey s-ar putea afla în miezul problemei.

Mă uitasem în direcţia opusă, presupunând cumva că dispariţia lui Elaine era legată de moartea lui Marty Grice. Acum trebuia să revăd totul dintr-un alt unghi.

* * *

M-am dus acasă la prânz şi apoi am plecat să fac jogging. Ştiam că-n momentul acesta nu făceam decât să bat apa în piuă, dar într-un fel trebuia să am răbdare. Ceva avea să se rupă. Vreo informaţie avea să iasă la lumină. Între timp, mă simţeam încordată şi aveam nevoie să mă descarc de asta prin exerciţiu fizic. Alergarea s-a dovedit o alegere greşită, şi asta îmi dădu o dispoziţie neplăcută. Mi s-a pus un cârcel sub coaste la capătul primului kilometru şi jumătate. Am crezut că pot scăpa de el. Am încercat să-mi afund degetele în locul cu pricina, îndoindu-mă din mijloc, crezând că era o crampă musculară care s-ar putea decontracta. Nici vorbă! Apoi am încercat să expir răsuflare după răsuflare, îndoindu-mă din nou de la mijloc. Durerea nu era mai puternică, însă nici nu dispăru. În cele din urmă, am încetinit la pas până ce se retrase, dar din clipa când am pornit din nou la alergare, cârcelul m-a prins, oprindu-mă locului. Ajunsesem pe-atunci la punctul de întoarcere, dar alergarea părea inutilă, aşa că am mers la pas cei doi kilometri înapoi spre casă, blestemându-mă în gând. Nici măcar nu transpirasem şi frustrarea, în loc să se risipească, se dublase.

Am făcut duş şi m-am îmbrăcat la loc. Nu voiam să mă întorc la birou, dar m-am forţat s-o fac. Trebuia s-o iau de la capăt, să pornesc de la început şi să arunc o nouă serie de undiţe în apă ca să văd dacă nu muşcă ceva pe undeva. Aproape că-mi folosisem deja toată tolba cu trucuri, însă mai trebuia să fie ceva.

Când am intrat în birou, am văzut că pâlpâie beculeţul pentru mesaje al robotului telefonic. Am deschis glasvandul ca să las să pătrundă nişte aer, apoi am apăsat butonul de redare.

— Bună, Kinsey. Aici Lupe de la Santa Teresa Travel. Se pare că ai lovit potul cel mare cu depistarea bagajelor. Am dat un telefon la Bagaje Pierdute la TWA[24] şi l-am rugat pe agent să verifice. Cele patru genţi erau chiar acolo. A spus că le poate pune pe un avion în după-amiaza asta, dacă vrei. Mă suni înapoi ca să-mi spui ce vrei să fac?

Am închis aparatul şi-am scuturat ambii pumni în aer, rostind:, „Peeer-fect!" cu un rânjet mare. L-am sunat mai întâi pe Jonah şi i-am spus ce se întâmpla. Eram plină de viaţă. Asta era prima veste bună pe care o primeam de când luasem urma pisicii.

— Ce să fac, Jonah? O să am nevoie de-o hotărâre judecătorească pentru a deschide genţile alea?

— Dă-o naibii de hotărâre! Uite, etichetele lor sunt la tine, nu-i aşa?

— Sigur, sunt chiar aici.

— Atunci, du-te în Florida şi ia genţile.

— De ce să nu le trimită ei aici?

— Şi dacă ea e în una dintre ele? spuse el.

Asta chiar că invocă o imagine care nu-mi plăcea. Simţeam cum mă furnică pielea.

— Nu crezi că ar fi *băgat de seamă* cineva până acum? Ştii tu, mirosul… ceva care să curgă prin lateral?

— Hei, am găsit odată un cadavru care stătea în portbagajul unei maşini de şase luni. Cineva i-a vârât pe gât unei prostituate un toc înalt şi ea a ajuns să se mumifieze. Nu mă întreba cum sau de ce, dar nu s-a descompus deloc. Pur şi simplu s-a uscat. Semăna cu o păpuşă mare de piele.

— Poate c-o să iau un avion, am spus.

Pe la zece în seara aceea, mă aflam din nou în spaţiul aerian.

19

Ploua mocnit, şi temperatura era deja trecută de douăzeci de grade la 4.56 dimineaţa când am atins solul. Afară era încă întuneric, dar aeroportul era plin de lumina plată şi răcoarea artificială a unei staţii spaţiale ce orbitează la o distanţă de o sută optzeci de kilometri de Pământ. Călătorii din zorii zilei se plimbau fără scop de-a lungul coridoarelor pustii, în timp ce uşile se deschideau şi se închideau încet, automat, şi sistemul de amplificare părea să zumzăie la infinit fără speranţa unui răspuns. Din câte ştiam eu, toată operaţiunea era mecanică, funcţionând automat la ora aceea, fără intervenţie din partea omului.

Biroul serviciului de bagaje al aeroportului nu se deschidea decât la nouă, aşa că trebuia să-mi omor timpul cumva. Nu adusesem bagaje cu mine, doar o poşetă mare de pânză, în care-mi ţineam periuţa de dinţi şi toate nimicurile vieţii obişnuite, inclusiv chiloţi curaţi. Nu merg niciodată nicăieri fără periuţă de dinţi şi chiloţi curaţi. Am intrat în toaleta femeilor ca să mă împrospătez. M-am spălat pe faţă şi mi-am trecut degetele ude prin păr, observând cât de palidă îmi arăta pielea în lumina tuburilor fluorescente din tavan. În spatele meu era o femeie, schimbând scutecul unuia dintre bebeluşii ăia supradimensionaţi care seamănă cu un adult sobru cu obraji îmbujoraţi. În vreme ce-l schimba mama lui, copilul îşi ţinu ochii pironiţi cu gravitate asupra mea. Uneori, pisicile se uită aşa la mine, ca şi când am fi agenţi străini care-şi trimit reciproc semnale tăcute într-o loc de întâlnire ferit.

Am trecut pe la un stand şi am luat un ziar. Era deschisă o cafenea şi am cumpărat omletă cu şuncă, pâine prăjită şi suc de fructe, servind micul dejun fără grabă, în vreme ce citeam un articol umanitar despre un om care-şi lăsase toţi banii

unui graur asiatic. Nu pot face faţă primei secţiuni a ziarelor înainte de şapte dimineaţa.

La nouă fără un sfert, după ce-am străbătut aeroportul de la un capăt la celălalt de două ori, m-am postat lângă Bagaje Pierdute cu un cărucior portabil pe care-l închiriasem în schimbul unui dolar. Vedeam genţile lui Elaine, frumos aliniate la un capăt al dulăpioarelor de sticlă încuiate. Arătau ca şi când cineva le scosese cu grabă de la fundul mormanului. În cele din urmă, un bărbat de vârstă mijlocie în uniforma aeroportului, cu un set mare de chei zornăitoare, descuie micuţa încăpere şi începu să aprindă becurile. Semăna cu ridicarea cortinei la o piesă într-un singur act cu decor modest.

M-am prezentat şi i-am arătat etichetele genţilor, apoi l-am urmat spre dulăpioarele de depozitare şi am aşteptat cât timp el a extras valizele şi le-a pus în cărucior. Mă aşteptam să-mi ceară actul de identitate, însă se pare că nu-i păsa cine eram. Poate că bagajele abandonate sunt ca excrementele unor animăluţe nedorite. Era doar recunoscător că i le lua cineva de pe cap.

Când se deschise biroul Penny-Car Rentai, am închiriat o maşină compactă. Îi dădusem Juliei un telefon cu o seară înainte, ca să ştie că soseam cu avionul. Tot ce trebuia să fac acum era să găsesc din nou autostrada şi să pornesc spre nord. Odată ajunsă afară, am împins căruciorul spre locul unde era parcată maşina de închiriat. Ploaia uşoară mi se aşeza pe piele ca un strat de mătase. Aerul de dimineaţă era încins şi închis, mirosind a ploaie şi a fum de eşapament. Am încărcat genţile în portbagajul maşinii şi-am pornit-o spre Boca. Doar când am ajuns în parcarea condominiului, descărcând valizele una câte una, mi-am dat seama că toate patru erau încuiate şi că nu aveam nicio cheie. Ei bine, asta chiar că era frumos! Poate că Julia va avea un plan. Le-am tras la lift şi-am urcat

la etajul trei, târându-le până la uşa Juliei din două drumuri.

Am ciocănit şi am aşteptat mult timp cât Julia se apropie de uşă, bocănind cu bastonul, strigându-mi vorbe de încurajare.

— Vin! Nu renunţa! Mai am doi metri şi înaintez cu toată viteza.

De cealaltă parte a uşii, am zâmbit, trăgând cu ochiul spre apartamentul lui Elaine. Nu răzbătea niciun semn de viaţă. Până şi covoraşul de la intrare fusese dus înăuntru sau aruncat, lăsând un pătrat de nisip fin ce se scursese dintre perii lui.

Uşa Juliei se deschise. Cocoaşa de bătrâneţe îi stătea între omoplaţi ca o greutate, forţând-o să se aplece sub povara ei. Părea să se uite ţintă la mijlocul meu, înclinând pe-o parte capul ca un puf de păpădie ca să poată privi în sus la mine. Pielea ei părea la fel de translucidă ca guma de cauciuc, trasă peste mâini precum mănuşile chirurgicale. Vedeam vene şi capilare sparte, încheieturile degetelor semănându-i cu nişte funii înnodate. Vârsta o făcea transparentă, zdrobind-o din ambele capete ca pe-o cutie de suc.

— Ei bine, Kinsey, ştiam că tu eşti. Sunt trează de la şase dimineaţa, aşteptând să vii. Hai înăuntru!

Şontâcăi într-o parte, făcându-mi loc. Am lăsat jos cele patru valize lângă uşă şi-am închis-o după mine. Lovi într-una cu bastonul.

— Pe-astea le recunosc.

— Din nefericire, sunt încuiate.

Toate cele patru genţi păreau să aibă o încuietoare cu cifru, numerele fiind dispuse pe un disc rotitor încastrat în clema metalică de închidere.

— O să trebuiască să facem puţin pe detectivii, zise ea cu satisfacţie. Vrei cafea, mai întâi? Cum a fost drumul?

— Mi-ar plăcea o cafea, am spus. Drumul a fost rău.

Apartamentul Juliei era doldora de antichităţi: un amestec straniu de piese victoriene şi mobile orientale. Era un bufet uriaş din lemn de vişin cioplit cu blat de marmură, o sofa neagră din păr de cal, un panou complicat de fildeş, figurine de jad, un balansoar cu platformă, două lămpi de cinabru, covoare persane, o oglindă mare în ramă de mahon întunecat, un pian cu un şal franjurat deasupra, perdele din dantelă, tapiserii din mătase brodată. Un televizor mare, cu diagonala de şaizeci şi trei de centimetri, se întrevedea de cealaltă parte a camerei, înconjurat de fotografii de familie în rame din argint masiv. Televizorul era închis, faţa lui cenuşie şi goală fiind ciudat de impunătoare într-o încăpere atât de plină de antichităţi. Singurul sunet din apartament era ticăitul constant al orologiului antic, sunând ca şi când ai lovi blatul unei mobile cu două beţe de tobe.

M-am dus în bucătărie, am turnat cafea pentru amândouă şi-am dus-o înapoi în camera de zi, ceştile zornăind încet în farfurioare ca sub influenţa trepidaţiei unui cutremur minor din California.

— Astea sunt antichităţi de familie? Câteva dintre piese sunt frumoase.

Julia zâmbi, agitând bastonul.

— Eu sunt ultima persoană în viaţă din familie, aşa că le-am moştenit pe toate din oficiu. Am fost cea mai tânără într-o familie de unsprezece copii, şi mama spunea că sunt neastâmpărată. Jura întotdeauna că nu mă voi alege cu nimic, însă eu mi-am ţinut doar gura şi-am aşteptat. Bineînţeles, au murit şi ea, şi tata. Am avut opt surori şi doi fraţi, şi-au murit cu toţii. Puţin câte puţin, toate mi-au revenit mie, deşi n-am nici pe departe loc unde să mai pun ceva în momentul de faţă.

În cele din urmă, trebuie să le dai pe toate. Începi cu o casă de zece camere şi-ntr-un sfârşit te trezeşti eşuată într-un cămin de bătrâni, unde ai loc

doar pentru o noptieră şi o lumânare. Nu că aş intenţiona să las să mi se întâmple asta.

— Din câte văd, ai oricum şansa să nu ajungi acolo.

— Păi, sper să fie aşa. Am să mă opun cât de mult pot, apoi am să încui şi-am să barez uşa şi-am să-mi fac felul, dacă nu mă răpune mai întâi natura. Sper să mor în pat într-o noapte. E patul în care m-am născut şi cred c-ar fi frumos să sfârşesc acolo. Tu ai o familie numeroasă?

— Nu, sunt doar eu. Am fost crescută de-o mătuşă, dar a murit acum zece ani.

— Păi, atunci suntem în aceeaşi barcă. Liniştitor, nu-i aşa?

— E şi ăsta un fel de-a vedea lucrurile, am spus.

— Eu provin dintr-o familie de isterici şi bătăuşi. Toţi aruncau cu lucruri. Pahare, farfurii, mese, scaune, orice le cădea în mână. Aerul era întotdeauna plin de rachete zburătoare – obiecte ce ţâşneau dintr-un capăt al camerei spre celălalt, cu urlete la momentul contactului. Acestea erau în mare parte fetele, ştii, dar cu toţii aveam o ţintă mortală. O soră m-a doborât odată din scaunul înalt pentru copii cu un grepfrut aruncat ca o minge, şi terciul meu de ovăz a zburat atunci în toate părţile. Eulalie, aşa o chema. Acum că privesc în urmă, văd că eram săraci lipiţi pământului, însă eficienţi. Toţi am obţinut în viaţă ceea ce ne-am dorit şi nimeni nu ne-a acuzat că suntem neputincioşi sau slabi de înger. Ei, gata cu asta! Hai să zgândărim genţile alea! În cel mai rău caz, le putem arunca de la balcon. Sunt sigură că se vor deschide când se vor lovi de pavaj.

Am abordat problema de parcă ar fi fost un cod ce trebuia spart. Teoria Juliei, care se dovedi a fi corectă, era că Elaine s-a gândit la o combinaţie de numere pe care o mai folosise deja în viaţă. Adresa străzii ei, codul poştal, numărul de telefon, numărul de asigurare socială, data naşterii. Am ales fiecare un grup de cifre şi am început să

lucrăm cu genţi diferite. Eu am nimerit-o la a treia încercare cu ultimele patru cifre de pe cardul ei de asigurare socială. Toate cele patru valize erau codate cu acelaşi număr, ceea ce simplifică lucrurile.

Le-am deschis pe podeaua camerei de zi. Erau pline cu exact ceea ce era de aşteptat: haine, cosmetice, bijuterii de valoare, şampon, deodorant, papuci de casă, costum de baie, dar toate împachetate la grămadă, aşa cum face în filme soţia când îl părăseşte pe soţ în toiul unei cerţi zdravene. Hainele erau încă pe umeraşe, îmbrăcămintea de gală era împăturită şi făcută ghem, cu pantofii aruncaţi deasupra. Arăta ca şi când sertarele fuseseră răsturnate şi golite în genţile cele mari. Julia şontâcăise până la balansoar şi stătea acum acolo, proptindu-se în baston de parcă ar fi fost o plantă greoaie. Eu m-am aşezat pe sofaua din păr de cal, privind ţintă la valize. M-am uitat neliniştită la Julia.

— Nu-mi place asta, am spus. Din câte ştiu despre Elaine, era aproape o maniacă a ordinii. Ar fi trebuit să vezi cum şi-a lăsat apartamentul… totul atât de… curat, ordonat, la locul lui. Ţi se pare genul de om care să-şi facă aşa bagajele?

— Numai dacă era într-o grabă teribilă, zise Julia.

— Păi, de fapt, s-ar putea să fi fost, dar tot nu cred că şi-ar fi făcut aşa bagajele.

— La ce te gândeşti? Ce crezi că înseamnă asta?

I-am spus despre dublul set de bilete de avion şi despre escala în St. Louis şi toate celelalte lucruri despre care am crezut că ar avea importanţă. Mă bucuram să am cu cine să-mi împărtăşesc ideile. Julia era isteaţă şi-i plăcea să descâlcească iţele, aşa cum îmi plăcea şi mie.

— Nu sunt convinsă că a ajuns aici, am spus. Avem oricum doar cuvântul lui Pat Usher în privinţa asta şi niciuna din noi nu punem mare preţ

pe el. Poate că a coborât din avion la St. Louis din cine ştie ce motiv.

— Fără bagaje? Şi-ai spus că şi-a mai lăsat şi paşaportul acasă, aşadar, ce-i rămânea de făcut ca să se descurce?

— Păi, doar a avut haina aia de linx, am răspuns, pe care ar fi putut-o amaneta sau vinde.

Mă obseda una dintre ideile alea vagi şi foarte sâcâitoare în această privinţă, dar pe moment nu reuşeam s-o aduc în centrul atenţiei.

Julia flutură din mână a respingere.

— Nu cred că şi-ar fi vândut haina, Kinsey. De ce să facă asta? Are o mulţime de bani. Acţiuni, obligaţiuni, fonduri mutuale. Nu avea nevoie să amaneteze nimic.

Am rumegat gândul ăsta. Avea dreptate, desigur.

— Mă tot întreb dacă nu cumva e moartă. Bagajele au ajuns aici, dar poate că ea n-a mai reuşit să vină. Poate că-i într-o morgă undeva cu o etichetă legată de degetul mare de la picior.

— Crezi că a ademenit-o cineva să coboare din avion şi a ucis-o?

Am scuturat din cap, neconvinsă pe deplin.

— Nu ştiu. E posibil. E, de asemenea, posibil să nu fi făcut deloc drumul ăsta.

— Parcă spuneai că a văzut-o cineva urcând în avion – şoferul de taxi cu care ai discutat.

— Aia n-a fost cu adevărat o identificare clară. Adică, un şofer de taxi răspunde la o comandă şi femeia susţine că e Elaine Boldt. N-a mai văzut-o niciodată în viaţa lui, aşadar, cine ştie? O crede doar pe cuvânt, cum facem cu toţii. De unde ştii că eu sunt Kinsey Millhone? Pentru că aşa spun eu. E posibil să se fi dat cineva drept ea doar ca să lase o pistă falsă.

— De ce?

— Ei bine, asta chiar n-o ştiu. Dar sunt vreo două femei care ar fi putut pune la cale un asemenea plan. Sora ei, Beverly, e una.

— Şi Pat Usher e alta, spuse Julia.

— Pat a avut într-adevăr de câştigat de pe urma ieşirii din scenă a lui Elaine. S-a ales cu un apartament fără chirie în Boca pentru câteva luni bune.

— E prima oară când aud de cineva ucis pentru masă şi cazare, zise ea cu asprime.

Am zâmbit. Ştiam că băteam câmpii, dar poate că aveam să dăm peste ceva. Mi-ar fi prins bine o descoperire la stadiul la care ne aflam.

— A mai lăsat Pat adresa de destinaţie pe care a promis-o?

Julia scutură din cap.

— Charmaine spune că a lăsat una, dar că era falsă. Şi-a făcut bagajele şi-a şters-o în aceeaşi zi când ai venit aici şi n-a mai văzut-o nimeni de atunci.

— O, la naiba! Ştiam c-o să facă asta.

— Păi, nu-i ceva ce-ai fi putut împiedica, spuse ea cu mărinimie.

Mi-am lăsat capul pe cadrul sofalei, gândindu-mă.

— Şi Beverly ar fi putut fi, să ştii. Poate că Bev i-a făcut felul în toaleta femeilor din Aeroportul St. Louis.

— Sau a ucis-o în Santa Teresa şi i-a jucat rolul de atunci încolo. Poate că ea e cea care a făcut bagajele şi a luat avionul.

— Încearcă invers, am spus. Gândeşte-te la Pat. Adică, dacă Pat Usher ar fi o străină pentru Elaine, doar o persoană pe care a cunoscut-o în avion. Poate că au început să discute şi Pat şi-a dat seama…

Am renunţat la idee când am văzut expresia de pe faţa Juliei.

— Sună într-adevăr cam patetic, am zis.

— O, ei bine… nu strică să speculăm. Poate că Pat a cunoscut-o în Santa Teresa şi-a urmat-o până aici.

Am plimbat ideea asta prin cap.

— Păi, mda. Cred că ar fi posibil. Tillie zice că a primit veşti de la Elaine – cel puţin, presupune că era Elaine – printr-o ilustrată în luna martie, dar cred că cineva ar fi putut falsifica şi asta.

I-am rezumat discuţiile mele cu Aubrey şi cu Beverly şi, chiar în toiul relatării, memoria mi-a intrat în funcţiune; una dintre micile alea zvâcniri mentale, ca un şoc electric rapid când se arde o siguranţă.

— O, stai aşa! Tocmai mi-am amintit ceva. Elaine a primit o factură de la un blănar de aici din Boca. Ce-ar fi dacă l-am putea găsi şi-am afla dacă a văzut haina? Asta ne-ar oferi o pistă.

— Ce blănar? Avem destul de puţini.

— Va trebui s-o întreb pe Tillie. Pot să dau un telefon în California? Dacă dăm de urma hainei, poate reuşim să-i dăm şi ei de urmă.

Julia flutură bastonul spre telefon. În câteva minute, am prins-o pe fir pe Tillie şi i-am spus ce mă interesa.

— Păi, ştii că factura a fost furată cu tot restul, dar tocmai a venit încă una. Stai aşa să văd ce scrie pe ea.

Puse receptorul jos şi se duse după corespondenţă.

Reveni la aparat.

— E somată să plătească. E-o a doua înştiinţare de întârziere a plăţii de la un atelier pe nume Jacques – şaptezeci şi şase de dolari pentru depozitare şi două sute de dolari pentru recroirea hainei. Mă-ntreb de ce ar fi făcut asta. E-o mică faţă fericită desenată de mână: „Mulţumesc că ne-aţi ales” – urmată de-o faţă tristă: „Sper că întârzierea plăţii e doar o trecere cu vederea”. Au mai venit şi alte câteva facturi. Stai să văd cum arată şi astea.

Am auzit-o pe Tillie cum rupe plicuri de partea ei a firului.

— Hopa! Păi, toate astea sunt depăşite. Se pare că a rămas cam mult datoare. Să vedem… O,

Doamne! Visa, MasterCard… Ultima dată de pe ele e cam în urmă cu zece zile, dar cred că asta e doar sfârşitul perioadei de facturare. I se cere să nu mai folosească deloc cardurile până ce nu şi-a echilibrat balanţa de plăţi.

— Scrie cumva unde se afla când a făcut cumpărăturile? Pe undeva prin Florida?

— Da, pare a fi Boca Raton şi Miami în mare parte, dar poţi verifica şi singură când te întorci. Acum că am schimbat încuietorile, ar trebui să le pot păstra în siguranţă.

— Mulţumesc, Tillie. Îmi poţi da adresa blănarului?

Am notat-o şi-am obţinut coordonatele de la Julia. Am lăsat-o singură şi m-am întors în parcare. Cerul era de-un cenuşiu rău-prevestitor şi tunetul huruia în depărtare, ca nişte oameni care împingeau un pian în jos pe-o rampă de lemn. Aerul era cald şi nemişcat, lumina era de-un alb strident, făcând iarba să pară de-un verde fosforescent. Speram să mă pot ocupa de treburi înainte să mă prindă ploaia torenţială.

* * *

Atelierul Jacques era situat în mijlocul unei piaţete comerciale elegante, umbrit de spalierele de sus şi cultivat cu mesteceni delicaţi în urne mari de-un albastru pal. Printre ramuri fuseseră împletite mici becuri şi, în semiîntunericul dinaintea furtunii, totul arăta ca un Crăciun timpuriu. Faţadele magazinelor erau lucrate în granit gri-porumbel şi guguştiucii care păşeau ţanţoşi pe pavaj arătau de parcă fuseseră aşezaţi acolo doar datorită efectului lor decorativ. Până şi sunetul pe care-l scoteau era rafinat, un murmur jos, uguit, ce străbătea aerul de dimineaţă ca banii frământaţi în mâinile neguţătorilor.

Vitrina de la Jacques fusese aranjată cu gust. O haină aurie de samur fusese aruncată cu nepăsare peste o dună de nisip alb fin, pe-un fundal de cer albastru. Smocuri de ovăzul-mării[25] creşteau pe

coama nisipului şi un pagur traversase suprafaţa, lăsând o dâră îngustă ce arăta ca un fir de broderie. Era ca un mic moment încremenit în timp: o femeie – cineva necugetat şi bogat – venise la mal, îşi aruncase de pe umeri această blană încântătoare pentru a putea plonja goală în mare… sau poate că făcea dragoste cu cineva de pe cealaltă parte a dunei. Stând acolo, aş fi putut jura că vedeam ierburile cum se îndoaie în bătaia unui vânt inexistent şi aproape am simţit mirosul dârei de parfum pe care femeia o lăsase în urma ei.

Am împins uşa în lături şi-am intrat. Să fi avut bani şi să fi fost adepta aruncării de creaturi îmblănite pe spinare, aş fi lăsat mii de dolari în locul acela.

20

Interiorul era decorat în tonuri mate de albastru, cu un candelabru scânteietor ce domina tavanul înalt. Muzică de cameră reverbera prin încăpere de parcă un cvartet de coarde ar fi cântat undeva în afara câmpului vizual. Scaune Chippendale erau aranjate în grupuri grațioase şi masive oglinzi cu margini suflate în aur se înşirau pe pereţi. Singurul detaliu care strica salonul de secol XVIII, altfel perfect, era micuța cameră de filmat dintr-un colţ care îmi monitoriza fiecare mişcare. Nu eram sigură de ce. Nu era nicio blană la vedere şi mobila era probabil bătută în cuie pe podea. Mi-am vârât mâinile în buzunarele din spate doar ca să arăt că ştiam cum să mă comport. Mi-am surprins reflexia. Mă aflam în decorul acela rococo, în jeanşi spălăciţi şi tricou mulat fără mâneci, arătând ca un om adus din greşeală acolo de o maşină a timpului. Mi-am încordat muşchii, întrebându-mă dacă nu trebuia să reîncep să ridic greutăţi. Bicepsul îmi făcea braţul să arate ca un şarpe care mâncase recent ceva foarte mic, ca un ghem de şosete.

— Da?

M-am întors. Bărbatul care stătea în faţa mea arăta la fel de nelalocul lui ca şi mine. Era uriaş, poate de o sută treizeci şi şase de kilograme, purtând un caftan ce-l făcea să arate ca un cort circular şi cadru încorporat de aluminiu. Era trecut de şaizeci de ani, cu o faţă care avea nevoie de un lifting. Pleoapele îi atârnau şi avea o gură lăsată în jos, şi o bărbie dublă mare.

Ce-i mai rămăsese din păr îi curgea pe lângă urechi. Nu eram sigură, dar mi s-a părut că a scos un sunet grosolan sub robă.

— Aş vrea să discut cu dumneavoastră despre un cont cu plata întârziată, am spus.

— Am o contabilă care se-ocupă de asta. E plecată.

— Cineva a lăsat o haină de linx de două mii de dolari aici ca să fie curăţată şi recroită. Nu şi-a plătit încă factura.

— Şi?

Omul ăsta nu trebuia apreciat doar pe baza aspectului exterior plăcut. Era, de asemenea, amabil.

— E aici Jacques? am întrebat.

— Cu el stai acum de vorbă. Eu sunt Jack. Dumneata cine eşti?

— Kinsey Millhone, am spus.

Am scos o carte de vizită şi i-am înmânat-o.

— Sunt detectiv particular din California.

— Fugi de-aici! făcu el.

Se holbă la cartea de vizită, apoi la mine. Aruncă o privire bănuitoare în jur, de parcă ar fi fost vorba de-o păcăleală cu camera ascunsă.

— Ce doreşti de la mine?

— Caut informaţii despre femeia care a adus haina.

— Ai o citaţie?

— Nu.

— Ai banii pe care-i datorează?

— Nu.

— Atunci de ce mă deranjezi? Nu am timp pentru asta! Am de lucru.

— Vă deranjează dacă discutăm cât timp lucraţi?

Se uită ţintă la mine. Respiraţia lui scotea şuieratul acela pe care-l produc uneori oamenii graşi.

— Mda, sigur. De ce nu? Fă cum îţi place.

L-am urmat în camera mare şi dezordonată din spate, adulmecându-i mirosul. Mirosea ca un om care şi-a petrecut iarna într-o peşteră.

— De când faceţi haine de blană? am întrebat.

Se întoarse şi se uită la mine, de parcă aş fi vorbit o limbă străină.

— De când aveam zece ani, răspunse el într-un sfârşit. Tatăl meu făcea haine de blană, şi la fel tatăl lui.

Îmi arătă un taburet şi m-am aşezat, lăsându-mi poşeta mare de pânză la picioare. La dreapta mea era o masă lungă de lucru, cu o bucată croită dintr-un material aspru, maro ca hârtia, întinsă pe ea. Partea dreaptă din faţă a unei haine de nurcă fusese asamblată şi, din câte se vedea, încă se mai lucra la ea. Peretele din stânga era căptuşit cu tipare de hârtie atârnate, iar în dreapta se găseau diverse maşini de cusut cu aspect destul de antic. Toate suprafeţele disponibile erau acoperite de piei neprelucrate, fâşii, haine neterminate, cărţi, reviste, cutii, cataloage. Două manechine de croitorie stăteau umăr la umăr, ca nişte gemeni pozând conştienţi de sine pentru o fotografie. Locul îmi aducea aminte de un atelier de reparare a încălţămintei, tot numai un miros de piele şi maşinării. Ridică haina şi o examină îndeaproape, apoi duse mâna după un dispozitiv de tăiere cu o lamă curbată, ameninţătoare. Aruncă o privire în sus la mine. Ochii lui aveau aceeaşi nuanţă de maro ca a nurcii.

— Deci, ce vrei să ştii?

— Vă amintiţi de femeia aceea?

— Ştiu haina cu pricina. Desigur, mi-amintesc de femeia care a adus-o. Doamna Boldt, corect?

— Aşa-i. Îmi puteţi spune când aţi văzut-o ultima dată?

Îşi coborî privirea înapoi la blană. Făcu o tăietură. Traversă spre una dintre maşinării, făcându-mi semn să-l urmez. Se aşeză pe un taburet şi începu să coasă. Vedeam acum că maşina ce arătase la început ca o Singer demodată era de fapt un utilaj special conceput pentru coaserea blănurilor. Alinie pe verticală cele două piese tăiate, cu partea îmblănită înăuntru, şi le prinse în strânsoarea celor două discuri plate de metal, ca nişte dolari mari de argint aşezaţi muchie

pe muchie. Maşina strânse laolaltă marginile pielii cosându-le, în vreme ce el trase cu dibăcie blana în lături, aşa încât să nu se prindă în tiv. Întreaga manevră dură în jur de zece secunde. Întinse tivul, netezindu-l cu degetul pe partea din dos. Erau poate şaizeci de tăieturi asemănătoare în piele, la distanţă de şaizeci de milimetri una de cealaltă. Am vrut să-l întreb ce făcea, dar nu voiam să-i distrag atenţia.

— A venit în martie şi-a spus că vrea să vândă haina.

— De unde aţi ştiut că era într-adevăr ea?

— Fiindcă i-am cerut un act de identitate şi chitanţa de vânzare.

Tonul iritat se întorsese, dar l-am ignorat.

— A spus de ce o vindea?

— A zis că s-a plictisit de ea. Voia nurcă, poate deschisă la culoare, aşa că i-am oferit credit pentru ceva din magazin, dar a zis că-i trebuie bani gheaţă, aşa că i-am spus că voi vedea ce pot face. Nu eram prea dornic să plătesc bani gheaţă pe-o haină deja folosită. De obicei, nu fac afaceri cu blană de mâna a doua. Nu e-o piaţă pentru ea aici şi-i o adevărată pacoste.

— Să înţeleg că aţi făcut o excepţie pentru ea.

— Păi, da, am făcut. Ideea e că haina asta de linx era într-o stare perfectă şi soţia m-a bătut la cap ani întregi să-i iau una. Are deja cinci haine, dar când a venit asta, mi-am spus… ce naiba? S-o fac fericită pe femeie. Ce mă costă asta? Eu şi doamna Boldt ne-am târguit şi am scos haina la cinci mii, ceea ce-a fost un târg bun pentru amândoi, mai ales că eu am o pălărie care să se asorteze. I-am spus că va trebui să plătească pentru curăţarea şi recroirea hainei.

— De ce recroire?

— Soţia mea are puţin mai mult de-un metru şi jumătate. Are un metru cincizeci, dacă vrei să-i ştii înălţimea exactă, dar să nu-i spui niciodată că ţi-am zis asta. O consideră un fel de defect din

naştere. Ai observat vreodată asta? Aşa se comportă femeile scunde. Încă de când sunt adolescente încep să poarte pantofi ciudaţi, încercând să arate ca nişte oameni înalţi chiar dacă nu sunt. Ştii ce-a făcut în final? A învăţat să meargă pe patine cu rotile. A spus că e singura dată când chiar s-a simţit ca o fiinţă umană adevărată. În orice caz, m-am gândit să-i dau ei linxul ăsta. Splendidă. Ştii haina?

Am scuturat din cap.

— N-am văzut-o niciodată.

— Atunci, vino! Tre' să arunci un ochi. O am chiar aici în spate. N-am tăiat-o încă.

Se duse către partea din spate şi eu, ascultătoare, am mers în pas iute după el. Deschise uşa masivă de metal a seifului său. Un aer rece s-a revărsat afară, parcă dintr-o cameră frigorifică. Erau haine de blană atârnate de ambele părţi pe suporţi dubli, cu mânecile aproape atingându-se, ca sute de femei aliniate cu spatele la noi. Se duse de-a lungul culoarului verificând în drum hainele, şuierând de efort. Chiar avea nevoie să slăbească. Răsuflarea lui aducea a sunetul scos de cineva care se aşază pe-o canapea de piele, iar asta nu putea fi un semn de sănătate.

Luă o haină de blană de pe suport, apoi am ieşit din încăperea rece de depozitare, uşa închizându-se în urma noastră cu un clămpănit. Ridică haina lui Elaine Boldt în aer ca s-o pot cerceta. Linxul era în două nuanţe – alb şi cenuşiu într-un amestec minunat, cu pieile aranjate astfel încât fiecare bucată se sfârşea într-un punct conic la tiv. Trebuie să fi bănuit după privirea din ochii mei că eu nu mai văzusem niciodată de aproape o haină aşa scumpă.

— Poftim. Încearc-o, zise el.

Am ezitat un moment, apoi m-am strecurat în ea. Am tras-o în jurul meu şi m-am privit în oglindă. Îmi ajungea aproape până la glezne,

umerii ieşind în afară ca nişte tampoane de protecţie pentru un ciudat sport nou.

— Arăt ca Abominabilul Om-de-Zăpadă, am spus.

— Arăţi minunat, zise el.

Îşi plimbă privirea de la mine la imaginea mea din oglindă.

— O mai modificăm puţin. Scurtăm mânecile. Sau poate că-ţi va sta mai bine în vulpe, dacă asta nu-ţi place.

Am râs.

— La venitul meu, cred că ţine de eleganţa maximă să am o bluză de trening cu fermoar în faţă.

Am dat haina jos şi i-am înmânat-o, întorcându-mă la subiect.

— De ce i-aţi plătit haina înainte să vă plătească ea? De ce nu aţi dedus costul din cei cinci mii şi nu i-aţi dat un cec pentru restul?

— Adele, contabila, a vrut ca lucrurile să stea aşa. Nu mă întreba de ce. În orice caz, nu costă mult să cureţi o blană, iar modificările le fac eu însumi, aşa că, ce-mi pasă mie? Am încheiat un târg bun. Adele probabil c-a sâcâit-o cu plata din principiu, însă pe mine nu mă poate supăra povestea asta.

Când duse haina înapoi la loc rece, am mers la poşetă şi-am scos fotografia polaroid cu Elaine şi Marty pe care mi-o dăduse Tillie Ahlberg.

Când s-a întors, i-am arătat-o.

— Aceasta e femeia cu care aţi bătut palma?

El aruncă o privire fugară la poză şi mi-o dădu înapoi.

— Nu. N-am văzut pe niciuna din femeile astea în viaţa mea, zise el.

— Cum arăta?

— De unde să ştiu eu? Am văzut-o doar o dată.

— Tânără, bătrână? Înaltă, scundă? Grasă, slabă?

— Mda, cam aşa ceva. Era de vârstă mijlocie şi avea păr blonziu. Purta un *muumuu* şi fuma ţigară de la ţigară. N-aş mai lăsa-o să intre aici pentru că nu-mi place fumul în preajma pieilor mele.

— Ce fel de act de identitate avea?

— Ştii tu, cele obişnuite. Permis de conducere. Carnet de cecuri. Carduri de credit. Vrei să-mi spui că haina a fost furată? Fiindcă nu vreau să aud asta.

— Nu cred că „furtul" exprimă bine fapta, am spus. Presupun că o femeie a împrumutat identitatea lui Elaine Boldt. Doar că nu sunt sigură unde se află ea între timp. În locul dumneavoastră, aş lăsa haina intactă până ce ne vom da seama ce se întâmplă.

Ultima frântură de secundă când l-am văzut, se trăgea nefericit de pliurile pielii de pe gât şi nu se oferi să mă însoţească la uşă.

* * *

Am ieşit în umiditatea apăsătoare a Floridei. Stratul de nori lăsa impresia unui crepuscul prematur şi primele picături mari de ploaie începuseră să se spargă de pavajul încins. Am dat fuga la maşină, pe jumătate aplecată de spate ca şi când aş fi putut evita să mă ud reducându-mi dimensiunile la jumătate. M-am gândit la descrierea lui Jack a femeii care-şi spusese Elaine Boldt. Bărbatul văzuse instantaneul cu Elaine şi jurase că nu era ea. Din câte-mi puteam da seama, trebuia să fie Pat Usher. Mi-am revăzut mental întâlnirea cu ea: atitudinea ei de amuzament precaut, întrebările despre Elaine de care se eschivase, amestecul de minciuni şi adevăr pe care-l spusese. Intrase oare pur şi simplu în pielea altcuiva? Stătea în condominiul lui Elaine, dar cum făcuse rost de haina de linx dacă nu de la Elaine? Dacă ea era cea care făcea cheltuieli cu cardurile de credit ale lui Elaine, trebuia să fie sigură cumva că Elaine n-o va prinde. Mi se părea că putea face asta numai dacă ştia că Elaine e moartă, lucru pe

care-l bănuiam deja de câteva zile, oricum. Era posibil să existe o altă explicaţie, bănuiam, dar nimic care să lege totul laolaltă aşa de bine.

Ploaia cădea acum din greu, ştergătoarele de parbriz ale maşinii mele de închiriat mişcându-se de la stânga la dreapta ca limbile un metronom, nefăcând nimic altceva decât să mânjească parbrizul cu o peliculă subţire de mâzgă. Am găsit o cabină telefonică şi i-am dat un telefon cu cardul de credit lui Jonah, la Departamentul de Poliţie din Santa Teresa. Legătura era proastă şi abia ne-am putut auzi unul pe celălalt peste bruiajele de pe fir, dar am reuşit totuşi să-i transmit urlând ce voiam, întrebându-l dacă procesase formularul de cerere pe care-l trimisesem Departamentului de Vehicule Motorizate din Tallahassee. Singurul lucru pe care trebuise să-l rezolve Pat Usher era un permis de conducere, dat fiind că Elaine nu avea unul, dar acesta nu trebuia să fie aşa greu de falsificat. Tot ce trebuise să facă era să depună o cerere pe numele lui Elaine Boldt, să treacă testul şi să aştepte să-i vină permisul în poştă. În unele state, poţi ieşi din Departamentul de Vehicule Motorizate cu permisul în mână la câteva minute după ce ai dat testul – cel puţin pentru reînnoirea lui. Nu eram sigură care era procedura în Florida. Jonah spuse că va da un telefon la Tallahassee şi mă va suna. Mă aşteptam să fiu din nou la Santa Teresa până a doua zi, aşa că i-am spus că-l voi căuta la sosire.

Între timp, am mers înapoi la condominiu şi-am purtat o discuţie scurtă cu Roland Makowski, administratorul clădirii, care confirmă ceea ce auzisem deja de la Julia. Pat Usher plecase cu toate catrafusele în aceeaşi zi când discutasem cu ea. Ascultătoare, lăsase o adresă de destinaţie – un motel de lângă plajă dar, când încercase Roland să ia legătura cu ea, aflase că acesta nu exista. L-am întrebat de ce voise să o contacteze. Spuse că femeia îşi făcuse nevoile în piscină ca gest de

plecare, după care îşi mâzgălise numele pe ciment cu un tub de vopsea.

— Ce?? am întrebat.

— Ai auzit bine, zise el. A lăsat un cârnaţ mare cât un polonez plutind chiar în piscină. A trebuit să o golesc cu totul şi încă mai sunt oameni care nu vor să intre în ea. Femeia e dementă, şi ştii ce-a călcat-o pe bătături? I-am spus că nu-şi poate agăţa prosoapele pe balustrada balconului! Să-i fi văzut reacţia. A fost atât de furioasă, că ochii i s-au dat pe spate în orbite şi-a început să hârâie. M-a speriat ca toţi dracii. E *bolnavă la cap.*

Am clipit la el.

— A hârâit?

— Aproape că făcea spume la gură.

M-am gândit la vizitatorul nocturn al lui Tillie.

— Cred c-ar fi bine să aruncăm o privire la apartamentul lui Elaine, am spus inexpresiv.

Putoarea ne lovi ca un zid din clipa când se deschise uşa. Distrugerea era sistematică şi completă. Erau materii fecale mânjite peste tot, iar canapeaua şi scaunele fuseseră spintecate cu duşmănie. Era limpede că făcuse totul în tăcere. Spre deosebire de apartamentul lui Tillie, nu fusese spart nimic de sticlă şi mobila nu era răsturnată. Ceea ce făcuse în schimb era să deschidă toate conservele şi să le arunce conţinutul pe covor. Răsturnase biscuiţi şi paste făinoase uscate, dulceţuri, condimente, cafea, oţet, supe, fructe mucegăite, adăugând contribuţii din propriul tract intestinal. Tot acel ghiveci greţos se afla acolo de zile întregi, iar căldura şi umiditatea Floridei copsese amestecul într-o cataplasmă fiartă de fungi şi putreziciune. Pachetele de carne congelată pe care le desfăcuse şi le aruncase unde era grămada mai mare mişunau de forme viermuitoare pe care nu îndrăzneam să le cercetez. Muşte mari bâzâiau în jur răutăcioase, capetele lor sclipitoare şi fluorescente semănând cu nişte faruri călăuzitoare.

Roland rămase fără cuvinte la început şi, când m-am întors, avea lacrimi în ochi.

— Ei bine, asta n-o să curăţăm niciodată, zise el.

— N-o faceţi voi înşivă, am spus automat. Angajaţi pe altcineva. Poate că asigurarea va acoperi costul. Între timp, ar fi bine să chemi poliţia.

Clătină din cap şi înghiţi greu, ieşind cu spatele pe uşă, aşa încât am rămas să cercetez singură apartamentul. Trebuia să am mare grijă unde puneam piciorul şi mi-am spus în gând să n-o contrazic niciodată pe Pat Usher, în nicio privinţă. Din partea mea, îşi putea agăţa prosoapele oriunde poftea.

21

Poliţiştii fiind de-acum pe cale să vină, nu aveam mult timp la dispoziţie. Mi-am croit drum prin apartament, deschizând delicat sertarele cu degetele înfăşurate într-o batistă, cu respect faţă de potenţialele amprente. Am făcut o evaluare superficială şi n-am descoperit nimic, lucru care nu m-a surprins. Luase totul de acolo. Toate sertarele şi dulapurile erau goale. Nu lăsase în urmă nici măcar un tub cu pastă de dinţi. De-acum putea fi oriunde, dar aveam sentimentul că ştiu unde era. Bănuiam că folosise ultimele două cupoane de zbor pentru un drum de întoarcere în Santa Teresa.

Am închis la loc uşa apartamentului şi m-am dus alături să-i spun Juliei ce se întâmpla. Era 14.30 şi aveam un avion de prins la 16.00, cu doar o oră ca să ajung la aeroport. Cerul era din nou miraculos de senin, aerul avea un miros jilav şi dulce, trotuarele abureau. Am încărcat valizele lui Elaine înapoi în maşina de închiriat şi-am plecat la drum, promiţând s-o sun pe Julia de-ndată ce aflam ceva nou. Cazul acesta avea să mi se dezvăluie în faţă. Simţeam lucrul ăsta cu toată fiinţa. Lucram la el deja de o săptămână şi-o făcusem pe Pat Usher să iasă din ascunzătoare. Nu eram sigură ce-i făcuse lui Elaine sau de ce, dar acum era pe fugă şi eu nu mă aflam cu mult în spate. Mă întorceam pe ocolite tocmai la Santa Teresa, acolo unde începuse toată povestea.

Când am ajuns la aeroportul din Miami, am returnat maşina de închiriat şi mi-am luat rezervarea de loc de la biroul companiei aeriene, declarând patru bagaje până în Santa Teresa. Am urcat în avion cu şase minute înainte de decolare, începeam să mă simt uşor neliniştită – genul acela de senzaţie pe care o încerci când ştii că urmează să suferi o operaţie chirurgicală majoră peste o săptămână. Nu exista niciun pericol imediat, însă

mintea mea continua să sară în viitorul nesigur cu o spaimă fremătătoare. Eu şi Pat Usher eram pe cale să ne confruntăm, şi nu ştiam sigur dacă puteam face faţă impactului.

* * *

Cu diferenţa de fus orar de trei ore, mi s-a părut că am ajuns înapoi în California cam cu o oră după ce-am plecat din Florida şi corpului meu îi venea greu să reacţioneze la asta. A trebuit să aştept o oră în Aeroportul Los Angeles ca să prind cursa scurtă spre Santa Teresa, dar chiar şi aşa nu se făcuse decât şapte seara când am ajuns acasă, târând după mine genţile lui Elaine de parcă eram un cal de povară. Afară era încă lumină, însă eu eram epuizată. Nu mâncasem nimic la prânz şi tot ce servisem în avion erau nişte lucruri pătrate împachetate în celofan pe care fusesem aproape prea obosită să le desfac. Se dovedise a fi unul dintre zborurile acelea cu turbulenţe, cu bruşte scăderi inexplicabile în altitudine care-ţi îngreunează somnul. Majoritatea dintre noi eram prea îngrijoraţi de cum vor strânge şi identifica bucăţile de cadavre odată ce ne vom fi prăbuşit şi ars. O femeie din spatele meu care avea doi copii din aceia plângăcioşi şi zgomotoşi şi-a petrecut mare parte din cursă purtând lungi discuţii inutile cu ei despre comportamentul lor. „Kyle, scumpule, adu-ţi aminte că mami ţi-a spus că nu vrea să-l muşti pe Brett, fiindcă asta-l doare pe Brett. Ei, cum ţi-ar plăcea dacă te-ar muşca mami?” Eram de părere că o halcă bună smulsă din ureche ar face mult mai mult în sensul educaţiei parentale eficiente, dar femeia nu m-a consultat în această chestiune.

În orice caz, când am ajuns acasă, m-am dus drept la canapea şi-am adormit, încă îmbrăcată. Motiv pentru care abia dimineaţă mi-am dat seama că fusese cineva în apartamentul meu şi căutase cu discreţie Dumnezeu ştie ce. M-am trezit la opt şi-am plecat la jogging, m-am întors acasă, am făcut

un duş şi m-am îmbrăcat. M-am aşezat la masa de lucru şi-am dat să descui sertarul de sus. E un birou standard cu încuietoare la sertarul de sus care controlează şirul de sertare din dreapta. După cum părea, cineva înfipsese o lamă de cuţit în încuietoare şi-o forţase să se deschidă. Dându-mi seama că fusese cineva acolo, am simţit cum îmi îngheaţă sângele în vine.

M-am împins de lângă masă şi m-am ridicat, întorcându-mă brusc ca să pot supraveghea încăperea. Am verificat uşa din faţă, dar nu era nicio urmă că ar fi forţat cineva încuietoarea cu două chei. Însă era posibil să-şi fi făcut cineva un duplicat al cheii, iar eu eram acum nevoită să schimb yala. Nu mi-am făcut niciodată griji în privinţa siguranţei şi nu mă ţin de şmecherii ca să mă asigur că domiciliul mi-e neatins – nu pun pudră de talc pe podea lângă intrare, nici fire de păr lipite pe canatul ferestrei. Îmi displăcea faptul că va trebui să fac faţă acestei spargeri, renunţând la sentimentul de siguranţă pe care-l considerasem mereu de la sine înţeles. Am verificat geamurile, mişcându-mă cu grijă în jurul camerei. Nimic. M-am dus la baie şi-am examinat şi fereastra de acolo. Cineva folosise un diamant ca să taie în sticlă o mică deschizătură pătrată chiar deasupra încuietorii. Fusese evident folosită bandă izolatoare ca să elimine orice sunet de cioburi. Acolo unde fuseseră dezlipite fâşiile de bandă, încă mai puteam vedea urme de adeziv. Panoul de aluminiu era îndoit într-un colţ. Probabil că fusese tras în afară şi apoi îndoit la loc. Treaba fusese făcută cu isteţime, executată în aşa fel încât puteam să n-o descopăr săptămâni întregi. Gaura era destul de mare ca să permită cuiva să descuie fereastra pentru a face posibilă intrarea şi ieşirea. Am o perdea la geamul acela şi, cu ea trasă, găurica din sticlă nici măcar nu era vizibilă.

M-am întors în cealaltă cameră şi-am făcut o căutare amănunţită. Nimic nu părea să lipsească.

Puteam să văd cum cineva îşi trecuse uşor degetele peste hainele împăturite din dulapul cu sertare, răsfoise cu abilitate dosarele, lăsând totul în linii mari aşa cum fusese, însă cu vagi nepotriviri ici-colo. Uram asta. Uram viclenia şi grija cu care fusese făcut totul, satisfacţia pe care acest cineva trebuie s-o fi simţit trecând la fapte. Şi care era ideea? Pentru nimic în lume nu puteam vedea să fi dispărut ceva. Nu deţineam nimic de valoare şi dosarele în sine nu făceau cine ştie cât. Majoritatea dintre cele pe care le ţineam acasă erau oricum clasate, iar notiţele mele despre Elaine Boldt se aflau la birou. Ce altceva aveam care să-şi poată dori cineva? Ceea ce mă mai îngrijora era bănuiala că asta putea fi opera lui Pat Usher. Cumva, femeia părea mult mai periculoasă dacă, pe lângă sălbăticie, era de asemenea capabilă de dibăcie şi subtilitate.

Am sunat un lăcătuş şi-am stabilit să vină mai spre seară ca să schimbe toate încuietorile. Sticla din geam o puteam schimba eu însămi. Am luat rapid câteva măsurători, apoi am ieşit în stradă. Din fericire, nimeni nu-mi spărsese maşina, dar nu-mi plăcea ideea că s-ar putea încerca şi asta. Mi-am luat pistolul de calibrul .32 din torpedou şi l-am îndesat la betelia jeanşilor, la spate. Trebuia de acum înainte să-l încui în fişetul de la birou şi să-l las acolo pentru moment. Eram relativ convinsă că biroul era un loc sigur. Dat fiind că sunt la etajul unu cu balconul chiar în fată, la vedere, nu credeam că ar risca cineva să intre pe acolo. Clădirea e închisă noaptea şi uşa din hol e din stejar masiv, gros de cinci centimetri, cu yală dublă care putea fi spartă numai dacă era decupată cu drujba. Totuşi, mă simţeam temătoare când am intrat în parcarea din spatele biroului şi-am ajuns să urc scările din dos câte două odată. Nu m-am destins decât după ce am descuiat uşa biroului şi am văzut cu ochii mei că nu fusese nimeni acolo.

Am pus arma deoparte şi-am scos dosarul lui Elaine Boldt. Am scris la maşină notiţele recente, aducând totul la zi. Pe dinăuntru, încă mai fierbeam că-mi fusese controlat apartamentul. Trebuia să fi sunat la poliţie şi să raportez fapta, însă nu voiam să pierd timpul cu asta. Am încercat să mă concentrez asupra problemei actuale. Aveam o mulţime de întrebări fără răspunsuri şi nu eram nici măcar sigură care mai contau în acest moment. De ce, de pildă, o ştersese atât de brusc Pat Usher din Boca după drumul meu acolo? Trebuia să bănuiesc că, odată ce-a aflat că o caut pe Elaine, se simţise nevoită să-şi schimbe planurile. Presupuneam, desigur, că pornise spre Santa Teresa şi că ea fusese cea care intrase în apartamentul lui Tillie şi furase teancul acela de facturi. Dar cu ce scop? Facturile continuaseră să sosească şi, dacă din cercetarea lor puteau scăpa informaţii pertinente, tot ce trebuia să facem era să aşteptăm tranşa următoare.

Apoi aveam istorisirea lui Mike despre ce văzuse el în seara uciderii mătuşii sale. Încă nu eram sigură cum se potrivea asta, dacă se potrivea totuşi. Rămânea de văzut de ce estimarea făcută de el a orei decesului lui Marty Grice diferea cu treizeci de minute faţă de momentul când soţul şi cumnata ei susţineau că vorbiseră cu ea. Erau oare Leonard şi Lily în cârdăşie?

Mai era şi problema minoră a lui May Snyder de alături, care spusese că auzise un ciocănit în casa familiei Grice în seara cu pricina. Orris jura că femeia era surdă şi că încurca asta cu altceva, însă eu nu eram tocmai dispusă să elimin din calcul ipoteza aşa de repede.

Când sună telefonul, am tresărit, înşfăcând automat receptorul. Era Jonah. Nici nu se sinchisi să se prezinte. Tot ce spuse fu:

— Am primit răspuns de la Departamentul de Vehicule Motorizate din Tallahassee. Vrei să arunci o privire?

— Vin acolo imediat, am răspuns şi-am închis, pornind spre ieşire.

* * *

Când am intrat în secţia de poliţie, Jonah mă aştepta în mica zonă de recepţie şi mă conduse prin uşile încuiate spre coridorul ce ducea în spate, la Persoane Dispărute.

— Cum de-ai obţinut informaţiile aşa de repede? am întrebat.

El ţinu poarta deschisă pentru mine şi am intrat în încăperea unde-şi avea el biroul.

Zâmbi vag.

— Din cauza asta poliţiştii se descurcă mult mai bine în branşa asta decât detectivii particulari, zise el. Avem acces la informaţii pe care voi nici nu le puteţi atinge.

— Ascultă, *eu* sunt cea care a înaintat prima cerere! E de domeniu public. Nu pot obţine informaţiile la fel de repede ca tine, dar eram pe drumul cel bun, şi ştii asta.

— Nu te aprinde aşa tare, spuse el. Te tachinam doar.

— Foarte simpatic! Dă-mi să văd, am zis, întinzând mâna.

Îmi dădu o foaie scoasă la imprimantă, o imagine magnetică a unui permis de şofer emis lui Elaine Boldt în ianuarie, pe adresa condominiului din Florida. Am făcut ochii mari la vederea femeii care mă privea din poză şi-am scos un „ah!” iute, involuntar. Cunoşteam figura. Era Pat Usher: aceeaşi ochi verzi, acelaşi păr brun-roşcat. Erau câteva diferenţe bătătoare la ochi. Eu o văzusem după un accident de maşină, când faţa îi era încă învineţită şi umflată. Asemănarea era însă destul de clară. Blestemăţie!

— Am prins-o, am spus. Hei, oau, am prins-o!

— Pe cine ai prins?

— Încă nu ştiu prea bine. Îşi spune Pat Usher, dar probabil că numele e scornit. Pun pariu că Elaine Boldt e moartă. Pat trebuia să ştie asta,

altfel n-ar fi avut niciodată curajul să depună cerere pentru un permis de conducere pe numele lui Elaine Boldt. A locuit în apartamentul lui Elaine încă de la dispariţia ei. I-a folosit cărţile de credit şi probabil şi-a înfipt mâinile în toate conturile bancare. Rahat! Hai s-o verificăm prin CNII. Putem face asta?

Centrul Naţional Informativ despre Infractori putea foarte bine să ne ofere identitatea lui Pat Usher în câteva secunde.

— Computerul e la pământ. Tocmai am încercat. Mă surprinde că nu mi-ai cerut să fac asta înainte.

— Jonah, înainte n-am avut informaţiile necesare. Aveam un nume, dar niciun indicativ numeric. Acum am data de naştere. Pot avea o copie a permisului?

— Asta e a ta, zise el uşor. Am şi eu una pentru pus la dosar. Ce te face să crezi că data naşterii e corectă?

— Ţin doar pumnii să fie. Chiar dacă şi-a dat un nume fals, logic ar fi să-şi fi folosit propria dată de naştere. S-ar putea să fie nevoită să falsifice multe alte lucruri, aşa că de ce să falsifice şi asta? E deşteaptă. N-ar depune mai mult efort decât e nevoie.

Am studiat foaia, întorcând-o la lumină.

— Uită-te la asta. Au bifat căsuţa pentru „probleme cu vederea”. Grozav! Trebuie să poarte ochelari la volan. E minunat, nu-i aşa? Uite câte informaţii avem. Înălţime, greutate. Doamne, arată obosită în poza asta. Şi uite cât e de grasă. Uite ce *pungi* are sub ochi. Măiculiţă, trebuia s-o fi auzit când am discutat cu ea. Aşa de *îngâmfată*…

Se cocoţase pe marginea biroului şi acum îmi zâmbea, părând amuzat de surescitarea mea.

— Păi, mă bucur că am fost de ajutor, zise el. O să fiu plecat din oraş vreo două zile, aşa c-ai avut noroc că foaia a ajuns acum.

Pentru prima dată, m-am concentrat cu adevărat asupra feţei lui. Zâmbetul îi era uşor forţat şi

postura în care stătea avea în ea ceva studiat, controlat.

— Îţi iei liber? am întrebat.

— Păi, da, aşa ceva. Camilla are o problemă cu unul din copii şi m-am gândit că ar fi bine să merg s-o rezolv. Nu-i cine ştie ce, dar ştii cum e.

M-am uitat la el, derulând filmul pornind de la ceea ce spusese. Camilla sunase şi pocnise din degete. El pleca la drum ca din puşcă. Copiii, ce să-ţi spun!

— Ce se întâmplă? am întrebat.

Gesticulă cu nepăsare şi-mi turnă o poveste lungă despre udarea patului, şi coşmaruri, şi vizite la un psihiatru de copii care recomandase o şedinţă cu toată familia. Făceam „îhî, îhî“, nedându-mi măcar seama despre care din fete era vorba. Uitasem cum le chema. O, da, Courtney şi nu ştiu cum.

— Mă întorc sâmbătă şi-o să te sun. Poate mai mergem pe munte să tragem nişte focuri, zise şi zâmbi din nou.

— Minunat. Ar fi distractiv, am spus, răspunzându-i la zâmbet.

Aproape că i-am sugerat să aducă un manechin care să-i semene Camillei ca ţintă, dar mi-am ţinut gura. Am încercat un moment mic-micuţ de regret, care mă uimi peste poate. Nici măcar nu mă culcasem cu bărbatul ăsta… nici nu mă *gândisem* la asta. (Ei bine, nu tocmai.) Dar uitasem cum e să fii cu bărbaţi căsătoriţi, cât de căsătoriţi sunt chiar şi când fosta se află altundeva… *mai ales* când fosta se află altundeva. Nu credeam că femeia depusese încă actele de divorţ, ceea ce făcea toată tărăşenia mult mai simplă. Jonah începea oricum să rămână fără mâncare îngheţată, iar de-acum ea trebuie să-şi fi dat seama cât de puţini pretendenţi sunt de găsit acolo, în Tărâmul Oamenilor Singuri.

Brusc, am simţit cum îmi controlez eu însămi reacţia.

— Ei bine. Ar trebui să trec la treabă. Mersi mult. Ai fost de mare ajutor.

— Hei, oricând, zise el. Spillman o să-mi ţină locul cât sunt plecat, dacă ai nevoie de ceva. O să-l informez, ca să ştie despre ce-i vorba, dar vreau să ai grijă de tine.

Îndreptă un deget spre mine de parcă ar fi fost un pistol.

— Nu-ţi face probleme. Nu-mi asum riscuri dacă nu e nevoie, am spus. Sper să se rezolve lucrurile acolo unde te duci. Discutăm când te întorci.

— Categoric. Aşa să fie! Succes!

— La fel şi ţie! Spune-le copiilor că-i salut.

Asta era o prostie. Nu le întâlnisem niciodată pe fete şi-n orice caz nu reuşeam să-mi aduc aminte cum o chema pe cealaltă. Sarah?

Am trecut prin poartă.

— Hei, Kinsey?

M-am uitat în spate.

— Unde-i pălăria aia a ta? Mi-a plăcut de ea. Ar trebui s-o porţi tot timpul.

Am zâmbit, i-am făcut cu mâna şi-am mers mai departe. Nu aveam nevoie de sfaturi despre cum să mă îmbrac.

22

Era mijlocul dimineţii şi m-am simţit brusc moartă de foame. Mi-am lăsat maşina în faţa secţiei de poliţie acolo unde era parcată şi-am mers pe jos până la o bodegă mică numită The Egg and I. Mi-am comandat micul dejun standard cu şuncă, omletă, pâine prăjită, jeleu şi suc de portocale, cu cafea de la un capăt la altul. E singura mâncare ce-mi place deosebit de mult, căci conţine toate elementele după care tânjesc: cafeină, sare, zahăr, colesterol şi grăsime. Cum poţi rezista la aşa ceva? În California, înconjurat de toţi maniacii într-ale sănătăţii, simplul act al ingurgitării unei asemenea mese este privit ca o încercare sinucigaşă.

Am citit ziarul cât am mâncat, ajungând la zi cu întâmplările locale. Tocmai eram la a doua bucată de pâine de secară prăjită, când Pam Sharkey intră însoţită de Daryl Hobbs, administratorul de la Lamberth and Creek. Mă zări şi îmi făcu din mână. N-am răspuns cu prea multă energie. Fu o fluturare nepăsătoare şi stângace, ca să arăt că sunt un om de treabă şi că n-o voi trata cu superioritate doar fiindcă ultima dată când ne-am întâlnit i-am luat-o înainte. Expresia facială îi şovăi şi îşi feri privirea, trecând pe lângă masa mea fără niciun cuvânt. Indiferenţa era aşa de pronunţată, încât până şi Daryl păru stânjenit. Eram nedumerită, dar, realistă din fire, am ridicat gânditoare din umeri. Poate că inginerul în tehnica aerospaţială se dovedise a fi un om de nimic.

Când mi-am terminat micul dejun, am plătit nota şi mi-am recuperat maşina, trecând pe la birou să las informaţiile pe care le luasem de la Jonah. Îmi descuiam uşa biroului când Vera păşi în coridor, ieşind de la California Fidelity.

— Pot discuta cu tine? întrebă ea.

— Sigur. Vino înăuntru.

Am împins uşa în lături şi ea mă urmă.

— Ce mai faci? am spus, crezând că era vorba de o vizită de curtoazie.

Ea îşi trecu o şuviţă de păr castaniu pe după ureche, uitându-se la mine prin lentilele mari cu tentă albastru pal care-i făceau ochii să pară uriaşi şi gravi.

— A, ascultă. Doar o vorbă vreau cu tine, zise ea vizibil incomodată. S-a dezlănţuit iadul în treaba aia cu Leonard Grice.

Am clipit uimită.

— Cum adică?

— Pam Sharkey trebuie să-l fi sunat după ce ai vorbit cu ea. Nu ştiu ce i-a spus, dar omul e furios ca dracu'. A angajat un avocat care a trimis dintr-un foc o scrisoare la CFI ameninţând să ne dea în judecată până la ultimul bănuţ. Sunt milioane la mijloc.

— Pe ce motiv?

— Ei vorbesc despre calomnie, atingere adusă vieţii personale, încălcarea contractului, hărţuire. Andy e livid. Spune că habar nu avea că eşti implicată. Spune că nu erai autorizată de California Fidelity sau de altcineva să te duci acolo şi să pui întrebări… bla, bla, bla. Ştii cum e Andy când face pe grozavul. Vrea să te vadă de-ndată ce vii la birou.

— Ce-i *chestia asta?* Leonard Grice nici măcar n-a depus cerere de despăgubire!

— Stai să vezi. A trimis formularele luni dimineaţă la prima oră şi-şi vrea banii chiar acum. Procesul a venit pe lângă. Andy e acolo şi procesează acte cât de repede poate şi e negru de supărare. I-a spus lui Mac că se gândeşte că ar trebui să punem capăt înţelegerii cu tine, după pericolul în care ne-ai aruncat pe toţi. Noi, ceilalţi, credem că e-un mare măgar, dar m-am gândit c-ar trebui să ştii ce se întâmplă.

— Care-i suma totală pentru despăgubire?

— Douăzeci şi cinci de mii pentru daunele provocate de incendiu. Asta-i valoarea nominală

de pe poliţa de asigurare a imobilului, şi şi-a listat pierderile până la ultimul sfanţ. Asigurarea de viaţă nu intră în discuţie. Cred că a primit deja ceva de pe urma unei poliţe mici asupra vieţii ei – două mii cinci sute – şi dosarele noastre arată că i s-au dat banii cu luni în urmă. Kinsey, a ieşit la vânătoare, şi ştii asta. Andy caută un ţap ispăşitor pentru ca Mac să nu-l scoată vinovat pe el.

— Rahat! am făcut.

Nu m-am putut gândi la nimic altceva ce să spun. Ultimul lucru din lume de care aveam nevoie acum era o muştruluială din partea lui Andy Montycka, directorul însărcinat cu despăgubirile la CFI. Andy are patruzeci şi ceva de ani, e conservator şi nesigur pe sine, un om ale cărui obsesii de prim rang sunt să-şi roadă unghiile şi să nu facă valuri.

— Vrei să-i spun că nu ai venit? întrebă ea.

— Mda, fă asta pentru mine, dacă poţi. Dă-mi doar voie să-mi verific mesajele telefonice şi-am să dispar, am răspuns.

Am descuiat fişetul şi am scos dosarul lui Elaine Boldt, uitându-mă în spate la Vera.

— Să-ţi spun ceva, Vera. Treaba asta-i dubioasă. Leonard Grice a avut şase luni la dispoziţie să depună cerere de despăgubire, dar n-a ridicat un deget. Acum, dintr-odată, face presiuni asupra companiei de asigurări ca să-i dea banii. Aş vrea să ştiu ce l-a împins de la spate.

— Hei, tre' s-o şterg înainte să vină după mine, zise ea. Numai să nu-i tai calea lui Andy astăzi, altfel o s-o plăteşti scump!

I-am mulţumit pentru avertisment şi i-am spus că voi tine legătura. Ea ieşi înapoi pe coridor uşor, închizând uşa în urma ei. Cu întârziere, mi-am simţit obrajii cum se înroşesc şi cum începe să-mi bubuie inima. Am fost trimisă la biroul directorului o dată, în clasa întâi, pentru că i-am dat unui coleg un bileţel în timpul cursului şi nu mi-am revenit nici acum de pe urma acelei orori. Eram vinovată

de tot ce mi se reproşa, dar nu avusesem niciodată probleme în viaţă. Şi iată-mă, un copilaş timid cu picioare osoase, atât de înfricoşată, că am plecat de la şcoală şi-am mers acasă în lacrimi. Mătuşa m-a dus numaidecât înapoi şi a făcut tărăboi în vreme ce eu stăteam pe-un scăunel de lemn în hol şi-mi doream moartea. E greu să mă consider adult când o bucată din mine are încă şase ani şi se află complet la mila autorităţii.

O privire aruncată spre robotul telefonic îmi spuse că nu aveam niciun mesaj. Am încuiat la loc şi-am coborât prin faţă, aşa încât să pot evita trecerea pe dinaintea uşilor duble de sticlă de la California Fidelity. Am urcat în maşină şi-am condus spre vechiul condominiu al lui Elaine. Voiam să port o discuţie scurtă cu Tillie şi să-i dau de veste ce se întâmpla. Viram la dreapta pe Via Madrina, când am aruncat o privire în oglinda retrovizoare şi mi-am dat seama că un tip pe motocicletă îmi gonea chiar în spate. Am încetinit uşor ca să-l las să treacă şi m-am uitat din nou îndărăt. Mă claxona cu frenezie. Ce făcusem, dădusem peste un câine? Am tras lângă trotuar şi el a parcat în spatele meu, oprindu-şi motocicleta şi coborând piciorul de sprijin. Purta o salopetă neagră lucioasă, mănuşi şi cizme negre, şi-o cască neagră cu vizetă fumurie. Am coborât din maşină şi m-am dus în spate la el, privindu-l cum îşi scotea casca, apropiindu-se de mine. O, la naiba, era Mike! Trebuia să-mi fi dat seama! Rozul crestei sale părea să se spălăcească şi m-am întrebat dacă-şi vopseşte părul cu vopsea ieftină, coloranţi alimentari sau sfeclă fiartă. Era supărat.

— Doamne, te claxonez de acum câteva străzi! Cum de nu m-ai mai sunat? Ţi-am lăsat un mesaj pe robot luni, zise el.

— Scuze, nu mi-am dat seama că tu erai motociclistul. Parcă spuneai că mă vei suna tu pe mine.

— Păi, am încercat, dar îmi tot răspundea robotul, aşa că am renunţat. Unde-ai fost?

— Am lipsit din oraş. M-am întors aseară. De ce? Ce se întâmplă?

Îşi scoase mănuşile de motociclist şi le vârî în cască, pe care o strânse în îndoitura braţului.

— Cred că unchiul Leonard are o iubită. Mă gândeam doar că ai vrea să ştii.

— O, adevărat? Cum ai aflat asta?

— Mutam treaba aia… ăă… încărcătura din magazia de la fosta lui casă şi l-am văzut intrând în clădirea alăturată.

— Condominiul?

— Păi, da, cred că asta-i, de fapt. Clădirea aia mare cu apartamente.

— Când se întâmpla asta?

— Duminică seara. De-aia te-am sunat aşa devreme luni dimineaţă. La început, n-am fost sigur că era el. Mi s-a părut că maşina lui oprea în faţă, dar era aproape întuneric şi nu puteam vedea atât de bine. M-am gândit că vine la casă după ceva, iar eu îndesam rahaturi în rucsac ca un nebun. Măiculiţă, nu ştiam cum voi explica ceea ce făceam. În fine, eram atât de panicat, c-am zbughit-o în magazie şi am tras uşa, şi m-am uitat printr-o crăpătură. Dar el a intrat în schimb acolo.

— Ce te face însă să crezi că are o iubită?

— Pentru că l-am văzut cu ea. Nu aveam ce altceva să fac, aşa că am traversat strada şi m-am ascuns după un copac şi am aşteptat până ce-au ieşit afară. A stat acolo doar cinci sau zece minute, apoi s-au stins luminile, pe stânga, la etaj. Nu peste mult timp au ieşit afară, au aruncat ceva în portbagaj şi-au urcat în maşină.

— Ai reuşit s-o vezi bine pe ea?

— Nu chiar. Era greu să-i văd de unde mă aflam şi mergeau cam repede. Apoi, când au urcat în maşină, nu mai ştiai care cine e, atât de lipiţi erau. Aproape că i-a tras-o acolo, pe bancheta din faţă. A fost cam ciudat. Adică, de obicei nu vezi oameni

de vârsta asta cum se mozolesc, ştii la ce mă refer? Şi-n orice caz, nu mi l-am imaginat niciodată astfel. Mă gândeam că nu-i decât un boşorog smochinit căruia nici măcar nu i se mai scoală. Nu credeam că e-n stare de asta.

— Mike, omul probabil că are cincizeci şi doi de ani. Vrei să termini cu asta? Cum arăta ea? Ai mai văzut-o înainte?

Mike ridică mâna până la nivelul bărbiei.

— Îi ajungea cam până aici. Asta am observat. Avea părul strâns la spate cu o eşarfă. Nu cred c-am mai văzut-o înainte. Adică, nu-i ca şi când mi-am spus: O, da, uite-o pe bătrâna cum-o-cheamă, sau altceva de felul ăsta. Nu era decât o gagică.

— Uite, fă-mi o favoare. Du-te şi caută un creion şi-o foaie de hârtie, şi scrie toate astea cât îţi sunt încă proaspete în minte. Notează data şi ora, şi tot altceva ce-ţi aminteşti. Nu trebuie să spui ce căutai pe acolo. Poţi susţine oricând că ai trecut să verifici casa sau cam aşa ceva. Faci asta pentru mine?

— Bine, sigur. Tu ce-ai de gând să faci?

— Nu m-am gândit încă la partea asta, am spus.

Am urcat înapoi în maşină şi, cinci minute mai târziu, mi se dădea drumul să intru din vestibul spre apartamentul lui Tillie.

Ea mă aştepta la uşă şi am urmat-o în camera de zi. Purta o pereche de ochelari coborâţi pe nas şi se uita pieziş la mine pe deasupra ramelor. Se aşeză în balansoar şi luă lucrul de mână. Semăna cu o bucată de pânză pentru goblen imprimată cu o scenă în care apăreau munţi şi păduri, căprioare păscând ici şi colo, un pârâu alergând printre nişte pietre. Avea ghemuri întregi de vată şi-o împingea de pe dosul pânzei cu un ac de croşetat. Căprioarele erau în trei dimensiuni, înconjurate de broderii pentru a produce un efect matlasat.

— *Ce-i* asta? am întrebat, aşezându-mă. O umpli?

Zâmbi vag. În sfârşit dăduse frâu liber noii frizuri permanentate şi capu-i era acum un cuib de bucle strânse, pufoase, de culoarea caiselor.

— Chiar aşa, asta fac. Se cheamă *trapunto*. O fac pentru bazarul bisericii din toamnă. Asta-i vată pe care o adun din sticlele cu pastile, aşa că data viitoare când o să deschizi un flacon de pilule, păstrează-mi vata. Stai jos. Nu te-am văzut de câteva zile bune. Ce-ai mai pus la cale?

I-am oferit un rezumat al întâmplărilor de vineri încoace, ziua când o văzusem ultima oară. Am cenzurat câte ceva. I-am spus cum am găsit pisica, dar am ocolit încărcătura de droguri pe care o ţinea Mike în magazia de vizavi. I-am spus despre Aubrey Danziger şi despre confruntarea de mai târziu cu Beverly, despre valize, despre excursia în Florida, despre ameninţarea cu proces şi despre povestea lui Mike cum că Leonard Grice are o iubită la etaj. Asta o făcu să-şi dea jos ochelarii şi să plieze braţele.

— Nu-mi vine să cred, zise ea pe un ton neutru. Probabil că Mike era drogat.

— Păi, sigur că era drogat, Tillie, dar puţină iarbă nu-l face să halucineze.

— Atunci, a inventat totul.

— Îţi spun doar ce mi-a spus el, am zis.

— Ei bine, cine-ar putea fi, pentru Dumnezeu? Aş fi dispusă să garantez că Leonard nu are nicio aventură cu vreo chiriaşă de-a mea! Iar după descrierea lui, trebuie să fi fost apartamentul lui Elaine, iar asta-i pur şi simplu imposibil.

— O, fii serioasă, Tillie! Nu fi naivă. E înscenarea perfectă. De ce să nu aibă o iubită pe-aici?

— Pentru că nu e nimeni în clădire care să se potrivească descrierii.

— Dar femeia din apartamentul 6? Cea care credeai că s-ar fi putut trezi devreme în ziua când ţi-a fost spartă locuinţa.

— Are şaptezeci şi cinci de ani.

— Dar ai mulţi alţi chiriaşi.

— Tinere cupluri căsătorite. Kinsey, am mai mulţi bărbaţi singuri care i s-ar potrivi lui Leonard decât am femei singure.

— Asta cred şi eu. Dar Elaine? De ce n-ar putea fi ea?

Tillie scutură încăpăţânată din cap.

— Dar tu însăţi?

Tillie râse şi se mângâie pe piept.

— Păi, sunt flatată. Mi-ar plăcea să cred că încă sunt capabilă să mă dau în bărci pe străzi, dar el nu-i tocmai genul meu. Pe deasupra, Mike mă ştie. M-ar fi recunoscut chiar şi pe-ntuneric.

Asta n-aveam cum s-o neg. Chiar nu mi-o puteam imagina pe Tillie într-un sărut pătimaş cu Leonard Grice. Pur şi simplu nu mergea ideea!

— *Dar* Elaine? am insistat. Dacă ea şi Leonard aveau ceva împreună şi s-au hotărât să scape de soţia lui? Ea-i face felul cât timp el e plecat la soră-sa în seara aia. Ea pleacă în Florida câteva zile mai târziu, apoi se dă la fund pentru următoarele şase luni, aşteptând ca el să-şi pună lucrurile în ordine, aşa încât să poată fugi împreună la apus. Odată ce-şi dau seama că am adulmecat ceva, grăbesc lucrurile ca s-o poată şterge din oraş.

Tillie se uită cu ochi mari la mine vreme îndelungată.

— Atunci, cine e Pat Usher?

Am ridicat iarăşi din umeri.

— Poate că i-au cerut ajutorul şi ea le oferă o acoperire.

— Dar cine a intrat aici şi de ce? Credeam că eşti convinsă că Pat Usher a făcut-o.

Simţeam cum devin exasperată.

— Nu am toate răspunsurile, Tillie! îţi spun doar că e posibil ca el să aibă vreo femeiuşcă ascunsă aici. Poate că era Pat.

Nu scoase nicio vorbă. Îşi puse doar ochelarii la loc şi începu să umple muntele cu vată, făcându-l

să se umfle ca St. Helens înainte să erupă.

— Îmi dai cheia de la apartamentul de sus?

— Sigur că da, spuse. Vin şi eu.

Îşi lăsă jos lucrul de mână şi se duse la scrin, luând un set de chei din sertar. Îmi dădu un teanc de facturi, dacă tot era acolo, şi eu le-am îndesat în buzunarul de la spate al jeanşilor. Asta îmi aduse vag aminte de ceva, dar nu-mi dădeam seama ce.

Şi-a încuiat apartamentul şi ne-am îndreptat spre lift.

— N-ai auzit zgomot de paşi de deasupra?

Se uită înapoi spre mine.

— Deloc, dar clădirea asta-i bine făcută şi-ar putea locui cineva sus fără ca eu să-l aud. Chiar crezi că ţinea pe cineva aici?

— Are totuşi logică, am spus. Cu Elaine ieşită din scenă, e-un cuibuşor de nebunii perfect. Poate că Pat Usher a găsit o cale de intrare. Sunt sigură că-i pe-aici, pe undeva prin oraş. Dacă a avut acces la apartamentul lui Elaine din Florida, de ce n-ar avea şi la acesta? Apropo, ai fost aici duminică seară?

Ea scutură din cap.

— Am fost la o întâlnire bisericească şi nu m-am întors acasă decât la scurt timp după zece.

Uşa liftului se deschise la etaj şi Tillie înaintă pe coridor spre stânga, vorbind cu mine peste umăr. Ajunse în faţa uşii lui Elaine şi roti cheia în broască.

— Nu cred că a fost cineva pe-aici, zise ea pe când intram.

Se înşela, desigur. Wim Hoover, chiriaşul de la numărul 10, era întins pe jos în antreu cu o gaură de glonţ chiar în spatele urechii drepte. În aer se simţea mirosul fumului stătut de ţigară şi-al miasmei fetide ce se ridica din carnea lui putrezită. Era mort de cel puţin trei zile.

Tillie se albi şi coborî la apartamentul ei să cheme poliţia.

23

După cum obişnuiesc, cât timp Tillie a chemat politia, am făcut un tur rapid al locuinţei. O prevenisem să nu-mi pomenească numele, pentru că nu voiam să fiu nevoită să mă opresc şi să mă supun uneia dintre faimoasele runde de întrebări ale locotenentului Dolan. Aveam deja probleme cu California Fidelity şi nu mă puteam descurca şi cu Dolan. În apartament mirosea atât de puternic, încât nu credeam că Tillie va găsi dificil să explice ce-o făcuse să urce pentru a investiga.

Nu trebuia să fiu Sherlock Holmes ca să-mi dau seama că Pat Usher locuise acolo. Nu făcuse nicio încercare de a-şi ascunde prezenţa. Capotul transparent cu care o văzusem îmbrăcată în Boca Raton era acum aruncat neglijent peste patul nearanjat al lui Elaine. Aparent, se servise cu orice-i trebuise – mâncare, haine, cosmetice. Erau vase murdare peste tot, scrumiere pline ochi, gunoiul dădea pe de lături din punga maro de hârtie cu partea de sus îndoită frumos. Echipa de cercetare a scenei crimei avea să răscolească tot locul, însă ce mă interesa pe mine era cămăruţa de lucru. Toate sertarele de la birou fuseseră deschise, conţinutul împrăştiat cu furie, dosarele plic rupte în două. Mă întrebam ce căutase şi dacă-l găsise. N-am atins nimic. Trecuseră poate cincisprezece minute de când plecase Tillie la parter şi mi-am spus că e mai bine s-o iau din loc. Nu voiam să mă aflu nicăieri prin apropiere când îşi făceau zgomotos apariţia oamenii în alb şi albastru.

M-am oprit în foaier şi m-am uitat la Wim. Zăcea cu faţa în jos, cu o mână vârâtă sub obraz de parcă ar fi vrut să doarmă. Carnea îi era umflată, pielea i se întuneca la culoare, gaura de glonţ era la fel de curată ca o gaură pentru şiret. Arma era probabil una de calibrul .22 – nu o armă mortală din principiu, dar numai un glonţ dacă ricoşa

înăuntrul craniului uman putea transforma creierii în omletă cât ai zice peşte. Sărmanul Wim! Mă întrebam de ce-l omorâse. Nu era nici urmă de îndoială în mintea mea că Pat era făptaşa. Oare ea o omorâse şi pe Marty Grice? Autopsia nu scosese la iveală nicio rană prin împuşcare, numai loviturile repetate cu un instrument contondent neidentificat. Care era oare arma şi unde?

Am coborât cu liftul şi-am părăsit clădirea fără să mai discut cu Tillie. Mi-am descuiat maşina şi am urcat, conştientă pe dată de foşnetul de hârtie din buzunarul jeanşilor. Am extras teancul de facturi pe care mi-l dăduse Tillie şi-am scos un „oooo!" involuntar. Tocmai mă dumirisem ce-ar fi putut căuta Pat Usher la etaj. Paşaportul lui Elaine. Dădusem eu însămi peste el a doua oară când i-am cercetat locuinţa şi-l îndesasem în buzunarul din spate al jeanşilor. Nu-mi aminteam să-l fi dus la birou, aşa că trebuia să fie undeva în apartamentul meu. Intrase oare Pat ca să-l caute? Dacă-l găsise, probabil că se îmbarcase deja într-un avion cu destinaţie necunoscută. Pe de altă parte, Leonard nu-şi ridicase încă banii de asigurare, aşa că poate mai erau amândoi în oraş.

Am pornit maşina şi-am ieşit din parcare, hotărâtă să părăsesc cartierul înainte să apară poliţiştii. Gândeam pe îndelete. Pat şi Leonard trebuie s-o fi eliminat pe Marty mai întâi, apoi să fi scăpat de Elaine Boldt, poate pentru că ghicise ce se întâmpla. În orice caz, asta trebuie să le fi oferit o posibilitate cu totul nouă. Dobândiseră acum acces la proprietăţile ei şi la toate conturile ei bancare, servindu-se de creditul ei în vreme ce Leonard aştepta cele şase luni necesare pentru clarificarea moştenirii lui Marty. Răsplata probabil nu era mare, dar, adăugată bunurilor şi profiturilor lui Elaine Boldt, începea să crească. Odată ce Leonard avea să primească drept de unică posesiune asupra proprietăţii din Via Madrina, o putea vinde cu o sută cincisprezece mii de dolari.

Lotul de pământ probabil că oricum valora mai mult fără casa de pe el. Între timp, tot ce trebuia să facă era să pozeze în soţul cuprins de durere, prefăcându-se neinteresat de beneficii. Nu doar că stârnea compasiune, dar mai şi distrăgea atenţia de la adevărata sa motivaţie, care încă de la bun început ţinea de bani. Planul ar fi putut ajunge la capăt fără niciun hop, numai că Beverly Danziger îşi făcuse apariţia, având nevoie de o semnătură de rutină pe un document neînsemnat. Pretextul lui Pat că Elaine se află în Sarasota la nişte prieteni pur şi simplu nu stătea în picioare la o privire mai atentă, deoarece nimeni nu putea oferi cu adevărat informaţii despre starea lui Elaine. Dar cum aveam eu să dovedesc ceva din toate astea? Speculam într-o veselie, probabil adăugând şi câteva bănuieli greşite, dar chiar dacă lovisem ţinta în mijloc, trebuia să fac rost de-o dovadă concretă pe care s-o prezint poliţiei.

Până una-alta, Leonard îmi blocase cu eficienţă calea, punându-mă în şah cel puţin în ceea ce privea compania de asigurări. Nu îndrăzneam să mă întorc şi să-l chestionez din nou *pe el,* şi ştiam c-ar fi bine să am grijă la întrebările pe care le puneam în lumea largă. Fiecare pistă pe care o urmam avea să fie interpretată ca defăimare, calomnie sau hărţuire, din punctul lui de vedere. În ce intrasem oare? Leonard Grice şi Pat Usher fuseseră obligaţi să-mi zădărnicească investigaţia, altfel întreaga maşinaţiune avea să li se prăbuşească.

Am făcut o oprire la magazinul de unelte ca să iau o bucată de sticlă, apoi m-am întors acasă. Trebuia să găsesc paşaportul lui Elaine. Am căutat în coşurile cu gunoi, în spatele pernelor de pe canapea, sub mobile şi-n toate celelalte cotloane unde aveam tendinţa să arunc nimicurile. Nu-mi aminteam să-l fi pus la dosar şi nu-mi trecuse prin gând să-l ascund. Ştiam că nu-l aruncasem, ceea ce însemna că trebuia să fie acolo pe undeva. Am stat

în loc, m-am învârtit pe-o rază de trei sute şaizeci de grade, examinând fiecare colt al încăperii – suprafaţa biroului, biblioteca, măsuţa pentru cafea, tejgheaua mică ce separă chicineta.

Am ieşit afară la maşină şi m-am uitat în torpedou, în buzunarul pentru hărţi, jos după scaune, la apărătoarea de soare, în valiză, în buzunarele jachetei – rahat! M-am întors în apartament şi-am luat-o de la capăt. Unde pusesem blestemăţia aia? *Putea* să se afle la birou. M-am hotărât să încerc acolo după ce se închidea la CF şi Andy Montycka pleca acasă. Doamne, ce ştia totuşi acesta? Începeam să descâlcesc nodurile în afacerea asta şi speram doar să pot termina înainte ca el să se enerveze şi să achite suma pretinsă ca despăgubire.

M-am uitat la ceasul de la mână. Era cu puţin trecut de unu şi la patru îmi venea lăcătuşul. M-am aşezat la masa de lucru şi-am scos dosarul lui Elaine Boldt. Poate omisesem ceva. Am pus momeală în cârlig şi-am început să arunc firul la întâmplare. Aveam impresia că revăzusem notiţele de sute de ori şi nu-mi venea să cred că va ieşi la suprafaţă ceva nou. Am luat-o de la capăt şi am citit toate rapoartele pe care le aveam. Am prins toate cartonaşele pe panou, la început în ordine, apoi alandala doar ca să văd dacă nu apărea vreo contradicţie. Am recitit tot materialul pe care-l fotocopiase Jonah din dosarele de la Omucideri şi-am studiat fotografiile lucioase de douăzeci pe douăzeci şi cinci de la locul crimei, până ce-am ştiut toate detaliile pe de rost. Cum fusese ucisă Marty? Un „instrument contondent” putea însemna aproape orice.

Multe lucruri mă nelinişteau – întrebări minore zumzăindu-mi în creier ca roiuri de ţânţari. Începusem să cred că, dacă Elaine era moartă, fusese ucisă destul de demult. Nu aveam încă nicio dovadă, dar bănuiam că Pat Usher se deghizase în Elaine şi înscenase toată acea plecare la Florida ca

o prestidigitaţie, lăsând o pistă falsă pentru a crea iluzia că Elaine era teafără şi nevătămată, şi pe cale să părăsească oraşul, când, de fapt, era deja moartă. Dar dacă fusese ucisă în Santa Teresa, unde era cadavrul? A scăpa de un cadavru nu-i lucru uşor. Aruncă unul în ocean şi acesta se umflă şi se ridică din nou la suprafaţă. Aruncă-l în boscheţi şi-un alergător va da peste el la şase dimineaţa. Ce altceva mai poţi face cu un cadavru? Îl îngropi. Poate că trupul era ascuns în beciul casei lui Grice. Mi-am amintit podeaua de acolo – ciment crăpat şi pământ tasat – şi mi-am spus: „Ei, asta ar putea explica de ce Leonard n-a chemat echipa de salvare". Când cercetasem prima oară casa, fusesem pur şi simplu recunoscătoare pentru norocul meu, dar chiar şi la vremea aceea mi se păruse aproape prea frumos ca să fie adevărat. Poate că Leonard nu voia ca experţii în demolări să se plimbe pe acolo.

Şi Pat Usher mă neliniştea. Jonah nu avusese ocazia să o verifice la Centrul Naţional Informativ despre Infractori deoarece computerul nu funcţiona. De-acum plecase în Idaho, dar poate că-l puteam ruga pe Spillman să-i verifice numele şi să vadă ce putea afla. Nu credeam că Pat Usher era numele ei real, însă putea scoate la iveală un pseudonim – asta dacă avea cazier, lucru nesigur în momentul acela. Am scos un carneţel şi-am făcut o notiţă. Poate că, efectuând o căutare judicioasă a trecutului, puteam să-mi dau seama cine era ea şi cum se încurcase cu Leonard Grice.

Am căutat prin noul teanc cu facturi ale lui Elaine pe care mi le dăduse Tillie, aruncând deoparte cele câteva plicuri cu corespondenţă nesolicitată. Am dat peste o reînştiinţare pentru o consultaţie la un dentist din cartier şi-am aruncat-o şi pe asta. Elaine Boldt nu conducea şi ştiam că frecventa magazinele la care se ajungea uşor pe jos de la condominiul ei. Mi-am amintit că în prima tranşă de facturi pe care le văzusem era una de la

acelaşi dentist John Pickett, medic stomatolog. Unde altundeva mai dădusem peste el? Am frunzărit înapoi materialul din dosarul de la Omucideri, plimbându-mi ochii peste fiecare pagină. A! Nu era de mirare că numele îmi suna cunoscut. Era dentistul care oferise radiografiile dentare complete folosite la identificarea cadavrului lui Marty Grice. Se auzi un ciocănit la uşă şi-am ridicat privirea, luată prin surprindere. Era deja ora patru.

M-am uitat prin vizor şi-am deschis uşa. Lăcătuşul, o femeie, era tânără, poate douăzeci şi doi de ani. Îmi aruncă un zâmbet care scoase la iveală nişte dinţi albi şi frumoşi.

— O, bună, zise ea, sunt Becky. Am nimerit adresa corectă? Am încercat mai în faţă şi tipul în vârstă a zis că probabil pe tine te caut.

— Da, aşa-i, am spus, vino înăuntru.

Era mai înaltă decât mine şi foarte slabă, cu braţe lungi şi goale, şi jeanşi care-i atârnau pe şoldurile înguste. Avea o curea de tâmplar în jurul mijlocului, un ciocan atârnând ca un pistol în toc. Părul blond era tuns scurt, cu breton drept, băieţesc, în faţă. Pistrui, ochi albaştri, gene palide, fără machiaj, toată stângăcia unui adolescent. Avea o frumuseţe fizică fermă de atlet şi mirosea a săpun Ivory.

M-am îndreptat spre baie.

— Geamul e aici. Vreau să instalezi un dispozitiv care să nu poată fi spart.

Ochii i se luminară când văzu tăietura din sticlă.

— Mamă, nu-i rău! Bine lucrat, îhî! Vrei să pui încuietori noi şi la celelalte geamuri sau numai aici?

— Vreau încuietori noi peste tot, inclusiv la birou. Poţi pune un butuc nou la yală?

— Sigur. Pot face tot ce vrei. Dacă ai sticlă, ţi-o pun la loc. Îmi place mult să fac lucruri d-astea.

Am lăsat-o să instaleze dispozitivul. Cu întârziere, am înşfăcat mai multe articole de

îmbrăcăminte murdare împrăştiate prin camera de zi. Nimic nu te face mai conştientă de mediul în care trăieşti decât privirea pasageră a unui străin. Am îndesat două prosoape de plajă, un tricou sport şi-o rochie subţire din bumbac închisă la culoare peste alte haine din maşina de spălat. Oricum am tendinţa să-mi folosesc maşina de spălat pe post de coş de rufe, dat fiind că sunt în criză de spaţiu. Am aruncat în compartiment o cană de detergent. Am rotit butonul la spălare uşoară, ca să nu dureze mult ciclul, şi eram pe punctul de-a închide uşiţa, când am observat paşaportul lui Elaine ivindu-se din buzunarul de la spate al perechii mele de jeanşi. Cred că trebuie să-mi fi manifestat şi sonor surprinderea, fiindcă Becky îşi îţi capul în uşa băii.

— M-ai strigat?

— Nu, e-n ordine. Am găsit doar ceva ce căutam.

— O! Bine. Bravo ţie!

Se întoarse la lucru. Am pus paşaportul pe fundul sertarului de jos al biroului şi l-am încuiat. „Slavă Domnului că am paşaportul!” mi-am spus. Slavă Domnului că apăruse! Era ca un talisman, ca un semn de bun augur. Înveselită, m-am hotărât că aş putea la fel de bine să-mi scriu notiţele la maşină, aşa că am scos la lumină micuţa mea maşină de scris portabilă şi-am instalat-o. O auzeam pe Becky cum se lupta cu geamul şi, după câteva minute, fata îşi scoase din nou capul pe uşa băii.

— Hei, Kinsey? Treaba asta-i înţepenită bine. Vrei s-o repar?

— Sigur, de ce nu? am spus. Dacă faci geamul să se deschidă bine, mai am câteva lucruri de care te poţi ocupa.

— Hei, minunat, zise ea şi dispăru din nou.

Am auzit un scrâşnet puternic atunci când fata depărtă rama geamului. Era îngrijorător. Atâta energie şi entuziasm. Mi s-a părut că aud ceva crăpându-se.

— Nu-ţi face griji pentru zgomot, strigă ea. L-am văzut pe tata făcând asta odată şi-i o nimica toată.

După un moment, trecu prin cameră, mergând concentrată în vârful picioarelor, cu degetul la buze.

— Scuze că te deranjez din lucru. Trebuie să merg la camionetă şi să aduc nişte sfoară. Tu vezi-ti mai departe de treabă, murmură ea.

Vorbea într-o şoaptă aspră, de parcă ar fi fost mai puţin deranjantă dacă folosea un ton mai blând.

Am ridicat ochii spre tavan şi-am continuat să scriu la maşină. Trei minute mai târziu, fata se întoarse la uşa din faţă şi ciocăni. A trebuit să mă ridic ca să-i dau drumul în casă. Îşi ceru din nou scuze pe fugă şi se întoarse în baie, unde se reapucă de lucru. Am scris o scrisoare pentru Julia şi mi-am adus la zi contabilitatea. Becky era în cealaltă încăpere şi făcea bum-bum-bum cu vrednicul ei ciocan.

După câteva minute, apăru din nou.

— Gata tot. Vrei să vii să-l încerci?

— Doar un minut, am spus.

Am terminat de scris pe plic şi m-am ridicat, ducându-mă în baie. Mă întrebam dacă aşa era când aveai un copil mic în casă. Zgomote, întreruperi, solicitarea constantă a atenţiei. Până şi-o mamă mediocră mă uimeşte. Doamne, câtă rezistenţă!

— Uită-te la asta, zise ea cu fericire.

Ridică geamul. Înainte, era ca şi când ai ridica o greutate de douăzeci de kilograme. Se înţepenea la jumătatea drumului şi apoi scârţâia, zburând în sus pe neaşteptate, cu sticla aproape crăpându-se când se izbea de cadru. Ca să-l las jos, trebuia să rămân de-a dreptul atârnată în mâini, smucindu-l centimetru cu centimetru. De cele mai multe ori îl ţineam doar închis. Acum alunecă în sus fără nicio oprelişte.

Fata păşi în spate ca să-l pot încerca şi eu. Am întins mâna şi l-am coborât, aparent nepregătită pentru îmbunătăţire, căci geamul căzu atât de repede, încât contragreutăţile sale se loviră de perete.

Becky râse.

— Ţi-am spus că se deschide.

Mă uitam cu ochii mari de la ea la rama ferestrei. Două idei îmi apăruseră simultan în gând. Mă gândeam la doctorul Pickett şi la radiografiile dentare, dar şi la May Snyder care susţinea că auzise pe cineva făcând bum-bum-bum în seara morţii lui Marty.

— Trebuie să plec undeva, am spus. Ai terminat treaba?

Fata râse din nou; veselia aceea încurcată, falsă, care te apucă atunci când crezi că ai de-a face cu cineva care şi-a pierdut minţile.

— Păi, nu. Parcă ziceai că mai ai şi alte lucruri pe care vrei să le fac.

— Mâine. Sau poate poimâine, am spus.

Am condus-o la uşă, întinzând mâna după poşetă.

Becky se lăsă împinsă înainte.

— Am spus ceva greşit? întrebă ea.

— Vorbim despre asta mâine, am zis. Îţi apreciez sincer ajutorul.

Am condus înapoi spre cartierul lui Elaine Boldt şi-am dat ocol cvartalului, căutând cabinetul doctorului Pickett de pe Arbol. Îl mai văzusem înainte; una dintre căsuţele acelea din şindrilă cu un singur etaj, atât de răspândite în cartier. Majoritatea lor fuseseră transformate în birouri ale filialelor companiilor imobiliare şi-n magazine de antichităţi ce semănau cu apartamentul îngust şi aglomerat al cuiva, cu o firmă agăţată afară.

Doctorul Pickett pavase câteva ronduri cu flori pentru a crea un mic loc de parcare. Era o singură maşină în spate: un Buick model 1972, cu o plăcuţă de înmatriculare preferenţială pe care scria:

„DNŢI FALŞI”[26]. Am oprit în spatele ei şi-am încuiat maşina, ducându-mă în faţă şi urcând pe verandă.

Anunţul de pe uşă spunea „VĂ ROG SĂ INTRAŢI”, aşa că am intrat.

Interiorul lăsa impresia clară a vechii mele şcoli primare: podele din lemn lăcuit şi mirosul de supă de legume. Auzeam pe cineva cum trăncăneşte în bucătărie. Era un radio deschis acolo, fixat pe un post cu muzică country. O masă din lemn scrijelit era aşezată de-a curmezişul holului de la intrare cu un clopoţel şi un anunţ pe ea care spunea „VĂ ROG SĂ SUNAŢI PT. A FI SERVIŢI”. Am lovit clopoţelul.

La dreapta mea era o sală de aşteptare cu canapele din plastic în stil modern şi măsuţe joase făcute din lemn laminat. Revistele erau aliniate cu precizie, dar aveam o bănuială că abonamentele expiraseră. Am zărit un număr din *Life* cu „Starleta Janice Rule” pe copertă. Între zona de recepţie şi cabinetul de consultaţii al doctorului Pickett fusese introdus un perete despărţitor. Prin uşa deschisă, am observat un scaun stomatologic de modă veche cu şezut din plastic negru şi chiuvetă pentru scuipat din porţelan alb. Tava cu instrumente era rotundă şi, se pare, se rotea pe un braţ metalic. Suprafaţa era protejată cu hârtie albă, ca un covoraş, iar instrumentele erau aliniate pe ea ca nişte obiecte dintr-un muzeu al stomatologiei. Eram fără-ndoială încântată că nu aveam nevoie să mi se cureţe dinţii chiar atunci.

La stânga mea, de-a lungul peretelui, se zăreau câteva fişete din lemn ros. Nesupravegheate. Îl auzeam pe diavol cum mă ispiteşte. Conştiincioasă, am sunat din nou clopoţelul, dar muzica country continuă să urle nestingherită. Cunoşteam piesa, şi versurile îmi sfâşiau de fiecare dată sufletul.

Pe partea din faţă a fiecărui fişet erau mici rame de alamă în care fuseseră introduse cartonaşe albe

inscripţionate de mână cu litere. „A-C” scria pe primul. „D-F”, pe următorul. Fişetele alea vechi nu se pot încuia, să ştiţi. Ei bine, unele se pot, dar nu şi astea. „Mai am de făcut atâtea lucruri. Şi s-ar putea să nu fiu pe drumul cel bun, ceea ce ar irosi timpul tuturor, inclusiv al meu.” Am ezitat doar pentru că instanţa ţine atât de mult la integritatea dovezilor. N-ai voie să bântui furând informaţii pe care mai târziu speri să le oferi ca „Dovezile acuzării A şi B”. Poliţiştii au datoria să obţină toate chestiile astea, să le eticheteze, să le numească prin iniţiale şi să ţină evidenţa clară a celor care au avut acces la ele şi a locului unde-au fost găsite. Lanţul dovezilor, aşa se numeşte. Adică, am citit despre toate treburile astea şi ştiu.

Am strigat:, „Iu-hu!” şi-am aşteptat, întrebându-mă dacă „iu-hu”, ca „mama” şi „papa”, era una dintre expresiile acelea care înseamnă acelaşi lucru în majoritatea limbilor. Dacă nu-mi răspundea nimeni în următoarele zece secunde, aveam de gând să trişez.

24

Doamna doctor Pickett apăru. Cel puţin, am presupus că era ea. Era bondoacă, cu o faţă mare şi rotundă, ochelari fără rame şi-un nas cam de mops. Purta o rochie din nailon bleumarin tricotat şi imprimat cu săgeţi mici şi albe ce zburau în toate direcţiile. Părul îi era ridicat în vârful capului şi legat cu o bandă de cauciuc, buclele căzându-i în cascadă parcă dintr-o mică fântână arteziană. Avea un şorţ alb lat cu bavetă pe care femeia îl netezea cu sfială.

— Ei, ca să vezi, mi s-a părut mie că aud pe cineva aici, dar nu cred că-ţi ştiu numele, zise ea.

Avea o voce mieroasă, accentuată de vagi tonalităţi sudiste.

O fracţiune de secundă am stat să mă hotărăsc dacă să spun adevărul. Am întins mâna şi mi-am rostit numele.

— Sunt detectiv particular, am zis.

— Chiar aşa? făcu ea cu ochii mari. Ce Dumnezeu pot face pentru dumneata?

— Păi, nu sunt sigură, am spus. Sunteţi doamna Pickett?

— Da, sunt, zise. Sper că nu-l investighezi pe John.

Vocea i se ridică şi coborî muzical, pătrunsă de dramatism.

Am scuturat din cap.

— Cercetez moartea unei femei care locuia aici în cartier…

— Şi pariez că vorbeşti despre Marty Grice.

— Aşa e, am zis.

— O, nu-i aşa că ăl-a fos' un lucru groaznic? Nu-ţi pot spune cât de amărâtă am fos' când am auzit de asta. O aşa femeie simpatică să aibă o asemenea soartă! Dar, asta-i, aşa i-a fos' scris.

— Teribil, am spus.

— Şi ştii ce? Nu l-au prins nici până acum pe făptaş.

— A fost pacienta doctorului Pickett, nu-i aşa?

— Ba bine că nu. Şi-o persoană mai dulce nu puteai spera să-ntâlneşti. Ştii, obişnuia să treacă pe-aci tot timpul. Şedea chiar acolo şi stăteam la o tacla. Cân' mă chinuia artrita, m-ajuta cu telefoanele şi mai ştiu eu ce. Nu l-am văzut niciodată pe John mai abătut ca atunci cân' a trebui să mergem acolo şi să-i identificăm rămăşiţele. Nu cred c-a dormit o săptămână.

— El e cel care-a făcut radiografiile dentare în cursul autopsiei?

— Asta a făcut-o medicul legist. John i-a dus radiografiile pe care le făcuse la cabinet şi au fost comparate chiar pe loc. N-a existat nici urmă de îndoială, desigur. A fost numa' o formalitate, aşa mi s-a zis. Îi făcuse radiografiile alea cu numa' şase săptămâni înainte să moară. Mi-a părut aşa rău de soţulăl-al ei, că mi s-a părut că mă-nec. Am fost şi la-nmormântare, ştii, şi m-am făcut de râs aşa cum n-am mai făcut-o niciodată. Am plâns ca un copil şi-a plâns şi John. O, da' cu el ai vrea tu să vorbeşti, sunt sigură. Asta-i ziua lui liberă, da' ar trebui să se-ntoarcă imediat acasă. S-a dus să rezolve nişte treburi. Poţi aştepta dacă vrei sau poţi reveni mai târziu.

— Probabil că mă puteţi ajuta la fel de bine ca el, am zis.

— Păi, o să fac şi eu ce pot, zise ea nesigură. Nu-s cine ştie ce expert, da' l-am asistat încă de când ne-am luat. Deseori a zis că probabil aş putea pune-o plombă la fel de bine ca el, da' mie nu-mi place novocaina aia. Nu mă joc eu cu acele. Îmi fac mâinile să îngheţe şi mi se face pielea de găină.

Îşi frecă braţele, prefăcându-se străbătută de-un fior ca să ilustreze cât de groaznic era.

— În orice caz, dumneata dă-i drumu' şi-ntreabă ce pofteşti. Nu vreau să te-ntrerup.

— Am înţeles că doctorul Pickett a avut o pacientă pe nume Elaine Boldt, am zis. Îi puteţi verifica dosarul şi să-mi spuneţi când a venit ultima oară aici?

— Numele-mi sună cunoscut, da' nu pot zice acu' c-o ştiu. Nu-i o pacientă regulată, asta-ţi pot spune, fiindc-aş cunoaşte-o dac-a venit aici mai mult de-o singură dată. Se aplecă mai aproape de mine. Cre' că nu-mi poţi zice ce legătură are una cu alta, rosti ea pe-un ton confidenţial.

— Nu, nu pot, am spus, dar erau prietene. Doamna Boldt locuia vizavi de doamna Grice.

Doamna Pickett clătină uşor din cap, ridicând din sprâncene ca şi când ar fi prins aluzia şi nu va mai sufla nicio vorbă despre asta. Se duse la fişete şi deschise sertarul de sus. Eu eram chiar lângă ea. Mă întrebam dacă o deranjează că mă uit peste umărul ei, dar n-a părut să obiecteze. Sertarul era aşa de tare burduşit, că abia reuşea să-şi îndese degetele în el. Începu să recite numele de pe etichete.

— Să vedem. Bassage, Berlin, Bewley, Bevis… O, uite-aici-şa! Ăsta nu-i la locul lui, zise. Inversă cele două dosare între ele şi începu de unde rămăsese: Birch, Blackmar, Blount. Am un Boles. Ăsta-i numele pe care mi l-ai dat?

— Nu, Boldt, am zis. B-o-l-d-t. Ştiu că aţi facturat-o o dată şi tocmai am văzut un aviz pentru controlul de şase luni.

— Cred c-ai dreptate. Eu însămi am scris avizul ăla, şi-acum mi-amintesc. Pe Via Madrina, nu-i aşa? Se uită înapoi în sertarul fişetului, verificând cu câteva dosare înainte şi cu câteva înapoi. Pun pariu că, cine ştie de ce, dosarul ăla-i pe biroul lui, zise femeia. Vino înăuntru şi-o să aruncăm o privire.

Am urmat-o pe un coridor scurt şi într-un birou mic pe stânga, care probabil că fusese cândva o toaletă de serviciu. Masa de lucru a doctorului Pickett era plină de dosare stivuite, iar soţia lui îşi

puse mâinile în şolduri de parcă nu mai văzuse niciodată o aşa privelişte.

— O, pe toate stelele mele! Ei, dacă asta nu-i dezordine…

Începu să caute prin teancul cel mai apropiat.

— De ce să-l aibă pe birou? am întrebat.

— S-ar putea să fi primit o cerere pentru fişa dentară, la altceva nu mă pot gândi, zise ea. Uneori, pacienţii se transferă în alt stat.

— Vreţi să vă ajut?

— Sigur că vreau, scumpo. În ritmu' ăsta, s-ar putea să ne ia toată ziua.

M-am apucat de treabă, scotocind prin teancul de lângă mine, apoi reverificând stiva prin care căutase ea ca să mă asigur că nu trecuse ceva cu vederea. Nu era nicio Elaine Boldt.

— Ar mai fi un loc, zise ea. Ridică un deget în aer şi mă duse în pas de marş înapoi la biroul din faţă, unde deschise sertarul de sus al mesei şi se întinse după o cutie metalică mică şi cenuşie. Ăsta-i dosarul de avizare. Dac-a primit un aviz, aici trebuie să fie. Nu cred c-ai dat peste ceva care să ne spună când a fost la consult.

— Nu, am făcut. Dar cred că-n decembrie, dacă tocmai a primit o înştiinţare de şase luni.

Doamna Pickett îmi aruncă o privire apreciativă.

— Bine gândit! Cred că d-aia tu eşti detectiv, şi eu nu. Bun, să vedem cum arată luna decembrie.

Frunzări cam cincisprezece cartonaşe. Începeam deja să-mi fac griji pentru veniturile anuale ale doctorului Pickett, dacă avea mai puţin de-un pacient pe zi.

— O lună slabă, am remarcat eu, privind-o.

— E ca şi ieşit la pensie, zise ea, cufundată în căutări. Încă se mai îngrijeşte de bătrânii din cartier, da' încearcă să-şi limiteze numărul pacienţilor. Are varice mai rău ca mine şi doctorul nu-l lasă să stea în picioare toată ziua. Ieşim în oraş şi ne plimbăm oricând avem ocazia. Asta stimulează circulaţia. Uite-aici.

Ridică în aer un cartonaş de index, înmânându-mi-l cu un amestec de triumf şi uşurare. Poate că se apropiau de vârsta pensionării, însă cabinetul era încă bine organizat.

Am studiat cartonaşul. Tot ce avea pe el era numele şi adresa lui Elaine Boldt şi data consultaţiei. 28 decembrie. Eram oare pe drumul cel bun? Am răsucit ideea asta în minte.

— Marty Grice trebuie să fi venit prima, am spus, şi-apoi i l-a recomandat pe doctorul Pickett lui Elaine.

— Asta nu-i greu de verificat, zise doamna Pickett. Vezi? Pe spatele cartonaşului e rubrica aia care zice „recomandat de" şi-aici e numele doamnei Grice negru pe alb. De fapt, facem asta pentru ca, dacă oamenii uită cumva de factură, să avem cum să dăm de ei.

— Pot să arunc o privire în fişa lui Marty? am întrebat.

— Păi, nu văd de ce nu.

Se duse înapoi la fişet şi scoase un dosar subţire din sertarul marcat „G-I" şi mi-l dădu. Numele lui Marty era scris îngrijit la maşină pe eticheta de sus. L-am deschis. Înăuntru se aflau trei foi de hârtie. Prima era un chestionar medical, care punea întrebări despre tratamente medicamentoase, alergii cunoscute şi boli din trecut. Marty completase formularul şi-l semnase, autorizând automat „toate intervenţiile stomatologice necesare". A doua era o fişă a lucrărilor dentare anterioare care se interesa de sensibilitatea nervilor, sângerări ale gingiilor, ocazionala respiraţie urât mirositoare şi obiceiul de-a scrâşni sau strânge din dinţi. A treia foaie conţinea informaţii despre tratamentul prescris, cu un desen liniar al şirurilor superior şi inferior de dinţi executat ca o proiecţie Mercator[27], plombele deja existente fiind marcate cu pixul. Numele lui Marty era dactilografiat îngrijit la maşină pe linia de sus. Dedesubt erau scurtele notiţe scrise de mână ale

doctorului Pickett. Un control de rutină. I se curăţaseră dinţii. Din câte se observa, nu exista nicio carie. I se făcuseră radiografii şi era programată să se întoarcă în iunie. M-am uitat la foaie mult timp, parcurând în gând întreaga succesiune de evenimente. Totul părea în ordine cu excepţia datei: 28 decembrie. M-am dus la fereastră şi-am ridicat fişa la lumină. Simţeam cum mi se iveşte un zâmbet rece, fiindcă ştiusem cumva că la asta se va ajunge. Doar că pur şi simplu nu crezusem că voi găsi dovada. Şi totuşi, acolo era. Cineva albise cu grijă numele original şi dactilografiase peste el numele lui Marty. Mi-am trecut degetul peste linia de sus, pipăind numele imprimat dedesubt, de parcă ar fi fost scris în Braille. Numele lui Elaine Boldt era vizibil sub numele lui Marty Grice ca un imprimeu vag. Ultimele piese îşi aflau locul potrivit în puzzle. Eram convinsă că ale ei erau rămăşiţele arse din casa lui Grice, seara aceea. Am închis ochii. Dintr-odată, totul părea foarte ciudat. O urmăream pe Elaine de zece zile fără să-mi dau seama că deja o văzusem într-o fotografie din dosarul de la Omucideri, cu arsuri ce făceau imposibil orice efort de recunoaştere. Marty Grice trăia şi suspectam că ea şi Pat Usher erau una şi aceeaşi persoană. Mai rămâneau câteva amănunte de elucidat, însă îmi formasem o idee destul de clară despre cum fusese înscenată crima.

— S-a întâmplat ceva?

— Sunt bine, am zis scurt.

— Voiai să vorbeşti cu John?

— Nu acum, dar la un moment dat, da. Aţi fost de mare ajutor, doamnă Pickett. Mulţumesc.

— Păi, nu ştiu pentru ce, da' am făcut-o desigur cu plăcere.

I-am strâns mâna, vag conştientă de privirea zăpăcită care mă urmă când am plecat. Am urcat în maşină şi-am stat acolo, încercând să-mi dau seama ce să fac în continuare. Isuse, cum făcuseră

să fie acelaşi conţinutul stomacal? Trebuie să fi fost o manevră isteaţă. Raportul de autopsie arăta că grupa sangvină era 01, cea mai comună grupă, aşa că asta fusese destul de simplu. Marty şi Elaine aveau cam aceeaşi înălţime. Nu era ca şi când victima crimei ar fi fost complet necunoscută. Toată lumea presupusese că era Marty, iar radiografiile dentare fuseseră pur şi simplu folosite pentru a-i confirma identitatea. Nu exista niciun motiv să-ţi imaginezi că femeia moartă era de fapt altcineva. Leonard şi sora lui vorbiseră cu ea la telefon la nouă şi Lily susţinea că Marty închisese pentru a merge să deschidă uşa. Apelul la secţia de poliţie era o mică înfloritură pe care o născocise cineva pentru efect. Mike avea dreptate în privinţa orei. La 8.30 în seara aceea, era cadavrul unei femei înfăşurat într-un covor. Doar că nu era vorba de mătuşa lui. Elaine trebuie să fi fost omorâtă în bătaie cu puţin timp înainte, rămânând intact destul din maxilar şi dinţi ca să fie posibilă identificarea. Atât de multe lucruri îşi aflau brusc locul. Wim Hoover trebuie s-o fi recunoscut pe Marty intrând şi ieşind din apartamentul lui Elaine. Dar Marty şi Leonard îi veniseră de hac înainte ca el să ajungă la telefon.

Am pornit maşina şi-am ieşit din parcare, virând la stânga. M-am îndreptat spre secţia de poliţie şi-am parcat într-o zonă verde, cu staţionare pentru cincisprezece minute, de cealaltă parte a străzii. Odată ajunsă înăuntrul secţiei, m-am oprit la ghişeul din stânga. De cealaltă parte a ghişeului era o uşă care ducea în spate, la încăperea agenţilor.

Un poliţist în civil de care nu mai dădusem cu ochii până atunci mă observă că stăteam acolo când trecu pe lângă uşă. Se opri locului.

— Aveţi nevoie de ajutor?

— Îl caut pe locotenentul Dolan.

— Staţi să văd. Tocmai vin de acolo şi nu l-am văzut.

Dispăru. Am aşteptat, aruncând o privire peste umăr în biroul de Identificare şi Înregistrare. Funcţionara de culoare era singură acolo şi scria concentrată la maşină. Revedeam întruna totul în minte. Acum era atât de limpede cum se potriveau toate! Marty Grice plecase în Florida şi locuise în apartamentul lui Elaine. Nu era greu să-ţi dai seama ce făcuse. Pierduse puţin din greutate. Îşi coafase părul în mod diferit şi-l vopsise. Nimeni de acolo n-o cunoştea, aşa că nu trebuia să se ascundă. Probabil că pur şi simplu se înţolise de-ndată ce-a avut banii lui Elaine cu care s-o facă. M-am gândit în urmă la întâlnirea mea cu ea: faţa învineţită, buhăită, banda de pe nas. Nu avusese niciun accident de maşină. Îşi făcuse o operaţie estetică – o faţă nouă care să se potrivească noii sale identităţi. Ea însăşi îmi spusese că „ieşise la pensie" şi că nu se aştepta să mai lucreze o zi în viaţă. Ea şi Leonard dăduseră de vremuri grele, dar iată că apăruse această Elaine Boldt, cu bani de aruncat pe fereastră şi cu înclinaţia de a-şi face toate mofturile. Cât trebuie s-o fi încântat pe Marty imaginea asta! Omorul reprezentase o soluţie ideală, iar furtul în stil mare le oferea o pensie după comiterea faptei. Acum tot ce avea de făcut era să aştepte ca Leonard să fie liber şi erau amândoi rezolvaţi. Acesta era cazul lui Dolan. Dacă ieşea la iveală arma crimei, credeam că va avea destule dovezi pe baza cărora să acţioneze. Pentru moment, îi puteam spune cel puţin ce se întâmpla. Nu credeam că era o mişcare deşteaptă să ţin totul pentru mine.

Agentul în civil se întoarse.

— A plecat acasă şi nu mai vine azi. Vă pot ajuta eu cu ceva?

— A plecat? am spus. Mi-am reprimat înjurătura obişnuită, dar nu şi în gând: „Rahat!" O să vin mâine la prima oră.

— Sigur. Vreţi să-i lăsaţi un mesaj?

Am scos o carte de vizită şi i-am dat-o.

— Spuneţi-i doar că voi trece pe aici şi-i voi relata totul.

— Se face, zise el.

M-am întors la maşină şi am demarat. Aveam o teorie despre unde se afla arma crimei, dar voiam să discut mai întâi cu Lily Howe. Dacă-şi dăduse seama ce se întâmpla, era în pericol. Am aruncat o privire la ceasul de la mână. Era 18.15. Am zărit un telefon public la staţia de benzină şi-am oprit. Inima începuse să-mi bubuie de teamă. Nu voiam ca Mike să fie în pericol. Dacă-şi dădea seama că mătuşa lui era în viaţă, şi el urma să aibă probleme. La naiba, cu toţii aveam! Mâinile îmi tremurau când am frunzărit cartea de telefon, căutând înfrigurată din priviri printre celelalte familii Grice listate. Au găsit un Horace Grice pe Anaconda, care părea o variantă posibilă, şi-apoi a trebuit să scotocesc pe fundul poşetei după douăzeci de cenţi. Am format numărul, ţinându-mi răsuflarea cât timp telefonul sună o dată, de două, de patru ori, de şase. Am lăsat să sune de douăsprezece ori, apoi am pus receptorul la loc. Am rupt pagina din cartea de telefon şi-am vârât-o în poşetă, sperând că voi avea ocazia să mai sun.

Am urcat înapoi în maşină şi-am pornit spre locuinţa lui Lily Howe. Unde erau Leonard şi Marty în momentul acesta? Să fi fugit oare sau era posibil să fie încă împreună undeva în oraş – la Lily Howe, poate? Am ratat intrarea pe Carolina Avenue şi-a trebuit să mă întorc, uitându-mă atentă la numerele de casă când treceam pe lângă ele. Am zărit reşedinţa Howe şi-am încetinit, spre disperarea pasagerilor maşinii din spatele meu. Am trecut pe lângă ea şi-am întors într-o parcare cu şase case mai încolo. Când am tras pe dreapta să parchez, inima îmi sări din loc. Leonard şi iubita lui tocmai intraseră în parcare.

M-am lăsat imediat jos în scaun, lovindu-mă cu un genunchi de bord. O, Isuse, ce m-a durut! M-am ridicat încet, trăgând cu ochiul peste volan. Se

vede treaba că nu-mi dăduseră nicio atenţie, căci amândoi ieşeau din maşină, îndreptându-se spre casa lui Lily fără a arunca măcar o privire în spate. Ciocănită, şi ea le deschise uşa fără nicio exclamaţie de surpriză, oroare, şoc sau uimire. M-am întrebat de cât timp ştia că Marty era în viaţă. Fusese oare aliata lor încă de la început? Am supravegheat neliniştită casa. Atâta vreme cât Leonard se afla acolo, eram destul de sigură că Lily era în siguranţă, dar nu credeam că Marty va fi câtuşi de puţin dispusă s-o lase în viaţă pe cumnata sa când avea să plece definitiv. Trebuia să fac puţin pe umbra lui Lily Howe, jucând rolul îngerului ei păzitor fie c-o ştia, fie că nu.

25

Am stat acolo în vreme ce o vânătaie incredibil de dureroasă şi probabil permanentă mi se forma pe genunchi, încercând să-mi dau seama ce să fac mai departe. Nu voiam să abandonez poziţia, acum că aveam duşmanul în vizor. Nu găseai niciun telefon public pe distanţă de câţiva kilometri şi, oricum, pe cine aveam să sun? M-am gândit să cobor din maşină şi să mă furişez spre casă, dar n-am avut niciodată succes cu genul acesta de planuri. Geamurile nu sunt niciodată deschise atunci când vrei tu să fie. În puţinele dăţi când am reuşit să trag cu urechea, subiectul discuţiei era întotdeauna irelevant. Oamenii pur şi simplu nu stau să dea glas amănuntelor pertinente referitoare la crime recente. Trage cu ochiul peste un pervaz şi ai şanse bune să-i vezi pe răufăcători cum joacă şeptic. N-am surprins niciodată pe cineva dezmembrând un cadavru sau împărţind prada de la bancă. M-am hotărât să rămân în maşină şi să aştept.

Nimic nu-i mai săritor în ochi ca un om care stă singur într-o maşină parcată într-un cartier rezidenţial. Cu puţin noroc, un rezident îngrijorat avea să mă observe şi să cheme poliţia, apoi puteam purta şi eu o discuţie plăcută cu cineva în uniformă. În gând, am organizat o versiune prescurtată a planului criminal ca s-o pot spune pe scurt la momentul potrivit Casa era tăcută. O oră şi patruzeci şi cinci de minute trecură şi întunericul tot mai adânc transformă treptat vizibilitatea în pastă. Luminile din casele de pe stradă se aprinseră, inclusiv ale lui Lily Howe. Cineva „înmiresma” cartierul cu iz de carne la grătar. Îmi era foame şi voiam să mă uşurez, dar nu mă puteam hotărî dacă să risc să mă las pe vine în spatele vreunui boschet. Nu simt că sufăr de

invidia penisului, dar în astfel de momente tânjesc într-adevăr după avantajele lui anatomice.

La 21.23, uşa din faţă a lui Lily se deschise şi Leonard şi Marty ieşiră. M-am aplecat înainte, mijind ochii. Nu avură loc scene prelungi de rămas-bun. Urcară amândoi în maşină, trântiră portierele şi ieşiră cu spatele din parcare. Am aşteptat până ce maşina lor dispăru, apoi m-am apropiat de casă. Becul din verandă se stinsese. Am ciocănit. Urmă o clipă de tăcere, după care am auzit lanţul alunecând în locaş. Lily citise toate instrucţiunile despre preîntâmpinarea violului. Bravo ei!

— Cine e? se auzi vocea înfundată dinăuntru.

Mi-am redus glasul până la o şoaptă.

— Eu sunt. Mi-am uitat poşeta.

Lanţul de siguranţă alunecă în sens invers şi Lily întredeschise uşa. Am împins-o atât de repede, că aproape i-am spart nasul. Se auzi un bufnet şi femeia strigă, dar de-acum închisesem deja uşa în urma mea.

— Trebuie să stăm de vorbă, am spus.

Îşi ţinea o mână la faţă şi lacrimile i se urcaseră în ochi, nu pentru că avusese de suferit, ci pentru că era extrem de tulburată.

— A zis că mă omoară dacă spun ceva.

— O să te omoare oricum, netoato! Ce crezi, c-o să plece şi-o să te lase-n viaţă ca să verşi desaga? Ţi-a spus ce i-a făcut lui Wim Hoover? I-a tras un glonţ chiar după ureche. Eşti ca şi moartă! N-ai nicio şansă.

Lily păli. Un suspin răzbi la suprafaţă ca o bulă de aer de pe fundul unui iaz, dar apoi păru să-şi recapete stăpânirea, închise ochii şi scutură din cap, ca un prizonier pus în faţa gratiilor. Nu-i păsa ce-i făceam, nu avea de gând să vorbească.

— Fir-ar să fie! Spune-mi ce se petrece!

Expresia i se înăspri şi-am surprins o frântură din felul cum trebuie să fi fost în copilărie. Sora lui Leonard ştia cum să se comporte cu bătăuşii.

Deveni încăpăţânată, pasivă, o postură defensivă pe care aparent o perfecţionase de-a lungul anilor ca mijloc de-a evita atacul. Pur şi simplu se retrase, închizându-se ca o moluscă. Trebuie că fusese ameninţată în mod repetat în copilărie cu de toate, de la injecţii cu tetanos dacă nu se spăla pe mâini de fiecare dată când urina, la arestarea de către poliţie dacă nu se uita în ambele direcţii înainte să traverseze strada. În loc să înveţe regulile, ea învăţase să dispară.

Spre uimirea mea, traversă spre unul dintre scaunele turcoaz şi se aşeză fără alt cuvânt. Luă telecomanda şi deschise televizorul, trecând peste cinci canale până ce găsi un serial de comedie care-i plăcea. Avea de gând să mă ignore. M-am dus la scaun şi m-am lăsat pe vine lângă ea, vorbind serios în vreme ce ea îşi ţinea faţa la ecran. Urmărea cu atenţie cum o blondă platinată durdulie în tricou fără mâneci încerca să încropească un tort de aniversare.

— Doamnă Howe, nu-s sigură că înţelegi ce se întâmplă aici. Cumnata ta a omorât doi oameni şi nimeni nu pare să ştie asta în afară de noi.

Făina se ridică în sus într-o nor mare, ascunzând vederii faţa de copil a blondei. Cu minţile aiurea, aceasta folosise praf de copt şi drojdie, făcând făina uscată să explodeze. Coloana sonoră cu râsete se ridică la categoria „ilar”. O, sărmana puicuţă! Nu-i aşa că era o zevzeacă? Lily zâmbi vag, aducându-şi poate aminte dezastre culinare proprii.

I-am atins braţul.

— Nu mai avem timp, Lil, şi ştii de ce? Cred că Marty Grice o să se întoarcă şi-o să ne omoare şi pe noi. Va fi nevoită s-o facă.

Niciun răspuns. Poate că tot ce spusesem nu era mai real pentru ea decât acea fetişcană cu tortul de aniversare. Aceasta spărgea acum ouă şi era împroşcată în față cu gălbenuşuri. Simplele legi ale naturii erau încălcate şi ea era calul de bătaie, în

scenă intră soţul său. Îi căzu maxilarul la vederea dezastrului provocat. Erupseră noi râsete paroxistice. M-am întrebat dacă eu fusesem vreodată în viaţa mea într-atât de uimită.

Am spus:

— Acum unde-au plecat? Părăsesc oraşul?

Lily râse zgomotos. Blonda întorsese bolul cu fundul în sus în capul soţului. Îi *arătase* ea lui. Se auziră câteva secvenţe din tema muzicală a serialului şi transmisia se întrerupse pentru reclame. Am întins mâna şi am apăsat butonul de volum, reducându-l la minimum. În tăcere, un câine alunecă pe linoleum, urmat îndeaproape de o conservă cu ficat mărunţit.

— Hei, am zis, Leonard e-n bucluc! Ai de gând să-l ajuţi sau nu?

Îşi întoarse privirea spre mine şi i-am văzut buzele cum se mişcă. M-am aplecat mai aproape.

— Iartă-mă, ce-ai zis?

Efortul i se citea clar pe faţă şi ochii îi păreau nefocalizaţi. Mă privea cu toată concentrarea unui beţiv, dependent şi necontrolat.

— Leonard n-a făcut niciodată rău nimănui, zise ea. Habar nu avea ce făcea ea până când a fost prea târziu.

M-am gândit la mărturia lui Mike despre pasiunea lui Leonard pentru soţia sa. Nu-l vedeam ca victimă inocentă în toată povestea asta, dar mi-am ţinut gura.

— Atâta vreme cât ştie ceva, e-n pericol. Dacă-mi spui unde s-au dus, l-aş putea scăpa.

Ea vorbi în şoaptă:

— Doar la Los Angeles, până ce vine noul paşaport pentru Marty, apoi vor lua avionul spre America de Sud. Ochii i se umplură de lacrimi. S-ar putea să nu-l mai revăd vreodată, zise. Şi-am fost întotdeauna aşa apropiaţi! Nu-l pot preda poliţiei! Nu-l pot trăda, nu înţelegi?

— Încerci să faci ce-i mai bine pentru el, Lily. O să înţeleagă.

— A fost îngrozitor! A fost un coşmar! Când ai venit tu, am crezut c-o să moară de frică. Aproape că a avut un infarct şi-atunci s-a întors ea. Crede că tu ai luat paşaportul lui Elaine şi e furioasă că e ţinută pe loc. El se teme de ea. Întotdeauna a fost speriat de crizele pe care le face ea…

— Sigur că a fost. Şi eu mă tem de ea. E nebună. Au genţile în maşină cu ei?

Femeia se pierdea acum cu firea, se prăbuşea. Gândul la fuga lui Leonard îi provoca prea multă durere şi imaginea valizelor făcute îi sfâşia inima. Era mult prea mult. Ce importanţă mai avea acum că o părăsea?

— S-au dus să-şi facă bagajele, spuse. Vocea îi ieşi într-un scâncet şi începuse să-i curgă nasul. Acolo s-au dus. La motelul de lângă trecătoare, apoi acasă. S-au certat pentru asta, dar ea nu voia s-o lase în urmă, fiindcă reprezenta o dovadă.

— Ce să lase?

— A… Ştii tu…

— Arma crimei?

Lily clătină din cap iar şi iar. Nu credeam că se putea opri. Era ca şi când i se rupseseră muşchii gâtului şi capul îi era menit să se clatine la infinit. Arăta ca unul dintre căţeii ăia cu cap săltător pe care oamenii îl aşază la luneta maşinii.

— Lily, ascultă-mă. Trebuie să chemi poliţia. Du-te acasă la un vecin şi rămâi acolo până vine cineva. Înţelegi? Hai! Ai nevoie de ceva? Un pulover, o poşetă?

Voiam să-i strig să se grăbească, dar nu îndrăzneam.

Se uita la mine cu ochii-i albaştri spălăciţi, îngrijoraţi, cu o privire la fel de încrezătoare ca a unui căţel. Am ridicat-o în picioare şi-am închis televizorul, apoi am scos-o adusă de spate din casă. Am cercetat strada, dar nu era nimeni la vedere. Nu-mi venea să cred că Leonard ar lăsa-o pe Marty să-i facă rău, dar ştiam cu toţii cine era la conducere. Dintr-o anume perspectivă, aveam

impresia că iroseam timpul, însă trebuia să mă asigur că Lily Howe era în siguranţă. Am urcat scările primei case din care răzbătea lumină, o clădire cu şindrilă de cedru aflată cu două uşi mai încolo.

Am sunat la sonerie. Un bărbat a deschis uşa şi am împins-o pe Lily în faţă, explicând că erau nişte probleme şi că avea nevoie de puţin ajutor. Am îndemnat-o să sune la poliţie, apoi am plecat. Nu eram sigură dacă o va face sau nu.

Am urcat în maşină şi-am demarat în trombă, lăsând urme de cauciuc ars pe asfalt când am derapat după colţ, două străzi mai încolo. Am condus încordată, neoprind la indicatoarele de stop, depăşind maşinile din trafic în orice fel puteam. Trebuia să ajung acasă înaintea lor! Am rămas blocată la un semafor şi-am folosit timpul să scotocesc în torpedou, căutând lanterna. Am scos-o şi-am verificat bateriile. Păreau în ordine. Semaforul se schimbă pe verde şi-am pornit din nou la drum.

Cu întârziere, mi-am dat seama că pistolul îmi era încuiat în fişetul de la birou. Aproape c-am apăsat frâna şi m-am întors după el, dar nu aveam timp. Dacă mergeau mai întâi la motel, îşi făceau bagajele, lăsau cheia la recepţie şi plăteau, apoi încărcau maşina, poate că aveam timp să ajung la arma crimei înaintea lor. Dacă mă întreceau la mustaţă, aveam de gând să plec drept la Tillie şi să chem poliţia. Nu intenţionam câtuşi de puţin s-o înfrunt de una singură pe Marty Grice.

Simţeam un flux puternic de adrenalină şi neuronii mi se încinseseră, făcând un circuit complet dintr-un salt voios. Un răspuns la o veche întrebare îmi răsări în minte şi-am ştiut numaidecât cum reuşiseră schema cu conţinutul stomacal. Marty furase gunoiul de bucătărie al lui Elaine. Nu era nimic mai complicat de-atât. Punga maro de cumpărături pe care o văzuse Mike în hol era gunoiul lui Elaine Boldt, conţinând conserva goală

de ton şi cutia de supă care alcătuiseră cina ei din acea seară. Marty avusese ore întregi să pună totul în scenă şi-i vizualizam scenariul de parcă aş fi avut puteri de clarviziune. Leonard a ieşit la cină cu Lily şi Marty i-a dat un telefon lui Elaine, invitând-o la ea cu un pretext oarecare. Elaine a venit şi, la un moment dat, a fost lovită în faţă până ce-a murit. Marty a luat cheile şi s-a dus la ea acasă de-ndată ce s-a făcut întuneric. A luat gunoiul din bucătărie şi l-a dus acasă la ea, lăsându-l în hol un minut cât timp a coborât în pivniţă după kerosen. Acela e momentul când a apărut Mike, deschizând uşa din faţă şi închizând-o la loc când şi-a dat seama că se petrecuse ceva îngrozitor. Marty a terminat de stropit casa cu kerosen şi s-a aşezat să aştepte telefonul dinainte stabilit al lui Leonard, de la nouă, transmiţându-i ce mâncase Elaine aşa încât el să le-o poată spune mai târziu poliţiştilor. Un sendviş cu ton şi supă de roşii. Poate că Marty a pus mâncarea rămasă pe raftul său din frigider, pentru ca totul să dea bine şi să pară normal. A aprins focul, apoi s-a furişat acasă la Elaine, unde s-a ascuns bine mersi până ce-a zburat spre Florida în lunea următoare, seara. Presupunerea mea era că-şi vopsise părul înainte să plece şi bănuiam că smocul de păr brun-cenuşiu pe care-l văzusem în coşul de gunoi din baia lui Elaine în timpul primei mele cercetări era de fapt o dovadă în plus că Marty trecuse pe acolo.

Am ajuns la casa familiei Grice şi-am oprit de cealaltă parte a străzii, luându-mi o clipă să studiez imobilul şi curtea, în întuneric, pagubele provocate de incendiu nu erau vizibile, însă locuinţa încă emana acel aer de ruină şi de abandon. Nu era nici urmă de maşină în faţă. Nicio lumină pe undeva prin casă. Niciun pieton pe stradă.

Am oprit motorul şi am coborât din maşină, lăsând portiera întredeschisă. Voiam să mă pot strecura din nou înăuntru şi s-o tulesc fără să am mult de dibuit, dacă se ajungea la asta. Am deschis

portbagajul şi-am scos uneltele de care credeam că am nevoie. De-ndată ce m-am asigurat că nu venea nimeni, am traversat strada şi-am tăiat-o prin curtea laterală a casei.

Am înaintat pe tăcute de-a lungul trotuarului, inspectând geamurile din mers. Majoritatea ferestrelor din faţă fuseseră sparte de foc şi acoperite cu scânduri, însă două situate aproape de spatele casei erau încă intacte. Se făcuse beznă, iar cartierul era tăcut, cu excepţia cântecului greierilor din iarbă. Ştiam că ar trebui să-mi asigur o cale de scăpare, dar nu-mi puteam asuma riscul. Dacă apăreau cei doi, aveau să observe orice geam sau uşă deschisă. Trebuia doar să operez repede şi să sper că bănuiala mea despre arma crimei era corectă. Nu aveam timp pentru greşeli.

Am urcat în bucătărie şi am închis geamul. Cioburile de sticlă scrâşniră pe podea când am traversat încăperea. Lanterna se plimbă peste canaturi înnegrite, pereţi căniţi de fum, într-un hol plin de umbre. Mi-am ţinut răsuflarea, ascultând. Liniştea era plată, unidimensională. Curentul electric era întrerupt şi-mi lipsea zumzetul moale al aparatelor. Niciun frigider, nicio sobă, niciun ceas de perete, niciun boiler ticăind din cealaltă cameră. Îmi veni în gând o expresie despre liniştea mormântului, dar am alungat-o.

Am înaintat, tresărind când un ciob de sticlă îmi pocni sub picior. Se mişca oare cineva la etaj? Am trecut lumina peste tavan, aproape aşteptându-mă să apară paşi acolo ca nişte adâncituri vizibile. Imaginaţia are calităţi primitive, caricaturale, după cum poate mărturisi orice copil. Am păşit din nou. Era o sursă de lumină undeva în faţă, o lumină palidă revărsându-se înăuntru din casa de alături. M-am oprit la geamul care dădea direct spre camera de zi din vecini. Domnul Snyder se uita la o emisiune, imaginile pâlpâind în tăcere. Se găsea o singură altă fereastră de pe partea aceea a casei, una mică dispusă chiar lângă bucătăria din spate.

Aveam acum o teorie despre bubuitul pe care-l auzise May Snyder în seara cu pricina şi eram pe cale s-o pun la încercare. Am aruncat o privire spre încăperea în care dormea ea, dar era deja întunecată. M-am întrebat dacă asta înseamnă bătrâneţea – să dormi din ce în ce mai multe ore, până când, într-o zi, pur şi simplu nu te mai sinchiseşti să te trezeşti.

Mi-am plimbat degetele pe rama geamului, îndreptând lumina spre vopseaua scorojită de foc, un alb zbârcit şi cutat, ca pielea moartă. Puteam vedea unde fusese lemnul spart înainte. Puteam vedea unde fusese bătut din nou în cuie: acel bum-bum-bum! Am sprijinit lanterna pe pervaz. Îmi luă câteva minute să o poziţionez cum trebuie, aşa încât să văd ce făceam şi să am totuşi ambele mâini libere pentru lucru. Am fixat capătul îngust al răngii în rama geamului şi-am desprins-o cu un trosnet atât de asurzitor, că-mi făcu inima să încremenească. Eram de părere că Elaine fusese ucisă cu o contragreutate pentru cercevea mobilă care fusese pusă înapoi în rama geamului şi bătută la loc în cuie. Ideea îmi venise într-una din acele scăpărări ale intuiţiei, când auzisem contragreutăţile propriului geam de la baie lovindu-se cu un bufnet surd în ţinte.

Era bine gândit. Exista o anume rânduială domestică ce o încântase pe Marty. Dacă ar fi ars complet casa în seara aceea, cine şi-ar fi dat vreodată seama? Buldozerele ar fi dărâmat ce mai rămăsese din construcţie, molozul ar fi fost încărcat în camioane şi dus la groapa de gunoi. Chiar şi acum, chiar şi în halul în care se găsea, cine avea să ştie? Într-un fel, era o prostie din partea ei să se întoarcă după ea. De ce să n-o lase pur şi simplu unde se afla? Era împinsă de panică, fiind probabil nerăbdătoare să lege iţele rupte aşa încât să se simtă în siguranţă oriunde s-ar fi dus. Poate că ar fi prins-o, dar ce-ar fi putut dovedi? Arma crimei probabil că avea amprentele ei peste

tot. Poate că încă purta fire din părul lui Elaine sau fragmente de dinţi şi oase rupte, particule microscopice de carne. M-am întrebat ce plănuia să facă cu lucrul acela oribil. Să-l îngroape undeva, poate… să-l arunce de la capătul cheiului. Am îndesat o şurubelniţă mare în crăpătura îngustă dintre cadru şi bucata de lemn care o ţinea în loc. „Părţile unui geam trebuie să aibă nume", mi-am spus, însă nu ştiam care sunt acestea. Nu făceam decât să imit mişcările lui Becky. Rezultatul a fost acelaşi. Am demontat cadrul, expunând ambele seturi de contragreutăţi, cordonul care le unea şi scripetele care regla ridicarea şi coborârea cercevelei mobile. Am scos la iveală ambele seturi, patru contragreutăţi cu totul, având grijă să nu ating nimic. La naiba, amprentele nu aveau să apară pe astea! Metalul era acoperit cu un strat subţire de rumeguş şi de funingine. Umezeala din perete dăduse naştere la atâta rugină, încât orice amprente ascunse probabil că fuseseră de-acum şterse. Nu avea cum să fie de ajutor faptul că trecuseră şase luni. Pete de sânge uscat tot aveau să apară la un examen microscopic, dar nu eram sigură ce altceva. Am plimbat lanterna de-a lungul cercevelei. În capătul ei erau două fire sclipitoare de păr blond prinse într-un nod maro-închis. Îmi simţeam buzele cum se strâmbă de dezgust.

Am strecurat o punguliţă de plastic peste capăt şi-am legat-o cu bandă adezivă. Am împins înainte lama briceagului pe care-l adusesem cu mine şi am tăiat cordoanele, făcând din neatenţie contragreutăţile să se lovească zgomotos unele de altele când le-am coborât într-o pungă mare de plastic. Locotenentul Dolan şi vrednica lui echipă de cercetare a scenei crimei ar fi făcut istericale dacă m-ar fi văzut că manevrez în felul acesta o dovadă, dar nu aveam de ales. Am aruncat briceagul în punga de plastic alături de restul uneltelor, plasticul foşnind la fiecare mişcare a mea – motiv pentru care nu i-am auzit pe Leonard

şi Marty decât atunci când ajunseseră deja la scările din spate.

26

Cheia zornăi în broască şi am ridicat brusc capul. Teama mă fulgeră ca un şoc electric şi inima îmi începu să bubuie atât de tare, că-mi făcu tot gâtul să pulseze. Singurul meu avantaj era că ştiam de prezenţa lor înainte a ei să ştie de a mea. Am înşfăcat lanterna şi am vârât la subsuoară pachetul înfăşurat în plastic conţinând greutăţile. O luasem deja din loc, calculându-mi opţiunile cu un creier care părea lent şi rece, aruncat parcă într-un val îngheţat. Impulsul meu a fost să urc la etaj, dar l-am înăbuşit. Acolo nu aveam unde să mă ascund şi nici ieşire pe acoperiş.

M-am furişat la stânga, spre bucătărie, auzul concentrându-mi-se la maximum. Puteam surprinde acolo un murmur slab de conversaţie. Probabil că încercau să-şi strângă lucrurile, luminând doar ici-colo cu lanterna. Dacă Marty nu mai fusese în casă din seara incendiului, poate că avea o reacţie la vederea dezastrului, fiind pe moment îngrozită de scrum, descompunere şi ruină. Nu-şi dăduseră încă seama, dar în scurtă vreme aveau s-o facă. Din clipa în care urmau să vadă rama aceea de fereastră, aveau să înceapă să mă caute.

Uşa pivniţei era întredeschisă, o fantă verticală neagră pe fundalul întunecimii din hol. Mi-am permis o singură scăpărare de lumină a lanternei şi m-am strecurat prin crăpătură, coborând cât de repede am putut fără fac zgomot. Ştiam că uşile înclinate ale beciului care dădea spre curtea laterală erau încuiate cu lacătul, dar acolo jos aveam cel puţin să găsesc un loc unde să mă ascund. Speram.

Am coborât, oprindu-mă la baza scărilor ca să mă pot orienta. Deasupra mea, am auzit pocnet şi scrâşnet de paşi. Era beznă totală unde mă aflam eu. Aveam impresia că întunericul mi se întinde pe

suprafaţa ochilor, o masă neagră şi groasă prin care nu putea pătrunde nicio lumină. Trebuia să risc din nou folosirea lanternei. Am simţit cum mă feresc de lumină, întorcându-mi brusc capul ca să-mi apăr ochii. Am clipit, îndemnându-mi ochii să se adapteze. O, Doamne, cum aveam să ies din asta?

Am făcut o cercetare rapidă, plimbând raza într-un arc de 360 de grade. Trebuia să ascund undeva contragreutăţile de cercevele şi nu prea mai era timp. Mă puteau prinde, dar nu voiam să pună mâna pe arma crimei, exact cea după care veniseră. Am traversat spre cazanul de încălzire care se ridica masiv şi mort, părând cumva la fel de rău prevestitor acolo jos ca un tanc. Am deschis uşor uşa şi-am vârât greutăţile înăuntru, îndesând pachetul între peretele exterior şi adăpostul duzelor de gaz. Când am împins uşa, balamaua scoase un scrâşnet aspru. Am încremenit, ridicând automat ochii, de parcă aş fi putut evalua vizual cât de departe ajunsese sunetul.

Tăcere deasupra. Trebuiau să se afle în hol pe-acum, trebuiau să fi văzut stricăciunile pe care le lăsasem. Acum pândeau să mă audă aşa cum pândeam şi eu să-i aud. În întunecimea unei case bătrâne ca aceasta, sunetul poate fi la fel de înşelător ca vocea unui ventriloc.

Cu frenezie, am scrutat împrejurimile după o ascunzătoare. Fiecare ungher şi crăpătură pe care le-am zărit erau prea mari sau prea puţin adânci pentru a mă ajuta cu ceva. Deasupra, o scândură de duşumea pârâi. Nu le va lua mult. Erau doi la număr. Aveau să se despartă. Unul probabil va urca la etaj şi celălalt va coborî.

Am tăiat-o la stânga, traversând pivniţa în vârful picioarelor către scările scurte de ciment ce duceau spre lumea de afară. M-am ghemuit şi-am înaintat târâş, strângându-mă în spaţiul îngust de sus. Spatele meu gârbovit era lipit chiar de uşile din lemn, cu picioarele trase sub mine. Cu electricitatea întreruptă în casă, aveau să fie nevoiţi

să caute la lumina lanternei şi poate că nu mă vor vedea. Speram să fiu greu de observat, pitită acolo sus, dar nu puteam fi sigură. Între timp, singurul lucru care mă despărţea de libertate era întinderea aceea înclinată de lemn din spatele meu. Puteam simţi prin crăpături aerul umed de noapte. Mireasma dulce a iasomiei de lângă casă se amesteca neplăcut cu moscul funinginii şi-a vopselei vechi. Inima îmi bubuia în piept, neliniştea străbătându-mă cu o aşa forţă, că mă dureau plămânii. Ţineam lanterna ca pe-o bâtă şi mi-am încetinit respiraţia până la o şuierătură infinitezimală.

Am devenit conştientă de un nod dur care mă împungea în coapsă. Cheile de la maşină. Mi-am schimbat greutatea, întinzând piciorul drept cu grijă, nedorind să permit nici măcar o şoaptă a adidasului pe scara nisipoasă de ciment. Am aşezat la fel de grijulie lanterna pe treapta de sub mine şi-am extras cheile, ţinându-le laolaltă ca să le împiedic să zornăie. De inelul cu chei aveam legat un mic disc metalic ornamental, poate a şasea parte dintr-o monedă de cincizeci de cenţi fără dungă, cel mai apropiat lucru de-o unealtă la care aveam acces în momentul acela. M-am gândit cu jind la briceagul, la ranga şi la ciocanul înfăşurate în plastic şi pitite jos în cazan, împreună cu greutăţile. Am plimbat mâna stângă de-a lungul lemnului de deasupra capului meu, căutând pe pipăite balamaua. Avea forma unei aripi de avion, lungă cam de cincisprezece centimetri şi plată. Şuruburile ieşeau inegal în relief, unele slăbite de vreme, altele lipsă.

Am încercat să folosesc marginea discului ca pe o şurubelniţă, dar capetele şuruburilor fuseseră vopsite şi adânciturile erau prea superficiale ca să permită priza. M-am adunat, opintindu-mă în sus. Am simţit o cedare slabă. Cu mâinile tremurând de speranţă, am căutat printre chei, alegând-o pe cea de la maşină, care era mai lungă decât celelalte.

Am strecurat-o între balama şi lemn, şi-am aplicat puţină presiune. Balamaua cedă puţin. Dacă aş fi putut-o slăbi cât de cât, poate că uşa putea fi forţată în sus şi deschisă cu o smucitură. Am împins-o, strângând din buze ca să nu şuier de efort.

Am făcut o pauză. Nu-mi auzeam decât propria răsuflare, istovită acum că mă luptam să slăbesc balamaua. Lemnul era de pin, bătrân şi putred, şi moale. Mi-am schimbat din nou poziţia, încercând să-mi fac mai mult loc de lucru. Uşa beciului scârţâi.

Am auzit un scrâşnet slab de pantof pe scara pivniţei.

Şi-apoi am auzit şuieratul şi-am ştiut cine era. Încet, am întors capul spre dreapta. Puteam vedea strălucirea galbenă şi slabă a unei lanterne, una dintr-alea mari, de dimensiunea unui sufertaş, care împrăştie o rază uriaşă şi pătrată de lumină. Bateriile erau slabe, emiţând doar o iluminare palidă. Chiar şi aşa, am recunoscut-o pe femeia cu care mă întâlnisem în Florida. Pat Usher… Marty Grice. Nu arăta bine. Părul brun-roşcat părea fără viaţă şi ochii îi erau puternic umbriţi, pometii – exageraţi de unghiul luminii. Îndreptă raza spre peretele opus. Mi-am ţinut respiraţia, întrebându-mă dacă exista vreo şansă, oricât de mică, să treacă peste ascunzătoarea mea. Ieşi din câmpul meu vizual pentru o clipă. N-am îndrăznit să mă mişc. Încordarea îmi făcea oasele să doară. Îmi simţeam picioarele cum încep să tremure, acel tremur incontrolabil compus din stres şi crampe musculare, şi nevoia de mişcare. Era dorinţa de zbor întoarsă pe dos, corpul meu fiind blocat locului fără speranţă de eliberare. Raza lanternei făcu o întoarcere lentă pe direcţia mea, iluminând totul, obiect după obiect, în calea ei. Avea să mă descopere în orice clipă şi-am făcut singurul lucru pe care-l puteam face. M-am aruncat în sus ca o balenă ce iese la suprafaţa apei, împingând uşile

încuiate cu atâta forţă, încât aproape se dădură în lături. Pur şi simplu nu aveam destul avânt, iar ea fu prea rapidă. Mi-am încordat muşchii, lovind din nou în sus.

Trebuie să fi traversat încăperea ca un proiectil. Mişcarea mea ascendentă mă adusese aproape într-o poziţie verticală, uşile umflându-se în exterior cu un trosnet. Picioarele îmi fură trase de sub mine şi-am căzut, izbindu-mi capul de treapta din ciment. Lanterna ei se abătuse pe-o parte, cu raza-i ştearsă îndreptată acum inutil spre perete, luminând fără rost ca o imagine de televizor după întreruperea semnalului. În întunericul gros al pivniţei era exact atâta lumină cât să acţioneze în dezavantajul meu.

M-am răsucit pe-o parte, opintindu-mă din nou în picioare. Femeia se aruncă spre mine, aproape căţărându-mi-se pe corp, cu braţele încleştate în jurul capului meu. M-am bălăbănit în spate, dezechilibrată de neaşteptata greutate. Am încercat s-o trag într-o parte, cu gândul de-a o jupui dând cu ea de scări. Era agăţată de mine ca o caracatiţă – tentacule, ventuze şi gură vorace. Aveam să cedez. Am încercat s-o lovesc cu cotul, dar nu puteam s-o fac cu destulă forţă pentru a-i provoca durere. Am ridicat o mână, am apucat-o de păr, aplecând-o brusc în faţă aşa încât propria greutate o aruncă pe ciment cu un icnet slab.

În treacăt, am surprins cu vederea un fel de armă, anunţată de un vâjâit nu destul de rapid încât să mă feresc. Am auzit un pârâit oribil la momentul impactului. Găsise ceea ce semăna cu o coadă de topor, manevrând-o cu o aşa forţă, încât n-am simţit nicio durere la început. A fost ca acel interval dintre fulger şi tunet, şi m-am întrebat dacă nu exista vreun mod de-a măsura intensitatea durerii după câte secunde îi ia să se facă simţită pentru creierul neştiutor. Coada de topor se avântă vâjâind din nou spre mine şi, de data aceasta, am ridicat o mână, protejându-mi faţa, încasând lovitura în antebraţ. Nici măcar n-am asociat

pârâitul cu durerea care-mi cutremură corpul. Gura mi se deschise, dar nu ieşi niciun sunet. Se năpusti din nou spre mine, cu ochii înflăcărați, cu buzele trase în spate în ceva ce, printre nebunii furioşi, ar fi putut trece drept un zâmbet. M-am îndoit de spate, încasând lovitura în umăr de data aceasta. Durerea fu ca o limbă de foc ce-mi linse partea aceea de corp. Degetele mi se strânseră pe balustradă. M-am ţinut de scări din răsputeri. Un nor luminos îmi reducea vederea la un punct, şi-am ştiut că, odată ce se închidea cu totul, aveam să mor. Am tras aer în piept, scuturând din cap, observând cu uşurare că întunericul îmi inundase la loc ochii.

Am tras pumnul drept în spate. Cu un strigăt adânc, i-am dat drumul, împingând cu toată forţa rămasă. Am lovit-o, şi impactul mi-a rezonat prin tot braţul. Am simţit durerea cum trece de la încheieturile zdrelite ale degetelor spre faţa ei, şi scoate un sunet înfundat care-mi plăcu. Se clătină în spate şi m-am aruncat spre ea, prinzându-i capul în menghină şi blocându-i calea respiratorie. Am tras-o pe-o parte, împiedicând-o să-şi recapete echilibrul, mişcându-mă în acelaşi timp în spate, aşa încât să nu se poată sprijini în picioare. Era spânzurată de forţa propriei greutăţi. Mi-am adunat atunci puterile şi m-am concentrat să reduc deschiderea în V a braţului în care-i era prins gâtul. Am auzit un pocnet puternic şi, pentru un moment, am crezut că i-am rupt gâtul. Căzu grămadă pe podea. Am slăbit priza pentru a nu fi trasă peste ea. M-am uitat în jos la ea cu ochi goi, apoi m-am uitat în sus. Leonard stătea acolo cu un calibru .22 acum îndreptat spre mine.

Marty gâjâia.

— M-ai împuşcat, prostule!

Vocea ei era răguşită.

Privirea lui Leonard se mută spre ea cu o uimire tâmpă.

Am păşit în spate. Glonţul o nimerise în coaste; nu era o rană fatală, însă era una care-o pusese la respect. Stătea în genunchi, strângându-se tare în braţe. Suferea şi scotea mieunaturi slabe de uluire şi durere.

Eram cu răsuflarea tăiată, încă mă luptam după aer, dar am simţit strania euforie a victoriei. Aproape c-o omorâsem. Lipsiseră câteva secunde să-i transform trupul însufleţit într-un cadavru inert. Leonard nu ştia să tragă drept, aşa că el însuşi o doborâse la pământ, stricând astfel distracţia, dar bătălia fusese a mea. Mi-a venit să râd, până ce i-am văzut expresia feţei.

Nebunia care mă consumase în ultimele câteva minute se scurse, şi mi-am dat seama că problemele mele o luau de la capăt. Stăteam în picioare la loc vizibil. Cumva, primisem o lovitură drept peste gură şi simţeam gust de sânge. Am pipăit cu fereală să văd dacă nu-mi era rupt un dinte, dar totul părea intact. Nu era deloc momentul să-mi fac griji că aş putea avea nevoie de un dinte fals, dar asta am făcut.

Încercam să fiu atentă, însă îmi era foarte greu. Aveam o dorinţă bizară de-a umbla în patru labe pe podea alături de Marty, să fornăim amândouă ca nişte animale rănite ce caută o cale de-a se târî spre o ascunzătoare. Curând trebuia să mă ocup de Leonard. Trecuse deja prea mult timp şi ştiam că pierd teren.

Bărbatul se holba la mine inexpresiv. Oricum, nu ştiam cum să-i citesc mina.

— Hai, Leonard. Lasă-te de prostii!

Nu spuse nimic. Am încercat să menţin un ton colocvial, de parcă-mi petreceam o parte din fiecare zi străduindu-mă să conving oameni să nu mă împuşte mortal.

— Sunt obosită şi e târziu. Să mergem acasă. Are nevoie de ajutor.

Mişcare greşită! Marty păru să-şi revină, concentrându-se asupra lui. Nu mai reprezenta

nicio ameninţare în momentul acela, însă el se clătina pe marginea prăpastiei, încercând poate, aşa cum făcusem eu, acea senzaţie bizară pe care o aduce opţiunea morţii.

— Împuşc-o pe târfa asta, gâfâi ea spre el. Împuşc-o!

Mi-am folosit ultimele fărâme de forţă rămase, recăpătându-mi firea. Când am înaintat, bărbatul trase spre mine, dar pe-atunci eram deja împinsă de propriul elan. Am ţipat: „Nu!” şi l-am lovit în rotulă atât de tare, că am auzit-o trosnind. Căzu, chirăind de durere ca un soi ciudat de pasăre cântătoare. Arma alunecă pe podea. Am crezut că Marty va încerca s-o apuce, dar nu făcu decât să se uite, nemişcându-se deloc când m-am aplecat s-o ridic. Am eliberat butoiaşul şi l-am desfăcut. Mai erau patru gloanţe în el. L-am închis la loc şi m-am asigurat că siguranţa era ridicată, întorcându-mă aşa încât să-i pot ţine pe amândoi în bătaia focului. Leonard se ridica acum în şezut, legănându-se înainte şi înapoi. Se uită la mine cu o privire pe moment veninoasă.

Am întins arma, îndreptând-o spre faţa lui.

— Te-mpuşc de nu te vezi dacă mişti, Leonard! Am făcut mult antrenament în ultima vreme şi-o să-ţi fac o gaură drept între ochi.

Marty începu să plângă. Era un sunet ciudat, ca un bebeluş chinuit de-o colică. Leonard se aplecă spre ea şi-o cuprinse protector cu braţul.

În clipa aceea, mi-am dorit să fie cineva care să mă mângâie şi pe mine. Braţul stâng îmi atârna ca o bucată de lemn cu un şurub de legătură desfăcut. M-am uitat şi am văzut cum mi se întindea sângele pe mânecă de la o rană mare cât un bob de mazăre. „*M-a împuşcat,* afurisitul!”, mi-am spus cu uimire. Am echilibrat arma în mâna nevătămată şi-am început să strig după ajutor. May Snyder a fost cea care m-a auzit într-un târziu şi-a chemat poliţia.

Epilog

Mă aflu în spital deja de două zile cu braţul stâng în ghips. Vine un medic ortoped în după-amiaza asta să-mi citească radiografiile şi să vadă care e programul de recuperare de care am nevoie odată ce voi ieşi de aici. Am discutat cu Julia Ochsner la telefon şi m-a invitat să mă refac acasă la ea, în Florida. Promite soare şi odihnă, dar bănuiesc că vede-n asta ocazia de-a face din mine a patra jucătoare la partidele de bridge. Factura mea finală a ajuns la 1.987,35 de dolari, dar zice că nu mă va plăti până când nu-i voi sosi în prag. Trebuie să te păzeşti de doamnele bătrâne – sunt dure –, lucru pe care nu-l pot spune şi despre mine. Mă doare cam peste tot pe unde poate durea. Mă uit în oglindă şi văd faţa altcuiva: gură umflată, obraji învineţiţi, şaua nasului parcă plată. Simt şi un altfel de durere şi nu ştiu prea bine din ce e compusă. Voi clasa dosarul, dar povestea nu s-a terminat încă. Va trebui să aşteptăm acum să vedem ce se întâmplă la tribunal, şi am învăţat să fiu reţinută în privinţa asta. Până una-alta, mă uit pe geam la palmieri şi mă întreb de câte ori voi mai dansa cu moartea înainte ca orchestra, la capătul nopţii, să-şi strângă instrumentele.

Vă salut cu respect,
Kinsey Millhone

[1] Este vorba de anul 2007, data publicării în limba română a acestui volum din serie. În prezent autoarea ajungând la litera W – ”W” is for Wasted

[2] Plantă sud-americană ce prezintă grupuri de petale, frumos colorate, (n.tr.)

[3] Plasator

[4] Expresie din argoul american desemnând o ţigară rulată manual, conţinând de regulă marijuana (n. red.)

[5] Came de vită, respectiv ficat, pentru pisici (n.tr.)

[6] *Spanish moss* (în original) – plantă din sud-estul Statelor Unite şi din America tropicală, cu tulpină gri, filiformă, îndoită, cu flori adunate în mănunchiuri dense (n.tr.)

[7] Marcă de băutură răcoritoare fabricată de Compania Coca-Cola (n.tr.)

[8] Băutură fină din ierburi alpine macerate în alcool dublu rafinat, având o culoare verde-gălbui (n.tr.)

[9] Acronim pentru United Service Organizations, organizaţie americană nonprofit, înfiinţată înainte de al Doilea Război Mondial, care se ocupă cu menţinerea bunăstării morale, financiare şi recreaţionale a militarilor, (n.tr.)

[10] Grup de asigurări canadian (n.tr.)

[11] Titlu dat iniţial brahmanilor în India, astăzi şi savanţilor (n.tr.)

[12] Rochie hawaiiană lungă şi largă, ce cade liberă de pe umeri, (n.tr.)

[13] Titlul IX al Amendamentelor Educaţionale din 1972 – lege prin care este eliminată în SUA discriminarea pe criterii sexuale în privinţa practicării sporturilor. (n.tr.)

[14] Frank Morrison Spillane (1918-2006) – autor american de romane poliţiste, cunoscut în special pentru seria avându-l ca personaj principal pe detectivul Mike Hammer (n.tr.)

[15] Magazin care vinde în special articole vestimentare uzate în folosul unei organizaţii de caritate, (n.tr.)

[16] Magazin specializat în vânzarea de articole vestimentare de mărimi mari pentru bărbaţi (n.tr.)

[17] Formaţie americană de rock cu influenţe psihedelice, înfiinţată în 1965 în San Francisco (n.tr.)

[18] Gamă de produse pentru igiena femeilor (n.tr.)

{19} Plan bancar de pensii pentru liber-profesionişti (după Eugene Keogh, fost membru al Camerei Reprezentanţilor din partea statului New York) (n.tr.)

{20} Planta lemnoasă, arbustivă, cu capacitate mare de ramificare, cu frunziş bogat, lucios, colorat verde intens sau verde cu pete alb-gălbui (n.tr.)

{21} Massachusetts Institute of Technology – Institutul Tehnologic Massachusetts (n.tr.)

{22} Arbust specific Californiei, cu ramuri răsucite şi flori albe sau roz, folosit şi în scop ornamental (n.tr.)

{23} Oraş din sudul Californiei, aflat la vest de Los Angeles, centru manufacturier dispus într-o zonă agricolă fertilă (n.tr.)

{24} Trans-World Airlines – companie aeriană americană (n.tr.)

{25} *Sea oats* (în original) – iarbă ce creşte de-a lungul Coastei de Est a Americii, protejată prin lege şi folosită de cele mai multe ori pentru stabilizarea solului, datorită rădăcinii sale foarte lungi, (n.tr.)

{26} În original, FALS TTH (n. Red.)

{27} Proiecţie Mercator – proiecţie cartografică cilindrică în care meridianele şi paralelele de latitudine apar ca linii ce se încrucişează în unghiuri drepte, folosită în scopuri navigaţionale (după Gerhard Mercator, 1512-1594, cartograf flamand), (n.tr.)

CUPRINS

Prolog
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
Epilog

Table of Contents

Prolog	6
1	8
2	19
3	30
4	40
5	50
6	61
7	72
8	83
9	91
10	101
11	112
12	122
13	134
14	147
15	158
16	169
17	180
18	189
19	199
20	210
21	220
22	229
23	238
24	249
25	259
26	270

Epilog 278